

การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

โดย
นางสาวณัฐชญา บุปผาชาติ

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ
นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราน จังหวัด
นครปฐม

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE USE OF ROLE PLAY TO IMPROVE SPEAKING SKILLS FOR
COMMUNICATION OF FOURTH-GRADE STUDENTS OF JOSEPH UPATHAM
SCHOOL, SAMPRAN, NAKHON PATHOM

A Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2018
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

57254302 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : บทบาทสมมติ/ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นางสาว ณิชชญา บุปผาชาติ: การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร. รินทร์ ชีพอรณีย์

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน นครปฐม จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บข้อมูลคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 4 บทเรียน 2) แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทบาทสมมติ ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 5 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง สถิติในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย t-test และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D. = 0.42)

57254302 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

MISS NATCHAYA BUPPHACHAT : THE USE OF ROLE PLAY TO IMPROVE SPEAKING SKILLS FOR COMMUNICATION OF FOURTH-GRADE STUDENTS OF JOSEPH UPATHAM SCHOOL, SAMPRAN, NAKHON PATHOM THESIS ADVISOR : RIN CHEEP-ARANAI, Ph.D.

The purposes of this research were 1) to compare English speaking skills for communication before and after using role play and 2) to study the students' satisfaction of role play to improve speaking skill for communication of fourth-grade students of Joseph Upatham School, Sampran Nakhon Pathom. The subject consisted of 30 fourth-grade students at Joseph Upatham School.

The instruments used for gathering data were: 1) four role-play lesson plans, 2) pre-post- tests of English speaking skills for communication, and 3) the questionnaire for collecting students' satisfaction of role play. The experiment was conducted in five days, 10 hours in total. The independent t-test, mean and standard deviation (S.D.) were used to analyze data.

The research findings presented that: 1) the English speaking skills for communication after using role play of the experimental group was significantly higher at .05 significant level; and 2) students indicated their overall satisfaction toward role play at the highest level. (Mean = 4.75, S.D. = 0.42)

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระนี้สำเร็จลุล่วงได้ดีเพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก อาจารย์ ดร.รินทร์ ชีพอรณีย์ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่สละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องของการงานวิจัย ตลอดจนคอยให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จทำให้งานวิจัยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บารมี เขียววิชัย ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.เมตตา สุดาจิตรอากาศ ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระและได้ให้คำแนะนำชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัย ส่งผลให้งานวิจัยนี้ สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประณัฐ กิจรุ่งเรือง อาจารย์ ดร.กรพินธ์ ผรณาปิติ และอาจารย์ อุษา พุทธิชาติเสวี ที่ให้ความกรุณาตรวจเครื่องมือในการวิจัยนี้รวมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน บาทหลวง ดร.อิทธิพล ศรีรัตน์ะ ผู้บริหารโรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ที่ให้โอกาสในการศึกษาต่อสนับสนุนอำนวยความสะดวกในด้านเวลาการเรียนและในการทดลองเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพ

ขอขอบพระคุณ พ่อ แม่ คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ทุกท่าน ตลอดจนเพื่อนครูและเจ้าหน้าที่ โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ที่คอยให้กำลังใจ ให้การช่วยเหลืออำนวยความสะดวกเป็นอย่างดี ตั้งแต่ต้นเสมอมาที่ได้เอ่ย นามในไว้ ณ ที่นี้ขอขอบพระคุณยิ่ง

ขอขอบคุณ เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นักศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือด้วยดีเสมอมาและเป็นกำลังใจตลอดการทำวิจัย

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบทดสอบและแบบสอบถามตลอดถึงกิจกรรมต่างๆ งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ณัฐชญา บุปผาชาติ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฐ
สารบัญรูปภาพ.....	ฑ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
1.3 คำถามการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	8
1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	8
1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา.....	8
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง.....	11
2.1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองสำหรับนักเรียน.....	11
2.1.2 ทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียนรู้สำหรับนักเรียน.....	14

2.1.3	แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ.....	15
2.1.4	ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลาง (English as a Lingua Franca - ELF).....	18
2.2	การพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	20
2.2.1	ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	20
2.2.2	องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	21
2.2.3	จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	22
2.2.4	สาระทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย.....	24
2.3	การสอนพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	25
2.3.1	หลักการสอนพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	25
2.3.2	องค์ประกอบของการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	26
2.3.3	ขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	28
2.3.4	ระดับความสามารถในการสื่อสาร.....	29
2.3.5	จุดมุ่งหมายของการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	30
2.3.6	ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	32
2.3.7	กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	33
2.4	วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	35
2.4.1	ความหมายของวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	35
2.4.2	จุดมุ่งหมายของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	36
2.4.3	ประเภทของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	37
2.4.4	ลักษณะสำคัญและองค์ประกอบของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	39
2.4.5	ขั้นตอนของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	40
2.4.6	ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	41
2.4.7	บทบาทของผู้สอนในการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	43
2.5	การประเมินทักษะการพูด.....	44

2.5.1 วิธีทดสอบความสามารถในด้านการพูด.....	44
2.5.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	46
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	50
2.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	50
2.6.2 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	53
บทที่ 3	56
วิธีการดำเนินการวิจัย	56
3.1 การกำหนดกลุ่มประชากร ตัวแปรที่ศึกษา และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
3.1.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง.....	56
3.1.2 ตัวแปรที่ศึกษา.....	56
3.1.3 รูปแบบการวิจัย.....	57
3.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
3.2 การสร้างพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	58
3.2.1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	58
3.2.2. การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	63
3.2.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	65
3.3 การศึกษานำร่อง	66
3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	67
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	68
3.6 สรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย.....	69
บทที่ 4	70
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70

4.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	70
4.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	73
4.2.1 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติใน ด้านเนื้อหาสาระ.....	73
4.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติใน ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ.....	74
4.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติใน ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ.....	75
4.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติใน ด้านผู้เรียน.....	76
4.2.5 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติใน ด้านสื่อการเรียนการสอน.....	77
บทที่ 5	79
การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	79
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	79
5.2 การอภิปรายผล.....	80
5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	81
5.2.2 ความพึงพอใจต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	82
5.3 การนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน.....	84
5.4 บทสรุป.....	85
5.5 ข้อจำกัดในการวิจัย.....	86
5.6 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป.....	86
รายการอ้างอิง.....	89
ภาคผนวก.....	97

ภาคผนวก ก: ตารางกำหนดเนื้อหาบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Table of unit Content Specification).....	98
ภาคผนวก ข: ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	100
ภาคผนวก ค: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (Index of Item Objective Congruence: IOC)	116
ภาคผนวก ง: ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(Table of Test Specification).....	118
ภาคผนวก จ: แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อน และ หลังการทดลอง.....	120
ภาคผนวก ฉ: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Index of Item Objective Congruence: IOC).....	129
ภาคผนวก ช: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(Index of Item Objective Congruence: IOC) (ต่อ).....	132
ภาคผนวก ซ: คะแนนผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	133
ภาคผนวก ฌ: คะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งตามเกณฑ์หัวข้อเกณฑ์การประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน.....	134
ภาคผนวก ฎ: แบบบันทึกการประเมินทักษะการพูด.....	135
ภาคผนวก ฏ: รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	137
ภาคผนวก ฏ: หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ หนังสือขอตกลงเครื่องมือ และหนังสือขอเก็บข้อมูล.....	138
ประวัติผู้เขียน.....	143

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	47
ตารางที่ 2 คำอธิบายกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ในระดับ A 1 และ A 2 ในด้านการพูด	60
ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ทักษะการพูดจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้	61
ตารางที่ 4 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนในชั้นศึกษานำร่อง.....	66
ตารางที่ 5 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนในชั้นศึกษานำร่อง.....	67
ตารางที่ 6 ตารางสรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย	69
ตารางที่ 7 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ.....	72
ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งตามเกณฑ์หัวข้อเกณฑ์การประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน.....	72
ตารางที่ 9 ความพึงพอใจในด้านเนื้อหาสาระ	73
ตารางที่ 10 ความพึงพอใจในด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ	74
ตารางที่ 11 ความพึงพอใจด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	75
ตารางที่ 12 ความพึงพอใจด้านผู้เรียน	76
ตารางที่ 13 ความพึงพอใจด้านสื่อการเรียนการสอน	77

สารบัญรูปร่าง

หน้า

รูปภาพที่ 1. คะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร..... 71

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและมีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยเนื่องจากอิทธิพลของความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสาร สารสนเทศ ยิ่งส่งผลให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นซึ่งถือว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างมากต่อการติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย การประกอบอาชีพ รวมถึงการสร้างสัมพันธภาพที่ดีสู่สังคมโลกกว้างทั้งนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษากลางของโลกจึงถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการขับเคลื่อนกระบวนการติดต่อสื่อสาร เพื่อพัฒนาประเทศชาติและประชากรของประเทศให้ทันต่อยุคสมัยของการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของยุคปัจจุบันและอนาคตให้มีความเจริญรุ่งเรืองเทียบเท่าประเทศอื่นและที่สำคัญเพื่อเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์อันดีงามของประเทศไปสู่ประชาคมโลกและในประชาคมอาเซียน (ASEAN) ประเทศไทยก็เป็นอีกหนึ่งประเทศที่มีส่วนร่วมในความร่วมมือทั้งในด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคง สังคมและวัฒนธรรมจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างสูงสุดอีกทั้งเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการนำความรู้ภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ยิ่งไปกว่านั้นภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการใช้แสวงหาความรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ผู้เรียนก้าวทันสังคมโลกปัจจุบัน

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแม้ว่าเด็กไทยส่วนใหญ่มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากกว่า 10 ปี ตามข้อบังคับการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือมีโอกาสลงเรียนในสถาบันการสอนภาษาต่าง ๆ เพิ่มเติมแต่ก็ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีเท่าที่ควรซึ่งปัญหาที่พบในการเรียนการสอนคือผู้เรียนขาดทักษะในการนำความรู้ในเรื่องที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงหรือในชีวิตประจำวันได้ ไม่กล้าแสดงออก มีความอาย ไม่กล้าพูดเพราะกลัวเสียหน้า ใช้การพูดแบบท่องจำมากกว่าการใช้ภาษาในการสื่อสาร มีความกังวลในการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามรูปแบบกล่าวคือมีความกังวลในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เรียนมาและมากกว่านั้นคือนักเรียนยังขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาสาเหตุเพราะไม่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาใน

สถานการณ์จริงหรืออยู่ในสภาวะแวดล้อมในการใช้ภาษาและขาดการฝึกฝนการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งส่วนหนึ่งของสาเหตุอาจจะมาจากการเรียนการสอนของครู ซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อาจจะให้ความสำคัญกับการสอนให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของภาษามากกว่าการนำความรู้ทางภาษามาใช้ กล่าวคือมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ในเนื้อหา และจดจำโครงสร้างทางภาษามากกว่าการฝึกปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ ถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในด้านทักษะการพูด การเรียนการสอนภาษาที่จะเน้นการใช้ภาษา (Language use) มากกว่าการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษา (Language usage) (Yule, 1996) หรือการนำหน้าที่ทางภาษา (Language function) Halliday (1975) ไปใช้ในการสื่อสารความหมายในบริบทการสื่อสารแบบต่าง ๆ (Context of communication) (Cummins, 1984)

ยิ่งกว่านั้นเพื่อเป็นการพัฒนาที่เน้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เทียบเคียงกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) ซึ่งเป็นมาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้การสอนและการประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในปี ค.ศ. 2002 สภาแห่งสหภาพยุโรปได้กำหนดให้ใช้ CEFR ในการตรวจสอบความสามารถทางภาษา ปัจจุบัน CEFR ได้รับความยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นมาตรฐานในการจัดลำดับความสามารถทางภาษาในด้านต่าง ๆ ซึ่งด้านการพูดมีการสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อธุรกิจ การสนทนาทาง โทรศัพท์ การบรรยาย การโต้แย้ง การนำเสนอ ซึ่งในการจัดระดับความสามารถดังกล่าวก็ขึ้นอยู่กับระดับความรู้ทางด้านภาษาของแต่ละบุคคล โดยแบ่งความสามารถออกเป็น 6 ระดับความสามารถ ดังนี้ A1, A2, B1, B2, C1 และ C2 ซึ่งทักษะความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของเด็กประถมศึกษาเทียบอยู่ในระดับ A1 และ A2 โดย A1-A2 คือระดับผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียน สามารถทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอบคุน การขอ และให้ความช่วยเหลือโต้ตอบคำถามส่วนตัวง่าย ๆ บรรยายความคิด สามารถให้ข้อมูลส่วนตัว เช่นที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ สัญชาติอายุ ครอบครัวและงานอดิเรก สามารถบรรยายเกี่ยวกับตัวเองและครอบครัวด้วยภาษาง่าย ๆ ได้ สามารถสนทนาถาม ตอบเรื่องในชีวิตประจำวันได้ เช่น แนะนำตนเอง และผู้อื่นได้ ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การจับจ่ายใช้สอยราคาสินค้าหรือหมายเลขโทรศัพท์ สถานที่ ภูมิศาสตร์ การเดินทาง และสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไปในการใช้

ชีวิตประจำวันสามารถบรรยายเกี่ยวกับที่อยู่ของตนเองด้วยภาษาง่าย ๆ ความคาดหวัง ประวัติศาสตร์ สิ่งแวดล้อมและสิ่งอื่น ๆ โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงและรูปธรรมได้ ตลอดถึงสามารถโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษได้ ในกรณีที่คู่สนทนาพยายามช่วยพูดอย่างช้า ๆ ชัด ๆ รวมไปถึงสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้ สอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมา สามารถเชื่อเชิญและตอบรับหรือปฏิเสธการเชื่อเชิญ และสามารถขอโทษและตอบรับการขอโทษได้อย่างสุภาพ

ในการสอนทักษะการพูดสำหรับเด็ก Schickedanz and York (1997) ได้กล่าวไว้ว่าทักษะทางภาษาแบ่งออกเป็นหลายส่วน เช่น การพูด การฟัง การอ่าน และ การเขียน จะเกิดผลดีหากครูผู้สอนจะมีความรู้ความเข้าใจในการออกแบบและการวางแผนการสอนในแต่ละระดับของทักษะดังกล่าวซึ่งในงานวิจัยนี้จะมุ่งเน้นการศึกษาทักษะการพูดที่ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในการรับส่งข้อมูลเพื่อสื่อความหมายอย่างเป็นกระบวนการ (Brown, 2007; Burns & Joyce, 1997) ซึ่งมีองค์ประกอบที่หลากหลาย องค์ประกอบแรกคือ การพัฒนาทางด้านคำศัพท์ เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการเรียกสิ่งของ อากัปกริยา องค์ประกอบที่สองคือ การพัฒนาทักษะการพูดที่ถูกต้อง กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ (linguistic knowledge) ซึ่งประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (genre knowledge) แบ่งตามเป้าหมายในการใช้ภาษาที่สามารถแบ่งโดยคร่าวออกเป็น 2 วัตถุประสงค์ คือ 1) ภาษาเพื่อการดำเนินการ (transactional function) คือภาษาเพื่อใช้ถ่ายโอนข้อมูลเพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง และ 2) ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal function) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นซึ่งรวมถึง ความรู้เกี่ยวกับด้านวัฒนธรรมและบริบททางสังคมความคล้ายคลึงกันทางวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลในแต่ละระดับทางสังคมคุณค่าทางสังคมและพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม ความรู้ทางด้านสังคมจึงเป็นได้ทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับด้านภาษาศาสตร์และที่นอกเหนือจากนั้น Thornberry (2011) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สาม คือพัฒนาการทางการพูดในรูปแบบที่เป็นประโยคและกฎเกณฑ์การใช้ภาษาซึ่งเรียกว่าพัฒนาการเกี่ยวกับการสร้างประโยค องค์ประกอบที่สี่ หมายถึงการแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่เด็กต้องการจะพูด และองค์ประกอบสุดท้าย คือทักษะในการสื่อสารกลุ่ม กล่าวคือ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีกับผู้อื่นการแสดงออก

ทางอาภักปิริยามารยาทสังคมที่เหมาะสมโดยครูผู้สอนควรพิจารณาถึงวิธีการสอนอย่างง่ายสำหรับเด็ก และสถานการณ์ที่ส่งเสริมความมั่นใจในการพูดเพื่อสื่อสารของเด็กอีกด้วย นอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษาแล้วนักเรียนยังควรมีความรู้เกี่ยวกับวาทกรรม (discourse knowledge) คือ ความรู้ในการจัดการและเชื่อมโยงคำและการลำดับการพูดและฟังของคู่สนทนาในการสนทนาโต้ตอบกัน ความสามารถในการใช้ภาษา ความรู้ในการปฏิบัติ (pragmatic knowledge) คือ ความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายและบริบทในการใช้ภาษาที่ผู้พูดต้องรู้ว่าควรปรับข้อความให้สอดคล้องกับบริบทและผู้ฟัง ใช้ข้อมูลในบริบทนั้นมาช่วยในการทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้ยินอย่างไร

กล่าวโดยสรุป ในการสื่อสารทั่ว ๆ ไปเจ้าของภาษามักจะไม่ตระหนักถึงรูปแบบของคำที่ใช้ในการสื่อสารแต่จะนึกถึงความหมายที่ต้องการจะพูดหรือแสดงความรู้สึกออกมา การเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้โดยพฤติกรรม ในระยะเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะเรียนรู้โดยการให้แรงเสริมและโดยปฏิกริยาที่อยู่รอบตัวของเด็ก

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวคิดสำหรับการสอนภาษาซึ่งมีการใช้อย่างแพร่หลายแต่การที่จะนำแนวคิดนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลที่ดี ครูผู้สอนจะต้องทำการศึกษาให้เข้าใจถึงหลักการทฤษฎีและแนวทางในการปฏิบัติให้เข้าใจอย่างแท้จริงก่อนซึ่ง Littlewood (1981) กล่าวว่าลักษณะสำคัญของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ ความสามารถใช้ภาษาและโครงสร้างทางภาษาในการใช้ประโยชน์ได้จริงกล่าวคือสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ขณะที่ Widdowson (1978) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนภาษาไม่ใช่ไม่เพียงแต่การรู้กฎเกณฑ์ภาษาแต่ยังรวมถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอีกด้วย ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างระบบของภาษาและคุณค่าของการสื่อสารในเนื้อหาและการสนทนาหรือความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทที่ต่างกัน สอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) กล่าวว่าการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดประสงค์ในการสอนที่มุ่งให้นักเรียน 1) มีทักษะเบื้องต้นของการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารเน้นทักษะการฟังที่เป็นการปฏิบัติด้วยตัวของนักเรียนเอง 2) มีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ทางภาษา กล่าวคือมุ่งให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับกาลเทศะและสภาพการณ์ แนวทางการเรียนการสอนจึงควรมุ่งเน้นที่การใช้บทบาทสมมติหรือสร้างสถานการณ์จำลองในบริบทต่าง ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับวัย ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ สรุปด้วยตนเองหรือจากกลุ่มย่อยที่ไม่ใช่

การบังคับให้ต้องเรียนรู้และ 3) มีเจตคติที่ดีและถูกต้องในการเรียนภาษาต่างประเทศเห็นความสำคัญ และมีแนวคิดที่ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารความหมายเป็นวิธีทำความเข้าใจระหว่างบุคคลที่มีภาษาแม่ที่ต่างกันโดยผู้สอนพึงที่จะสร้างเจตคติเชิงบวกให้กับนักเรียนก่อนกล่าวคือชี้ให้นักเรียนเห็นถึงคุณค่า ความสำคัญและความจำเป็นของการเรียนภาษาต่างประเทศ การสร้างความคุ้นเคยและเป็นกันเอง ระหว่างผู้สอนและนักเรียนเพื่อให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการ เรียนรู้และฝึกปฏิบัติการใช้ภาษารวมไปถึงการสอนเนื้อหาว่าง่ายไปยากไม่จับผิดการใช้ภาษาของ นักเรียนจนเกินไป ให้ออกาสนักเรียนในการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษา ตลอดถึงการกระตุ้นให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้ ให้แรงเสริมและให้กำลังใจนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่อง สนุกน่าสนใจ เกิดความสนใจใคร่รู้ซึ่งจะส่งผลถึงพฤติกรรมการเรียนที่จะผลักดันให้นักเรียนตั้งใจเรียน และสนใจต่อการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นหนึ่งในวิธีการที่จะช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นซึ่ง Littlewood (1981) กล่าวว่าการแสดงบทบาทสมมติ เป็นการสร้างเทคนิคที่ดีในการเตรียมความพร้อมก่อนการฝึกฝนในการสื่อสารทางภาษา ในทำนอง เดียวกัน Revell (1979) กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่าเป็นการแสดงออกที่เป็นไปเองตามธรรมชาติของ แต่ละบุคคลที่ตอบสนองต่อผู้อื่นในสถานการณ์ที่สมมติที่กำหนดขึ้นมาซึ่งบทบาทสมมติเป็นหนึ่งใน กิจกรรมซึ่งผู้มีส่วนร่วมหรือผู้แสดงรู้ว่าเนื้อหาหรือหัวข้อเกี่ยวข้องกับอะไร หรือ จะต้องรู้ข้อมูลมาก่อน เพื่อแสดงออกในรูปแบบการฝึก นอกจากนี้ Richards (2006) กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่าเป็น กิจกรรมที่ผู้เรียนถูกกำหนดบทบาทและสถานการณ์ที่เตรียมมาก่อนหรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ยึด ข้อมูลหรือบทบาทที่นำมาเป็นหลัก กล่าวคือ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นกิจกรรมการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการสอนโดยใช้บทบาทที่ถูกสมมติขึ้นจาก สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารตามบทบาทที่ตนได้รับซึ่งการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมตินั้นเพื่อให้เกิดความน่าสนใจมาก ขึ้นครูผู้สอนอาจจะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมเป็นผู้กำหนดบทสนทนาและบทบาทของแต่ละคนโดยกำหนดว่า ผู้เรียนจะแสดงเป็นใครและจะพูดอย่างไรบ้าง พูดเกี่ยวกับอะไร แต่สิ่งที่จะพูดผู้สอนเป็นผู้กำหนดหรือ อาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดเองโดยครูผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบความถูกต้องของ การใช้ภาษา การแสดงบทบาทสมมติจึงเป็นกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษาและมีความ สำคัญในการฝึกทักษะและการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วยผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ในชีวิตจริงได้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาโรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพราน จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษรวมทั้งมีการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เช่น มีชั่วโมงการเรียนรู้กับครูต่างชาติ กิจกรรม ชมรม ภาษาอังกฤษ ตลอดถึงค่ายภาษาอังกฤษทั้งในและต่างประเทศ แต่อย่างไรก็ตามทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้คือร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ (แผนพัฒนาการจัดการศึกษาประจำปีการศึกษา 2558-2562 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพราน จังหวัดนครปฐม) รวมถึงการทดสอบกลางภาคและปลายภาคเรียนของครูชาวต่างชาติในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีนักเรียนร้อยละ 45 ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบกล่าวคือทั้งการทดสอบการพูดทางตรงและทางอ้อมเมื่อเทียบกับทักษะอื่น ๆ จากการสำรวจถึงผลสัมฤทธิ์การพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างไม่เป็นทางการซึ่งจากการสัมภาษณ์นักเรียนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่าประเด็นสำคัญของปัญหาแบ่งได้เป็น 2 ด้านคือ ประเด็นด้านผู้เรียนและผู้สอนดังนี้

ประเด็นด้านผู้เรียน พบว่าสาเหตุหลักมาจากการขาดความสนใจเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา คิดว่าภาษาอังกฤษมีความยากเรียนภาษาแบบการแปลเป็นภาษาแม่ ขาดความกระตือรือร้นในการเรียนตลอดถึงขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ผู้เรียนขาดโอกาสที่จะนำภาษามาใช้ในชีวิตประจำวันซึ่ง กล่าวคือ นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในเฉพาะชั่วโมงที่เรียนเท่านั้น อีกทั้งจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมในการฝึกปฏิบัติทางภาษา

ประเด็นด้านผู้สอน ครูส่วนใหญ่ประสบปัญหาในหลาย ๆ ด้าน เช่น มีภาระงานต้องรับผิดชอบมากเกินไป ข้อจำกัดด้านเทคนิคในการถ่ายทอดภาษาที่น่าสนใจ นอกจากนี้ประเด็นด้านผู้สอนที่สำคัญคือ ผู้สอนยังมีศักยภาพ ทักษะและความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในระดับปานกลางถึงต่ำ ตลอดถึงความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาซึ่งมีผลต่อการถ่ายทอดภาษาที่เน้นมโนภาพที่ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ด้านการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนมุ่งเน้นการจัดการเรียนรู้ภาษาด้านเนื้อหาทางภาษา กฎเกณฑ์ หลักทางไวยากรณ์และมุ่งเน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในการสอบมากกว่าการนำมาใช้ในสถานการณ์จริง ส่วนความรู้ทางภาษา

นำไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ในชีวิตประจำวันเน้นการเรียนรู้จากเนื้อหาในหนังสือมากกว่าการฝึกฝนการฟังและการพูด

ด้วยเหตุนี้งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ดังนั้นจึงได้นำแนวทางการจัดการเรียนการสอนนี้มาใช้ เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีเนื้อหาที่ศึกษามาจากตามหลักสูตรแกนกลางการเรียนรู้สาระภาษาต่างประเทศระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และจะได้นำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติและเพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.3 คำถามการวิจัย

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับใด

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนयोแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 จำนวน 4 ห้องเรียนรวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโยแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากกลุ่มประชากร ซึ่งแต่ละห้องมีความสามารถไม่ต่างกันเนื่องจากเป็นการจัดชั้นเรียนแบบความสามารถ

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4

ตัวแปรตาม คือ

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโยแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐมในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 บทบาทสมมติ หมายถึง กิจกรรมที่ผู้เรียนแสดงบทบาทที่ได้รับตามสถานการณ์ของบริบทและบทบาททางสังคมที่หลากหลายซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้เป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจพบเจอในชีวิตประจำวันเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่นสูงผู้เรียนได้มีโอกาสในการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง (Freeman, 2000)

บทบาทสมมติ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษ โดยแสดงบทบาทเป็นบุคคลอื่นตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงโดยที่ครูเป็นผู้กำหนดให้เพื่อใช้ฝึกและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เนื้อหาในหนังสือเรียนและเนื้อหาเพิ่มเติมที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน หัวข้อ ประกอบด้วย การทักทาย (Greeting) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การบอกทิศทาง (Giving directions) และการซื้อของ (Shopping)

1.5.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาและการโต้ตอบทางวจนภาษากับคู่สนทนาในบริบทและในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม (Nunan, 1999)

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ทักษะการใช้ภาษาสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ได้แก่การทักทาย (Greeting) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การบอกทิศทาง (Giving directions) และการซื้อของ (Shopping) วัดได้จากแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.5.3 นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐมภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น กล่าวคือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับที่สูงขึ้น
2. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นมีความมั่นใจและกล้าแสดงออกในการสื่อสารทางภาษามากขึ้นใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้คล่องแคล่วมากขึ้น
3. นักเรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ส่งเสริมให้นักเรียนมีการช่วยเหลือกันภายในกลุ่มสมาชิกที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน
4. การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งในบทนี้ได้ศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยมีสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง
- 2.2 การพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ
- 2.3 การสอนพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ
- 2.4 วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
- 2.5 การประเมินทักษะการพูด
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

2.1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองสำหรับนักเรียน

ในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นมีนักวิชาการได้ให้แนวคิดที่หลากหลายไว้หลายท่าน ในยุคแรกแนวคิดของ Krashen (1987) ได้มีอิทธิพลต่อการสอนภาษาอังกฤษในอเมริกาปี 1980 และ 1990 เป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ว่าในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นจะให้ความสำคัญกับสิ่งที่มีอยู่ในตัวเองโดยมีแนวคิดที่สำคัญประกอบด้วย 5 สมมติฐานดังนี้

สมมติฐานที่ 1 The Acquisition Learning Hypothesis เป็นสมมติฐานที่เกี่ยวกับระบบการแสดงออกซึ่งภาษาที่สอง โดยแบ่งออกเป็น 2 ระบบ ระบบที่ 1 ระบบการรับรู้ (Acquisition System) ซึ่งถือว่าเป็นระบบที่สำคัญที่สุดกล่าวคือ เป็นผลจากการที่ผู้เรียนรับรู้ภาษาได้เหมือนกับภาษาแม่เป็นการเรียนรู้ไวยากรณ์โดยไม่รู้ตัวการสื่อสารจะเป็นไปตามธรรมชาติที่เน้นความหมาย (meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) ระบบที่ 2 ระบบการเรียนรู้ (Learning System) เป็นผลของการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการในห้องเรียน เป็นการเรียนรู้กฎ ไวยากรณ์อย่างง่ายเป็นการรับรู้ที่เกิดความรู้ในระดับจิตสำนึกที่ผู้พูดสามารถนำความรู้มาใช้ในการสื่อสารได้จริงซึ่งการเรียนรู้ในห้องเรียนส่วนใหญ่เป็นการรับรู้แบบใต้สำนึก (Subconscious language learning) ในส่วนของกระบวนการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นการเรียนภาษาโดยตั้งใจและรู้สึกตัวกับสิ่งที่กำลังเรียน (Conscious language learning) ซึ่งการเรียนรู้ที่มีความสำคัญน้อยกว่าการรับรู้ เนื่องจากนักเรียนจะจดจำภาษาที่เกิดจากการรับรู้ได้มากกว่าการเรียนรู้เพราะภาษาที่เกิดจากการรับรู้จะถูกดึงออกมาใช้โดยอัตโนมัติ ส่วนภาษาที่เกิดจากการเรียนรู้นั้นจะถูกนำออกมาใช้เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษาที่เกิดจากการรับรู้

สมมติฐานที่ 2 The Natural Order Hypothesis เป็นการได้มาซึ่งความรู้ในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษาตามลำดับที่เป็นไปตามที่คาดไว้ กล่าวคือในการเรียนรู้ภาษาแต่ละภาษานั้นมีลำดับการได้มาของโครงสร้างทางไวยากรณ์ซ้ำเร็วที่ไม่เท่ากันซึ่งการได้มาของภาษาของคนโดยทั่วไปมีลักษณะที่เป็นไปโดยธรรมชาติและสามารถคาดเดาได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นอันดับก่อนหลังซึ่งสามารถใช้ในการรับรู้ภาษาแต่อาจใช้ไม่ได้กับการเรียนรู้

สมมติฐานที่ 3 The Monitor Hypothesis กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการรับรู้ที่เกิดขึ้นโดยรู้ตัวกับไม่รู้ตัว ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความชำนาญในการใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร และจะสามารถสื่อสารได้อย่างง่ายดาย โดยเกิดขึ้นจากการรับรู้มากกว่าการเรียนรู้ ผู้เรียนจะมี

ความเข้าใจภาษาในระดับที่มากขึ้นก็ต่อเมื่อสภาพร่างกายและสมองอยู่ในสภาวะที่พร้อมทำได้ ผู้เรียนจะสามารถตรวจสอบภาษาได้ จะมีการตรวจสอบควบคุม (monitor) และการแก้ไข (editor) ผู้เรียนจะเรียนรู้ภายหลังจากที่พูดออกไปแล้วหรือแก้ไขคำพูดก่อนที่จะพูดออกไป ซึ่งความรู้ที่เกิดจากการเรียนรู้และรับรู้อย่างตั้งใจจะนำไปสู่การแก้ไขสิ่งที่พูด (Cook, 1993) ในส่วนของการแก้ไขที่จะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพนั้นมืองค์ประกอบดังนี้ 1) เวลา ในการสนทนานั้นต้องมีเวลาเพียงพอที่แก้ไขคำพูดและเตรียมประโยคเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่เข้าใจตรงกัน 2) การใช้ภาษาที่สองนั้นควรคำนึงถึงสิ่งที่ต้องการสื่อสารมากกว่ารูปแบบ กฎไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษา และ 3) แม้ในการใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารจะไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของภาษาแต่ผู้พูดจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์การใช้ภาษาเป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน เพื่อการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับผู้ฟังและสถานการณ์ที่พูด

สมมติฐานที่ 4 The Input Hypothesis ในการรับรู้ภาษาหากจะให้ได้ดีทั้งนักเรียนและผู้ใหญ่นั้นก็ต่อเมื่อสิ่งที่ป้อนทางภาษาหรือข้อมูลทางภาษามีลักษณะที่สามารถเข้าใจได้ดี (Comprehensible input) โดยให้ความสำคัญกับเนื้อความ (message) มากกว่ารูปแบบ (Form) การที่ผู้เรียนจะมีพัฒนาการด้านการรับรู้ภาษาที่ดีขึ้นอีกขั้นนั้นผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในข้อมูลที่ป้อนเข้าไปได้เป็นอย่างดี (input) ซึ่งรวมถึงโครงสร้างทางภาษาด้วย ผู้เรียนจะถูกสอนโครงสร้างทางภาษาและจะสามารถใช้โครงสร้างเหล่านั้นตามสภาพจริงได้ก็ต่อเมื่อผู้สอนจัดสภาพแวดล้อมและสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจในข้อมูลที่ป้อนเข้าไปได้เป็นอย่างดี (input) ซึ่งเป็นการเรียนรู้โดยใช้ความรู้จากหนังสือและความรู้รอบตัวตามบริบทต่าง ๆ เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ โดยครูและผู้ปกครอง มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในข้อมูลที่ป้อนเข้าไปได้มากขึ้น กล่าวคือ มีส่วนช่วยส่งเสริมสนับสนุน และกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและมีความต้องการที่จะสื่อสาร (Cook, 1993) ซึ่งแหล่งข้อมูลที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ที่สามารถป้อนข้อมูลที่เข้าใจได้ดี (Comprehensible input) มี 3 แหล่ง คือ 1) การพูดของชาวต่างชาติ (Foreign talk) 2) การพูดของครู (Teacher talk) และ 3) การพูดอันตรภาษา (Interlanguage talk) กล่าวคือการใช้ภาษาของผู้เรียนรู้ภาษาโดยผู้พูดจะผลิตภาษาขึ้นเองจากการผสมระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองในการพยายามที่จะสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งแหล่งข้อมูลทั้ง 3 แหล่งนี้ล้วนแต่เป็นการสื่อสารที่เน้นที่ข้อความ (message) มากกว่ารูปแบบของภาษา (Form) (Krashen, 1987) ซึ่งจะเกิดผลดีต่อผู้เรียนอย่างมากหากครูมีทักษะความสามารถพูดถ่ายทอดให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและให้ความสำคัญกับการสื่อสาร ที่มีชุมชนเน้นในการ

สอนโครงสร้างทางภาษาเพียงอย่างเดียว และมากกว่านั้นหากครูสามารถสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและรับรู้ภาษาได้ดีมากพอ ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้มาใช้สื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นไปอย่างธรรมชาติได้อีกด้วย โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสม กล่าวคือ ไม่แก้ไขมากเกินไปจนผู้เรียนไม่กล้าหรือขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา และควรแก้ไขทันทีภายหลังจากที่ผู้เรียนพูดจบเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องในส่วนของกรวยการสนทนา โครงสร้างทางภาษานั้นครูควรใช้ภาษาง่าย ๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจได้โดยครูอาจใช้สื่อเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้มากขึ้น ในทางตรงกันข้ามแม้ว่าความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญในการรับรู้ภาษาแต่ก็ยังไม่เพียงพอเพราะยังมีปัจจัยอื่นที่เป็นอุปสรรคที่จะทำให้การรับรู้ทางภาษามีประสิทธิภาพที่ไม่สมบูรณ์นั่นคือ สภาวะตัวกรองทางด้านอารมณ์ (Affective filter) (Cook, 1993)

สมมติฐานที่ 5 The Affective Filter Hypothesis คือ สภาวะตัวกรองทางด้านอารมณ์เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญในการเรียนรู้และส่งผลอย่างมากต่อการได้มาซึ่งภาษาที่สองซึ่งตัวแปรดังกล่าวอาจได้แก่แรงจูงใจ ทักษะคิด ความวิตกกังวล และความมั่นใจในตนเอง (Dulay, Burt, & Krashen, 1997) กล่าวไว้ว่า การรับรู้ภาษาที่สองนั้นหากผู้เรียนมีการรับรู้อย่างเข้าใจและมีสภาวะทางจิตใจที่เอื้อต่อการรับภาษาเพียงพอก็จะส่งผลให้การรับรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้นซึ่งสภาวะตัวกรองทางด้านอารมณ์ดังกล่าวมีรายละเอียดเพิ่มเติมดังนี้

ด้านจิตใจ (affective filter) คือ ตัวกรองทางด้านอารมณ์ กล่าวคือ ทักษะคิด เจตคติ แรงจูงใจ ความเครียด ความวิตกกังวล หากผู้เรียนมีสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่พร้อม สภาวะในการเรียนหรือการรับรู้ภาษาก็จะน้อยลง หากผู้เรียนขาดความมั่นใจในตัวเอง มีสภาวะเครียดก็จะส่งผลให้การรับรู้ภาษานั้นไม่เต็มประสิทธิภาพ (Dulay et al., 1997) ในทางตรงกันข้ามหากผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาที่สองแล้วจะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ นอกจากนี้ยังส่งผลให้ผู้เรียนรับรู้ข้อมูลที่ป้อนได้เร็วมากขึ้นสภาวะจิตใจที่มีความพร้อม (The affective filter is down) กล่าวคือ มีความรู้สึกผ่อนคลาย ไร้ความวิตกกังวล รู้สึกปลอดภัยก็จะส่งผลดีต่อการรับรู้ภาษาอีกด้วย มากไปกว่านั้น ผู้เรียนแต่ละคนมีกระบวนการรับรู้ที่แตกต่างกันออกไปครูผู้สอนต้องหาแนวทางในการจัดสภาพการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับกระบวนการรับรู้ของผู้เรียน เพราะหากผู้เรียนมีจิตใจที่มีความพร้อมมากพอที่จะรับข้อมูลนั้นอีกทั้งมีข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดีการรับรู้ก็จะประสบความสำเร็จรวมไปถึงการมีทัศนคติที่ดีก็จะทำให้เกิดแรงจูงใจและรู้สึกผ่อนคลายจะช่วยให้การรับรู้ภาษาได้มีประสิทธิภาพ (Freeman & Long, 1991)

กล่าวโดยสรุปการเรียนรู้ภาษาคือ การรับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจในระดับของผู้เรียนและสูงกว่าระดับเดิมของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพโดยข้อมูลทางภาษาที่ป้อนเข้าไป (input) ให้มีความสำคัญกับความหมาย (meaning) มากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา (Form) นอกจากนี้หากมีการเน้นทักษะการฟังและการอ่านให้เพียงพอแล้วก็จะนำไปสู่ทักษะการพูดที่คล่องแคล่วผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้ภาษา เน้นหนักกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ภาษาโดยแท้จริง ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา จัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากซึ่งจะส่งผลทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและทำให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่เครียด ผู้เรียนไม่วิตกกังวลเพราะหากว่าผู้เรียนมีสภาวะทางด้านจิตใจที่พร้อมต่อการเรียนรู้ภาษา จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.1.2 ทฤษฎีแรงจูงใจในการเรียนรู้สำหรับนักเรียน

ในการจัดการเรียนการสอนที่จะให้นักเรียนประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ในการเรียนนั้นจำเป็นต้องมีปัจจัยหลายประการและหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญคือการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนนั้นเกิดความน่าสนใจ แต่ทั้งนี้ต้องเริ่มต้นที่ครูผู้สอนที่จะต้องเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นและหมั่นสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของตนเองอย่างสม่ำเสมอด้วย ได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนไว้ดังนี้

Gardner (1985) กล่าวถึงแรงจูงใจไว้ว่าเป็นความตั้งใจส่วนบุคคลที่มีต่องานหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นแรงขับในการเรียนรู้ภาษาซึ่งเป็นความปรารถนาที่จะทำและเป็นความพึงพอใจต่อกิจกรรมนั้น ๆ ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา หมายถึง ความปรารถนา และความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาของผู้รับภาษานั้นเอง Walker, Greene , and Mansell (2006) กล่าวถึง แรงจูงใจไว้ว่าสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) 1) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะที่บุคคลแสดงความต้องการในการกระทำหรือแสดงออกถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ มีศักยภาพ เป็นสิ่งที่กระตุ้นหรือผลักดันมาจากภายในตัวบุคคลโดยปราศจากจากสิ่งเร้าภายนอก อาจเป็นเจตคติหรือทัศนคติ ความคิด ความสนใจ การเห็นคุณค่าหรือความต้องการอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ หรือ ต้องการเรียนรู้เพราะต้องการรู้และเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ หากเป็นแรงจูงใจภายในต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนแบบมีเป้าหมาย มีความตั้งใจที่เรียนรู้ภาษาเพื่อจะนำภาษามาใช้ในชีวิตประจำวัน ต้องการความ

เข้าใจภาษาโดยปราศจากตัวกระตุ้นหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ และ 2) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะที่บุคคลแสดงออกทางพฤติกรรมอันมีผลมาจากการได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย เมื่อเห็นเป้าหมายที่ต้องการบุคคลนั้นก็จะถูกกระตุ้นหรือเร้าให้แสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายนั้น ๆ มีผลการศึกษามากมายที่สนับสนุนว่าแรงจูงใจเป็นตัวแปรที่ซับซ้อนเป็นการผสมผสานกันระหว่างความพยายามกับความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมาย อย่างไรก็ตามแรงจูงใจมีส่วนสำคัญในการนำมาใช้พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีผลสัมฤทธิ์ดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การสร้างแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกนั้นสามารถใช้เป็นตัวกำหนดความสำเร็จการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี (Gardner, 1985)

2.1.3 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

Dornyei (2001) กล่าวถึง แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศที่จะส่งผลให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมี 3 ระดับ คือ ระดับภาษา ระดับผู้เรียน และ ระดับสถานการณ์ในการเรียน 1) ระดับภาษา (Language Level) คือ ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติเพื่อความสำเร็จในอาชีพของตนในอนาคต 2) ระดับผู้เรียน (Learner Level) คือ ความสำเร็จและความมั่นใจในความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของตนเองที่รับรู้ได้ (Perceived L2 Competence) ความเชื่อในศักยภาพของตน (Self-Efficacy) ถือเป็นปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการใช้ภาษาจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้เรียน (Causal Attributions) รวมถึง ความวิตกกังวลในการใช้ภาษา (Language use Anxiety) สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อสภาวะทางอารมณ์ของผู้เรียน และ 3) ระดับสถานการณ์ในการเรียน (Learning Situation Level) คือ สถานการณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียน แบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) องค์ประกอบแรงจูงใจในด้านเนื้อหาวิชา กล่าวคือ การจัดหลักสูตรและเนื้อหาวิชาให้มีความน่าสนใจมีความเหมาะสมและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ความยากง่ายของเนื้อหาในบทเรียนเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน (Background Knowledge) 2) องค์ประกอบแรงจูงใจด้านครูผู้สอน (Teacher-Specific Motivational Components) กล่าวคือ พฤติกรรมการแสดงออกและบุคลิกภาพของครูผู้สอน วิธีการสอน การมอบหมายงาน การสร้างบรรยากาศห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้สอนควรใช้จิตวิทยาในการสอนและเลือกใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนที่ทันสมัยน่าสนใจเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ในการเรียนและ 3) องค์ประกอบแรงจูงใจด้านกลุ่มของผู้เรียน (Group-Specific Motivational Components) เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจน การทำงานเป็นกลุ่ม การให้แรงเสริมคำชมเชยเพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจในการทำงานการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือทำให้ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนและมีความรับผิดชอบร่วมกันทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น (Ghaith, 2003; Kagan, 1995) นอกจากนั้นการจัดสภาพแวดล้อมและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียนที่เหมาะสมหลากหลายมีความสนุกสนานก็มีความสำคัญต่อการสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียน อีกทั้งการจัดเตรียมประสบการณ์นอกชั้นเรียนเสริมสร้างประสบการณ์และความรู้ใหม่ให้เกิดแก่ผู้เรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมที่แตกต่างน่าสนใจ มีความกระตือรือร้นและใฝ่รู้อยู่เสมอ ไม่เกิดความเบื่อหน่าย หรือท้อถอย โดยผู้สอนไม่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษามากเกินไป เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษภายใต้บริบทต่าง ๆ ในสถานการณ์จำลองที่มีสภาพใกล้เคียงกับสภาพจริงมากที่สุด (Clement, 2006; Wong, 2005)

สุมาลี ภัทรประภากร (2542) กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนรู้คือเป้าหมายภายในใจที่ตั้งอยู่บนความรู้สึกรู้สึกที่ต้องการมีความสนใจ ซึ่งอาจจะสนใจแต่ไม่มีแรงจูงใจ มีความสนใจไม่ได้หมายความว่านักเรียนมีแรงจูงใจความสนใจของนักเรียนนั้นมีหลากหลายแต่ก็เพียงชั่วคราว แต่ถ้าหากมีแรงจูงใจก็จะมีผลกระทบที่ตามมาหรือมีการค้นคว้าค้นหาจนได้คำตอบมีการกระทำที่มุ่งให้บรรลุถึงเป้าหมายที่มุ่งหวังไว้ แรงจูงใจในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาหากเป็นแรงจูงใจที่เหมาะสมจะเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ แต่ก็อาจเป็นปัญหาที่มีความท้าทายสำหรับครูได้ด้วยเหตุว่านักเรียนบางคนยังไม่มีทักษะและความรู้ในการกำหนดเป้าหมาย ครูผู้สอนควรจะต้องตระหนักและแนะแนวทางในการสร้างเป้าหมาย โดยอาจเริ่มจากการสร้างเป้าหมายใหม่ ๆ ร่วมกันและทำอย่างต่อเนื่อง กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการแข่งขันอาจใช้เป็นการกำหนดเป้าหมายอย่างหนึ่งซึ่งสามารถสร้างแรงจูงใจได้เป็นอย่างดีเพราะเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษาที่ส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญและจริงจังกับการแข่งขัน

ธรรมชาติของแรงจูงใจ คือ ความรู้สึกต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งสิ่งที่ครูจะต้องทำคือการกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกและเข้าใจถึงความต้องการของตนเพราะความต้องการจะนำไปสู่ความสนใจและความตั้งใจ ดังนั้นครูจึงควรจับประเด็นความสนใจของผู้เรียนให้ได้และคงความสนใจนั้นไว้ ซึ่งจะส่งผลอันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างยิ่ง นอกจากแรงจูงใจที่ดูเป็นแนววกแล้วยังมีเรื่องของแรงขับแรงกระตุ้นที่มีอิทธิพลต่อบรรยากาศการเรียนการสอนอย่างมากในผู้เรียนวัยเยาว์ การ

สอนที่มีประสิทธิภาพนั้นจะผลักดันให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและคงความสนใจในการเรียนและการทำงาน และเข้าใจเหตุผลเพียงพอต่อสิ่งที่กำลังทำอยู่ซึ่งจะทำให้การสอนของคุณครูเกิดผลคุ้มค่าสูงสุด รูปแบบการสร้างแรงจูงใจที่มีชื่อเสียงมากรูปแบบหนึ่ง คือ การสร้างแรงจูงใจตามแนวคิดของ Keller (1987) หรือรูปแบบ “ARCS” ซึ่งได้สังเคราะห์ขึ้นมาจากแนวคิดด้านจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจหลาย ทฤษฎีซึ่งองค์ประกอบของรูปแบบดังกล่าวประกอบด้วย 1) ความตั้งใจ (attention) 2) ความเกี่ยวข้องเชื่อมโยง (relevance) 3) ความมั่นใจ (confidence) และ 4) ความพึงพอใจ (satisfaction) ซึ่งรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดโดยสรุปดังนี้ Dick, Carey, and Carey (2001) กล่าวถึง 1) ความตั้งใจ (attention) ไว้ว่าครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจ และสนใจ ในสิ่งที่กำลังเรียนทั้งนี้ครูสามารถทำได้โดยการเริ่มต้นจากการนำเสนอข้อมูลที่สร้างอารมณ์ และความรู้สึกของผู้เรียนอาจจะเป็นการใช้คำถาม การสร้างบรรยากาศที่ท้าทาย การแสดงตัวอย่าง ใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ 2) ความเกี่ยวข้องเชื่อมโยง (relevance) ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงของความรู้และทักษะที่เรียนกับ ชีวิตประจำวันมากขึ้น ครูควรสนใจและให้ความสำคัญกับ “ข้อมูลที่ได้จากผู้เรียน” รวมถึงบริบทในด้าน ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพื่อที่จะสามารถนำมาออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเข้าใจความ เกี่ยวข้องเชื่อมโยงของความรู้และทักษะที่เรียนกับชีวิตประจำวันมากขึ้น ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียนรู้ ที่ดีควรมีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของผู้เรียน 3) ความมั่นใจ (confidence) ผู้เรียนจะรู้สึกว่ ตนเองมีแรงจูงใจในการเรียนสูงหากมีความมั่นใจว่าตนเองสามารถที่จะบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้แต่ อย่างไม่รู้ก็ตามหากผู้เรียนมีความมั่นใจสูงเกินไปก็อาจเกิดปัญหาได้เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้อาจจะไม่ตั้งใจ เรียน เนื่องจากเห็นว่าตนเองเข้าใจเรื่องที่เรียนดีอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ครูจึงควรกำหนดความคาดหวัง เกี่ยวกับความสำเร็จของนักเรียนให้เหมาะสมกับศักยภาพของแต่ละคน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ ผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียนสามารถที่จะปฏิบัติได้ อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในความสามารถ ของตนเอง 4) ความพึงพอใจ (satisfaction) แรงจูงใจจะเพิ่มมากขึ้นหากผู้เรียนมีความพึงพอใจหรือ “ความชอบ” ความพึงพอใจที่ได้รับนี้อาจเกิดได้จากการเสริมแรง (reinforcement) ในการเข้าร่วม กิจกรรมการเรียนรู้ ครูสามารถสร้างความพึงพอใจด้วยการให้รางวัล (rewards) เพื่อสนองตอบ ความสำเร็จของผู้เรียนเมื่อผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายหรือสามารถปฏิบัติงานได้ ถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป การสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนมีส่วนสำคัญและจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก และเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน กล่าวคือ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ความชอบ ความท้าทาย ยิ่งไปกว่านั้นการให้แรงเสริมด้านบวก กำลังใจ รางวัล และการเรียนรู้แบบร่วมมือจะส่งผลให้กิจกรรมในห้องเรียนดำเนินไปอย่างราบรื่น และสนับสนุนให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามศักยภาพของตน ในทางตรงกันข้ามครูควรมีกฎกติกาในการเรียนรู้ มีแนวทางและทักษะในการจัดการกับพฤติกรรมด้านลบของนักเรียนอีกด้วย

2.1.4 ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลาง (English as a Lingua Franca - ELF)

ภาษากลาง (Lingua Franca) คือ ภาษา ๑ หนึ่งไม่ว่าเป็นภาษาใดก็ตามที่ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร (Contact Language) ระหว่างผู้พูดที่มีภาษาที่หนึ่งและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (Jenkins, 2006) ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลาง (English as a Lingua Franca – ELF) หมายถึง การสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษระหว่างผู้สนทนาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาด้วยกันในระดับนานาชาติในบริบทที่ไม่เป็นทางการ (Wattersson, 2008) ซึ่งเป็นการใช้ภาษาของผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ใช้ปฏิบัติจริง (Practical Purposes) มากกว่าจะใช้คล้อยตามวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง เช่น การใช้คำสแลง สำนวน สุภาษิต คำกริยาวลีหรือ การเล่นคำซึ่งไม่เกี่ยวกับการสื่อสารในระดับสากล แต่ใช้เป็นภาษากลาง เพื่อการติดต่อสื่อสาร หรือใช้เป็นภาษามาตรฐานในการสื่อสาร (Kirkpatrick, 2011) ดังนั้นในด้านการเรียน การสอน ครูผู้สอนรวมถึงผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายทางการศึกษาภาษาอังกฤษ ควรพิจารณาแนวทาง ในการจัดระเบียบวิธีการสอนหรือจัดสาระมาตรฐานการเรียนรู้ของ การใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลาง (ELF) ให้เหมาะสมกับสภาพและบริบทของผู้เรียนซึ่งจากการศึกษางานวิจัยของ สรรพร ศิริจันทร์ (2557) ในเรื่องการเตรียมความพร้อมด้านเจตคติและการสร้างเสริมความเข้าใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชาวไทย ในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางเพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างกลุ่มประเทศในอาเซียน พบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางในประเทศไทยนั้นยังคงไม่มีการกำหนดรูปแบบแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนหรือเป็นรูปธรรมที่จะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนได้กล่าวคือครูผู้สอนยังคงสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบเดิมนั้นคือการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และยังคงให้ความสำคัญกับความถูกต้องตามแบบแผนของเจ้าของภาษา ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษารวมถึงผู้สอนคนไทยให้ความสำคัญต่อการใช้

ภาษาที่ถูกต้องตามแบบแผนนั้นมาจากหลายสาเหตุ ประเด็นหลักคือนโยบายหลักสูตรการเรียนการสอนที่ยังยึดต้นแบบเจ้าของภาษาซึ่งเป็นพื้นฐานของหลักสูตรที่มีแนวคิดที่ว่าผู้เรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษาโดยเฉพาะเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา (Educated Native Speakers of English) ควรใช้เป็นต้นแบบและถือเป็นมาตรฐาน (Brown, 2012) ซึ่งสอดคล้องกับ McKay (2002) ที่กล่าวว่าครูผู้สอนในทุกกลุ่มประเทศวงใน (Inner Circle) หรือกลุ่มประเทศที่สร้างบรรทัดฐานการใช้ภาษาอังกฤษคือประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ส่วนประเทศกลุ่มวงนอก (Outer Circle) คือประเทศที่เคยตกเป็นอาณานิคมของจักรวรรดิอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกาซึ่งภาษาอังกฤษมีสถานะเป็นภาษาราชการหรือกึ่งทางการหรือเป็นภาษาที่สองและมีจุดประสงค์การใช้เป็นไปเพื่อการสื่อสารในประเทศโดย Kachru (1982) กล่าวว่าประเทศในกลุ่มวงนอกนี้เป็นกลุ่มประเทศที่พัฒนาบรรทัดฐานการใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนประเทศในกลุ่มวงขยาย (Expanding Circle) คือ กลุ่มประเทศที่ภาษาอังกฤษไม่ได้มีบทบาททางการปกครองในยุควาณานิคมของจักรวรรดิอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกา แต่มีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายในฐานะภาษาต่างประเทศและจุดประสงค์การใช้เป็นไปเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศในด้าน เศรษฐกิจ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือ ด้านการศึกษาซึ่ง Kachru (1982) เรียกการใช้ภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศนี้เป็นประเทศที่ต้องพึ่งบรรทัดฐานของกลุ่มประเทศวงในซึ่งตรงกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยในปัจจุบันซึ่งประเทศไทยยังคงใช้ประสบการณ์การเรียนการสอนแบบเดิม ๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) ซึ่งแนวคิดดังกล่าวนี้ Holliday (2006) เรียกว่าเป็นลัทธิผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา (Native-Speakerism) ที่ตั้งอยู่ในกรอบแนวคิดที่ว่าการสอนควรขึ้นอยู่กับต้นแบบของเจ้าของภาษาและเนื้อหาด้านวัฒนธรรม และวัฒนธรรมก็ควรขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานของผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา นอกจากนี้ ในการจัดการเรียนการสอนภาษานั้นยังรวมถึงแนวคิดที่ผู้สอนควรได้รู้จากการเรียนรู้ทางภาษา (Language Acquisition) ที่มักจะเน้นในแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอันตรภาษา (Interlanguage Theory) ของ Selinker (1972) ที่มีแนวคิดที่วิเคราะห์ ความผิดพลาด (Error Analysis) ซึ่งหากผู้เรียนผลิตภาษาต่างไปจากภาษาเป้าหมายที่ถือว่าเป็นบรรทัดฐานของการเรียนรู้จะถือว่าเป็นข้อผิดพลาดทางภาษา จากแนวคิดดังกล่าวทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังคงเน้นย้ำแต่ความถูกต้องให้เป็นที่ไปตามรูปแบบของเจ้าของภาษาเดิมโดยมักจะไม่นิ่งถึงเหตุและปัจจัยอื่น ๆ เช่น เป้าหมายของการใช้ภาษา

เพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับบริบททางสภาพสังคมปัจจุบันอันส่งผลต่อการเรียนรูภาษาที่แตกต่างกันออกไป

กล่าวโดยสรุปจากลักษณะความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลาง (ELF) นั้นมีความหมายและแนวปฏิบัติที่กว้างอีกทั้งเป็นแนวคิดที่ค่อนข้างแตกต่างไปจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูไทยในโรงเรียน แม้ว่าจะเป็นแนวคิดที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมากแต่ในทางปฏิบัตินั้นยังคงต้องใช้เวลาในการปรับเปลี่ยนมโนทัศน์ในด้านแนวทางการสอน ตลอดถึงครูผู้สอน ที่ยังคงยึดถือแบบแผนการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม

2.2 การพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.2.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลในการพูดสื่อสารได้ถูกต้องและเหมาะสมกับวัยของผู้พูดและผู้ฟังที่พูดด้วย ตลอดถึงเหมาะสมกับโอกาสต่าง ๆ ของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การถ่ายทอดทางภาษา Bromley (1992); Ross and Bettey (1990) ได้ให้ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ การถ่ายทอดความหมายผ่านเสียงอากัปกริยาท่าทาง และ สัญลักษณ์เพื่อสื่อสารข้อมูลต่าง ๆ ให้แก่ผู้รับสาร กล่าวคือเป็นกระบวนการการถ่ายทอดข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งผ่านทักษะพื้นฐานของการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการฟังและการอ่านถือเป็นการรับข้อมูล ส่วนการพูดและการเขียนถือเป็นการส่งข้อมูล

ในอีกความหมายหนึ่ง การพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกในการเปล่งเสียงออกมาเพื่อให้เกิดความหมายเป็นกระบวนการที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยมีเงื่อนไขในการสนทนาระหว่างสองคน เช่น หัวข้อ เนื้อหาและข้อมูลในการสนทนา การพูดและการเขียนนั้นเป็นทักษะในการผลิตภาษา (productive skills) เนื่องจากผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูลหรือที่เรียกว่าผู้ส่งสาร ส่วนการฟังและการอ่านถือว่าเป็นทักษะในการรับภาษา (receptive skills) เพราะถือว่าการรับข้อมูลของผู้รับสาร (Bailey, 2005) นอกจากนี้ การพูดเพื่อการสื่อสารยัง หมายถึง การใช้วาจาเพื่อการถ่ายโอนข้อมูลไปสู่บุคคลอื่นตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะสื่อสารการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้พูดต้องพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ที่ต้องการที่จะสื่อการใช้คำพูดที่เหมาะสมรวมถึง

พูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ต้องเข้าใจวัฒนธรรมของการพูดและวัฒนธรรมของภาษา (Finocchiaro & Brumfit, 1983; Harmer, 2001)

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้ส่งสารถ่ายทอดด้วยภาษาการออกเสียงเพื่อบอกข้อมูล แลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ให้แก่ผู้รับสารเป็นการสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่งระหว่างบุคคลที่มีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยมีผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้ยังเป็นกระบวนการการถ่ายทอดข้อมูลสื่อความหมายจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลหนึ่งผ่านเสียงและกริยาอาการรวมถึงท่าทางหรือสัญลักษณ์เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อสารซึ่งในการใช้ภาษาเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพนั้นควรจะต้องรู้จักกฎเกณฑ์และองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาษาเช่น การใช้คำพูดที่ถูกต้อง ออกเสียง เน้นเสียงและระดับภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลในการสื่อสารเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม

2.2.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบหลายปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารเกิดความเข้าใจในการสื่อความหมายที่ถูกต้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกันซึ่งมีองค์ประกอบด้านความรู้และความสามารถทางภาษาหลายด้าน ดังต่อไปนี้

องค์ประกอบด้านหลักไวยากรณ์ คือ การพูดที่ประกอบไปด้วยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาประเภทของคำศัพท์ หน้าที่ของคำ เป็นต้น (Bern, 1990; Canale & Swain, 1980; Nunan, 1999) ซึ่งผู้เรียนต้องมีความรู้พื้นฐานเหล่านี้เป็นอันดับแรกก่อนเนื่องจากลักษณะวิธีการใช้โครงสร้างทางภาษาแต่ละประเภทมีความแตกต่างกันทั้งลักษณะของประโยคและข้อความที่มีความซับซ้อน ดังนั้นการสื่อความย่อมมีความแตกต่างเช่นเดียวกัน

องค์ประกอบด้านเนื้อหา คือ ความรู้ด้านทฤษฎี ความรู้ความสามารถทางภาษานั้นคือมีความรู้ที่สามารถนำหลักการทางภาษามาใช้ในการสื่อสารได้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ความรู้ความสามารถในการจัดและเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ (Organizational competence) แบ่งย่อยได้เป็น 1) ความรู้ทางหลักไวยากรณ์ (Grammatical competence) ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ประโยค ข้อความ (Textual competence) และ 2) ความรู้ในการปฏิบัติ (Pragmatic competence) ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของภาษา (Language function) การเชื่อมโยงคำ ประโยค หรือข้อความต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายและสามารถใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม (Sociolinguistic competence) ความรู้ทางทฤษฎีหมายถึง ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาผู้ใช้ภาษามี

ความสามารถในการใช้มีความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องตามความต้องการที่จะสื่อความหมายและกระบวนการทางด้านจิตวิทยาหมายถึงการใช้การมองเห็นและการได้ยินรวมถึงการเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ (Bachman, 1990; Nunan, 1999)

องค์ประกอบด้านการออกเสียง นั่นคือการออกเสียงคำควรให้ถูกต้องทั้งการเน้นหนักคำในระดับเสียงสูงต่ำ และความชำนาญการในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างราบรื่นซึ่งรวมถึงความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและความเข้าใจในการสื่อสารทั้งการตอบสนองและการนำเสนอคำพูดที่ต้องการสื่อออกไปเมื่อผู้รับสารเกิดความเข้าใจ จึงระบุได้ว่า องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารครบถ้วนทุกประการ (Harris, 1969)

องค์ประกอบด้านระดับภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ คือ การพูดโดยใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป (Bachman, 1990; Canale & Swain, 1980; Harris, 1969; Nunan, 1999) รวมถึงความรู้ในการใช้ภาษาและการโต้ตอบตามสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการใช้ภาษาในภาคปฏิบัติจริงซึ่งเกิดหลังจากการผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษา กล่าวคือ การคัดเลือกคำ วลี และประโยคที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะในการเริ่มต้นการสนทนาจนกระทั่งจบการสนทนา จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย ความรู้ความสามารถด้านหลักไวยากรณ์ ด้านระดับการใช้ภาษา และด้านเนื้อหาที่เกิดขึ้นระหว่างการพูดสื่อสารระหว่างบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง และส่งผลให้การสื่อสารเข้าใจซึ่งกันและกันและผู้พูดจำเป็นต้องมีความรู้ทางทฤษฎีและทักษะในการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยในงานวิจัยนี้มุ่งเน้นไปในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าเน้นหลักไวยากรณ์

2.2.3 จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ผลจากการเรียนรู้ที่ดีเกิดจากการตั้งจุดประสงค์ที่ครอบคลุมทั้งเนื้อหาและทักษะที่ผู้สอนกำหนดไว้ตั้งแต่แรกก่อนการสอน ดังนั้นจุดประสงค์จึงเป็นแนวทางการดำเนินงานเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และบรรลุผลตามที่ตั้งเป้าหมายไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกล่าวถึงรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ดังนี้เพื่อเจาะจงให้เกิดความเข้าใจ คือ ทั้งจากข้อความความคิด และความคิดเห็นของคู่สนทนา ซึ่งความคิดที่กล่าวถึงนั้น ได้แก่ ความต้องการ ความรู้สึก อารมณ์ต่าง ๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตามการสื่อความจะบรรลุผลสำเร็จในชีวิตจริง ย่อมสามารถเกิดได้

จากการฝึกฝนในชั้นเรียน และมีการวัดภูมิความรู้หลังจากการเรียนรู้โดยการทดสอบความรู้ทางหลักไวยากรณ์ (Harmer, 2001; Lynch, 1996; Savignon, 2002)

เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดี Harmer J. (2001) กล่าวว่า การสื่อสารระหว่างบุคคลที่แสดงความเอื้ออาทรและสร้างความรู้สึที่ดีต่อกันในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การขอร้อง การอวยพร การขอโทษ และการขอบคุณเป็นการสร้างมิตรไมตรีจากการใช้ภาษาในกลุ่มเล็ก ๆ จนกระทั่งในระดับสังคมขึ้นไป เป็นการสร้างโลกแห่งจินตนาการโดยการใช้หน้าที่ของภาษาเพื่อแบ่งปันให้ผู้อื่นรับรู้ก็ย่อมเป็นการสร้างสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นอีกนัยหนึ่ง (Bromley, 1992; Brumfit & Johnson, 1979)

เพื่อแสดงความต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเช่นอาหารเครื่องดื่มและของใช้ เป็นต้นนอกจากนี้ยังเป็นการแสดงความรู้สึกความคิดเห็นทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยซึ่งเป็นการถ่ายโอนข้อมูลให้แก่กันและกัน และเพื่อแสดงความเป็นตัวตนของผู้พูดและผู้ฟังความหมาย (Bromley, 1992; Littlewood, 1992)

เพื่อการเรียนรู้และสร้างประสบการณ์ คือ การเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการสืบค้นการรวบรวมความรู้การใช้ภาษาจนเกิดเป็นกระบวนการรับรู้ที่ผู้เรียนสามารถสำรวจ จำแนกและแก้ปัญหาจนกระทั่งเกิดความเข้าใจและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจากการเรียนรู้การใช้ภาษา Bromley (1992); Littlewood (1992) กล่าวเกี่ยวกับการใช้ภาษาไว้สอดคล้องกันคือการคำนึงถึงความเหมาะสมด้านบุคคลที่กำลังสนทนาร่วมกัน เวลาและสถานที่ในการสนทนามากกว่าการเคร่งครัดด้านความถูกต้องทางภาษาตามหลักภาษาศาสตร์มากเกินไป

เพื่อกำหนดพฤติกรรม Bromley (1992); Brumfit and Johnson (1979) กล่าวถึงหน้าที่ของภาษา คือ การใช้ภาษากำหนดพฤติกรรมการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้หลากหลายทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมในการสนทนา เช่น หน้าที่ของภาษาจะเปลี่ยนไปเมื่อมีผู้ใหญ่เข้าร่วมสนทนาเนื่องจากผู้พูดต้องใช้ระดับภาษาที่เปลี่ยนไปเพื่อให้เกิดความเหมาะสม

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร คือการเจรจาให้เกิดความเข้าใจเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อแสดงความต้องการ ความคิด ความรู้สึกและอารมณ์เพื่อการเรียนรู้และประสบการณ์ และเพื่อกำหนดพฤติกรรมของผู้ที่พูดด้วย การตั้งจุดประสงค์จึงเป็นสิ่งสำคัญของการศึกษาการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.2.4 สารทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของระดับชั้นประถมศึกษาตอน

ปลาย

มาตรฐานการเรียนรู้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการศึกษามีส่วนร่วมสนับสนุนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถและระดับวัยของผู้เรียน ในกรอบของระดับสากลซึ่งกรอบแนวคิดสำหรับงานวิจัยนี้ศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะกรอบมาตรฐานการอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ที่ได้รับการยอมรับทั่วโลก ซึ่งจัดลำดับรายละเอียดความสามารถของผู้เรียนเป็น 6 ระดับและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาของไทยแบ่งออกเป็น 4 มาตรฐานการเรียนรู้ที่แยกผลการเรียนรู้ที่คาดหวังโดยมีรายละเอียดที่ต่างกันดังนี้

ด้านเนื้อหา Europe (2001) และ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึง สารทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คือเนื้อหาที่ผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งอยู่ในระดับ A1- A2 ของกรอบมาตรฐานอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ที่ผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ครอบครัว ที่อยู่อาศัย การซื้อขาย เวลา การเดินทาง การบอกทิศทาง และข้อเท็จจริงที่พบเห็นในชีวิตประจำวันของผู้เรียนในระดับนี้ อย่างไรก็ตาม กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึงรายละเอียดเฉพาะหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันซึ่งประกอบด้วยข้อมูลส่วนตัว สภาพอากาศ สุขภาพ อาหารและเครื่องดื่ม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อ

ด้านความสามารถ Europe (2001) และ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ระบุถึงความสามารถในการพูดสื่อสารไว้ว่าเมื่อจบการศึกษาสำหรับผู้เรียนในระดับชั้นนี้ ได้แก่ การเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษ การแนะนำตนเองและผู้อื่น การตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว การสนทนาได้ตอบแบบสั้น ๆ ได้ใจความ เช่น การแสดงความต้องการ การขอร้อง การขอความช่วยเหลือ การพูดที่แสดงการตอบรับ/ปฏิเสธการช่วยเหลือ โดยให้เหตุผลสั้น ๆ การใช้น้ำเสียงสูงต่ำและกิริยามารยาทที่เหมาะสม นอกจากนี้ความสามารถที่ผู้เรียนต้องบรรลุนั้นล้วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันในวัยของผู้เรียนทั้งสิ้น

สรุปได้ว่า สารทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีทั้งหมด 2 ด้านคือเนื้อหาและความสามารถที่ผู้เรียนสามารถสนทนาถามตอบจากการใช้ประโยคสั้น ๆ ในการสื่อความหมายระหว่างกันเพื่อให้เกิดทักษะทั้งในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

2.3 การสอนพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.3.1 หลักการสอนพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ในการสอนพูดเพื่อการสื่อสารเพื่อที่จะได้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายนั้น ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อที่จะให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากที่สุด

Bern (1990); Littlewood (1981); Widdowson (1978) กล่าวถึงประเด็นหลักที่สำคัญในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า 1) มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทางสังคมซึ่งพูดเพื่อทำให้เกิดความหมายในการสื่อสารบางสิ่งบางอย่างถึงบางคนเพื่อจุดมุ่งหมายบางประการทั้งการพูดและการเขียน 2) ความหลากหลายทางภาษาเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางภาษาและการใช้ภาษาของผู้เรียนและผู้ใช้ภาษา 3) ความสามารถของผู้เรียนคือการพิจารณาถึงความเชื่อมโยงและความต่อเนื่องในการใช้ภาษาซึ่งไม่ใช่กฎเกณฑ์และเงื่อนไขทางภาษา 4) การเรียนภาษาที่มากไปกว่าความหลากหลายทางภาษาคือการแสดงให้เห็นคุณค่าของการเรียนและการสอนภาษา 5) วัฒนธรรมถือเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาของผู้พูดในการสื่อสารซึ่งรวมถึงภาษาแม่และภาษาที่สอง 6) ไม่มีวิธีการหรือหลักการใดหลักการหนึ่งหรือเทคนิควิธีการใดที่จะกำหนดให้เป็นหลักการเดียวที่ใช้ในการสอนภาษา 7) ภาษาเป็นการแสดงออกทางความคิดอุดมคติภายในของแต่ละบุคคล หน้าที่ของข้อความ เกี่ยวโยงถึงการพัฒนาขีดความสามารถของแต่ละบุคคล 8) ผู้เรียนจำเป็นต้องถูกกระตุ้นให้ทำกิจกรรมหรืองานอื่นทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ได้หลากหลายตามจุดประสงค์ทางภาษาได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ Brown (2007) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า 1) เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์ 2) เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษาและปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูดมากกว่ารูปแบบโครงสร้างภาษาที่มีใช้เป้าหมายหลัก หากแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างที่ถูกต้องนั้นจะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย 3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร 4) ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ภายในบริบทที่คุ้นเคยและผ่านการฝึกปฏิบัติมาก่อน Nunan (2003) กล่าวถึงหลักในการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ว่า 1) ตระหนักถึง

ความแตกต่างของบริบทของการเรียนรู้ระหว่างภาษาที่สองกับภาษาต่างประเทศ 2) ให้นักเรียนได้ฝึกฝนทั้งความคล่องแคล่วและความถูกต้อง 3) การกำหนดโอกาสการพูดของครูแต่เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดโดยใช้งานกลุ่มและงานคู่ 4) ออกแบบภาระงานที่เกี่ยวกับการพูดที่มีความหมาย 5) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงให้นักเรียนได้ฝึกทั้งการสื่อสารเพื่อจุดมุ่งหมายหมายทางสังคมและการสื่อสารเพื่อความต้องการของตน

จากแนวคิดดังกล่าวทำให้เกิดแนวคิดที่ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้องแล้ว จึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริงที่อาจพบเจอในชีวิตประจำวัน

กล่าวโดยสรุปการสอนพูดเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถทั้งในด้านการใช้ภาษาและความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์โครงสร้างทางภาษาซึ่งการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพนั้นก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่มีการแลกเปลี่ยนการสื่อสาร ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์การสื่อสารที่มีความหมาย ครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกและสนับสนุนกิจกรรมการเรียนรู้ คอยกระตุ้นและสร้างบรรยากาศรวมถึงสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้อีกด้วย

2.3.2 องค์ประกอบของการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนพูดเพื่อการสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้นการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนจึงมีความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจถึงองค์ประกอบของการพูดซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

องค์ประกอบทางด้านคำศัพท์ Schickedanz and York (1997) กล่าวถึง องค์ประกอบด้านคำศัพท์ ไว้ว่า นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์พื้นฐานที่ใช้สำหรับสิ่งของ อากา ร กิริยา และ ความรู้สึกรวมถึงสิ่งที่ต้องการจะพูดเพื่อความถูกต้องในการพูดรวมถึงมีพัฒนาการความสามารถในการพูดเป็นประโยคในรูปแบบกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารที่เหมาะสม มีทักษะการจัดระบบความคิดและสื่อความ กล่าวคือสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อความได้ นอกจากนี้ Thornberry (2011) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบด้านการสอนพูดไว้ว่าผู้เรียนต้องมีความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ และนอกเหนือภาษาศาสตร์ซึ่งรวมถึงความรู้เกี่ยวกับด้านวัฒนธรรมและบริบททางสังคม ความคล้ายกันของวัฒนธรรม การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลในแต่ละระดับทางสังคม คุณค่าทาง

สังคมและพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม ความรู้ทางด้านสังคมจึงเป็นได้ทั้งความรู้ นอกเหนือจากภาษาศาสตร์และความรู้ด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งองค์ประกอบด้านทางภาษาศาสตร์ (linguistic knowledge) ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (genre knowledge) แบ่งตามเป้าหมายในการใช้ภาษาออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้ 1.1) ภาษาเพื่อการดำเนินการ (transactional function) คือภาษาเพื่อใช้ถ่ายโอนข้อมูลเพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง 1.2) ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal function) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อการสร้างสัมพันธ์กับบุคคลอื่น 2) ความรู้เกี่ยวกับวาทกรรม (discourse knowledge) คือ ความรู้ในการจัดการลำดับการพูดและฟังของคู่สนทนาในการสนทนาโต้ตอบกัน และความสามารถในการใช้ภาษา 3) ความรู้ในการปฏิบัติ (pragmatic knowledge) คือ ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเป้าหมายและบริบทในการใช้ภาษา เพื่อให้เกิดการสื่อสารที่เข้าใจได้ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอีกทั้งยังเป็นสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้พูดและ 4) ความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขการพูด (speech condition) เงื่อนไขการพูดมีความสำคัญที่ช่วยให้การพูดได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและส่งผลให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ปัจจัยที่ส่งผลต่อเงื่อนไขการพูด มีดังต่อไปนี้ 4.1) ปัจจัยด้านองค์ความรู้ (cognitive factors) เมื่อผู้พูดได้พูดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารและมีความสนใจ คำนึงถึง ก็จะทำให้ผู้พูดสื่อสารได้ง่ายขึ้น 4.2) ปัจจัยด้านความรู้สึก (affective factors) หากผู้พูดได้พูดในเรื่องที่ตนชอบ รู้สึกผ่อนคลายที่จะพูดปราศจากความวิตกกังวลก็จะพูดออกมาได้ดี ในทางตรงกันข้าม หากผู้พูด มีความรู้สึกกดดัน หรือถูกจับผิดอยู่ อาจทำให้ผู้พูดขาดความมั่นใจและมีความรู้สึกกังวลในการพูด 4.3) ปัจจัยด้านการพูด (performance factors) การพูดที่ผู้พูดควรได้ฝึกพูด การพูดกับคู่สนทนาในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและมีการเตรียมตัวก่อนพูดจะช่วยให้พูดได้ดีขึ้น

กล่าวโดยสรุป ในการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลัก ๆ สองประการคือ ด้านคำศัพท์ และ ด้านภาษาศาสตร์โดยมีองค์ประกอบในความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (genre knowledge) วาทกรรม (discourse knowledge) วจนปฏิบัติ (pragmatic) และเงื่อนไขในการพูด (speech condition) โดยครูผู้สอนควรจัดการเรียนรู้ให้มีการเสริมแรง (reinforcement) องค์ประกอบต่าง ๆ ตามสถานการณ์จริงที่อยู่รอบตัวผู้เรียน โดยทั่วไปเจ้าของภาษามักจะไม่ตระหนักถึงรูปแบบของคำที่ใช้ในการสื่อสารแต่จะคำนึงถึงสิ่งที่ต้องการจะพูดหรือแสดงความรู้สึกออกมามากกว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้โดยพฤติกรรม ในระยะเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะเรียนรู้โดยการให้แรงเสริมและโดยปฏิบัติที่อยู่รอบตัวของผู้เรียน

2.3.3 ขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนทักษะการพูดสำหรับนักเรียนจำเป็นต้องมีอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักกระบวนการสอนพูดทางภาษาเพราะการเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ที่เป็นระบบฉะนั้นในการสอนการพูดครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนการสอนและกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการพูดไว้ดังนี้

Harmer J. (1992) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนพูดโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ (Introducing New Language) ในขั้นนี้ครูจะแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อนโดยครูจะต้องนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมาย การใช้ ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้างนั้น ๆ โดยการนำเสนอนั้นควรอยู่ในรูปของบริบททางการใช้ภาษา เช่น ใช้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน การเล่าเรื่อง หรือสถานการณ์ เป็นต้น 2) ขั้นการฝึกภาษา (Practice) ในขั้นนี้เป็นการฝึกการใช้ภาษาแบบควบคุม เช่น ออกเสียงตามครู กิจกรรมเติมข้อมูลที่ขาดหาย เกม การฝึกพูดที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา กิจกรรมปฏิบัติสัมพันธ์ เป็นต้น และ 3) ขั้นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่มีลักษณะที่เสมือนจริง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระมากขึ้น เช่น กิจกรรม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น สอดคล้องกับ พรสวรรค์ สีป้อ (2550) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้ 1) ขั้นก่อนพูด เป็นขั้นเตรียมตัวผู้เรียนก่อนพูด อีกทั้งเป็นขั้นการสร้างความสนใจของผู้เรียนอาจเป็นกิจกรรมการสอนศัพท์ ฝึกการออกเสียง หรือโครงสร้างง่ายๆที่จะนำไปสู่การสนทนา รวมถึงการให้ความรู้ในด้านวัฒนธรรมและสังคมในการใช้ภาษาแก่ผู้เรียน 2) ขั้นฝึกพูดโดยกำหนดโครงสร้าง เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้โครงสร้างทางภาษาตามที่ครูกำหนดผ่านกิจกรรมที่มีลักษณะที่เหมือนการสื่อสารจริงโดยครูผู้สอนอาจจะใช้กิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป (information gap) หรือ กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ซึ่งผู้เรียนจะต้องหาข้อมูลการสนทนาของตนจากคู่สนทนา และ 3) ขั้นการพูดโดยอิสระ ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างแท้จริงซึ่งรวมถึงผู้เรียนได้ฝึกทักษะการวางแผน แก้ปัญหาและการทำงานร่วมกับผู้อื่นกิจกรรมในขั้นตอนนี้อาจจะเป็น บทบาทสมมติ (Role Play) หรือ การอภิปราย (Discussion) นอกจากนี้ Byrne (1991) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้ 1) ขั้นนำเสนอ (The presentation Stage) เป็นขั้นที่ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยเนื้อหาที่นำเสนอสมควรเป็นบทสนทนาที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้รับและนำไปใช้ในการสื่อสารขั้นต่อไปอาจใช้ระยะเวลาสั้น ๆ โดยครูผู้สอนเป็นผู้มีบทบาท

สำคัญอย่างมากในการเป็นผู้ให้ความรู้ลักษณะในการจัดกิจกรรมมี 2 แบบ คือกิจกรรมกำหนดโครงสร้างแน่นอน (Structured Activities) กล่าวคือ เป็นกิจกรรมที่มีการเน้นการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่นักเรียนต้องพบเจอในเนื้อหาโดยในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะต้องมีการวางแผนการจัดกิจกรรมไว้เป็นอย่างดี แม้ว่ากิจกรรมในลักษณะนี้จะไม่เป็นไปตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแต่ในส่วน of ข้อดีคือผู้สอนสามารถอธิบายเนื้อหาได้อย่างครอบคลุมในเวลาอันสั้น และ กิจกรรมอีกแบบหนึ่งคือ กิจกรรมที่ไม่กำหนดโครงสร้างไม่แน่นอน (Unstructured Activities) คือเป็นลักษณะกิจกรรมที่ไม่ได้มีการวางแผนหรือ กำหนดรูปแบบไว้ตายตัว เหมาะกับนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ในตัวภาษามากพอที่จะใช้ในการสื่อสารซึ่งเป็นหนึ่งในกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี ขั้นที่ 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (The Practice Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีบทบาทอย่างมาก เพราะเป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกพูดโดยใช้ความรู้ที่ได้มาจากขั้นนำเสนอเพื่อให้เกิดความถูกต้องและคล่องแคล่ว โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องในการฝึก และ ขั้นที่ 3) ขั้นผลิตภาษา (The Production Stage) เป็นขั้นการใช้ภาษา ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้จริงนอกห้องเรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ได้จากการเรียนรู้จากขั้นนำเสนอ และขั้นการฝึกปฏิบัติได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่าความถูกต้องทางกฎไวยากรณ์ทางภาษา อาจเป็นกิจกรรมที่ทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ในขณะที่ครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนและช่วยเหลือให้การทำกิจกรรมดำเนินไปได้เป็นอย่างดี

กล่าวโดยสรุป ขั้นตอนการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ก่อนพูดเป็นขั้นเตรียมความพร้อมสร้างความสนใจหรือขั้นแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติเป็นขั้นที่นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาผ่านกิจกรรมที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดเพื่อให้เกิดความถูกต้องคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษาเป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้อย่างเสรี มีลักษณะกิจกรรมที่เน้นไปในด้านการนำภาษามาใช้เพื่อการสื่อสาร

2.3.4 ระดับความสามารถในการสื่อสาร

ในระดับประถมศึกษาการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถและมีทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ตามวัยและศักยภาพ ผู้สอนมีหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดและเพื่อสร้างเจตคติที่ดีให้เกิดทักษะการเรียนรู้ได้มีนักวิชาการหลาย ๆ ท่านได้ระบุระดับความสามารถของการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนตามองค์ความรู้ในด้านต่าง ดังนี้

ระดับความสามารถในเชิงความรู้ คือ การระบุความสามารถจากความรู้ด้านคำศัพท์ หลักและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ทางภาษา ความรู้เกี่ยวกับหลักการพูด ความสามารถในการใช้โครงสร้างทางภาษาสื่อความหมายในด้านการพูด นอกจากนี้ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้คำศัพท์ที่จะใช้พูดการกระทำและความรู้สึกที่ต้องการแสดงออกหรือสิ่งที่ต้องการพูดความถูกต้องของการพูด หรือความเหมาะสมกับผู้พูดประโยคและรูปแบบการใช้ภาษา การใช้ภาษา มาตรฐาน ใช้ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะในการจัดการและการแสดงความคิดเห็น (Canale, 1983; Canale & Swain, 1980; Richards, Platt, & Weber, 1985; Schickedanz & York, 1997)

ระดับความสามารถในเชิงสังคม คือ การระบุความสามารถของผู้เรียนในการเลือกใช้ ภาษา คำ โครงสร้างของประโยค การเลือกให้ข้อมูลการสื่อสารได้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและกลุ่มบุคคลที่ต้องการสื่อสาร การใช้หน้าที่ของภาษาที่หลากหลาย เช่น การขอร้อง, ขอโทษ, ขอบคุณ เป็นต้น รวมไปถึงความรู้ในการใช้ภาษาและเข้าใจความแตกต่างของเนื้อหา เช่น การเล่าเรื่อง การรายงาน การสัมภาษณ์และการสนทนา ความสามารถในการสื่อสารครูควรจะสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองว่า การเตรียมความพร้อมให้นักเรียนได้มีความรู้และทักษะการแสดงออกในด้านการสื่อสารตามบริบททางสังคมที่มีความหลากหลายเป็นสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้และเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Richards et al., 1985; Savignon, 2002)

กล่าวโดยสรุป ระดับความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง การระบุถึงความรู้ความสามารถในเชิงการสื่อสาร และ สังคม กล่าวคือ ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่หลากหลายรวมถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมและกลุ่มคนที่ต้องการสื่อสาร ตลอดจนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตามหลักการของการพูดการแสดงออกที่เหมาะสมและก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

2.3.5 จุดมุ่งหมายของการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนพูดเพื่อการสื่อสารนี้มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้โดยเฉพาอย่างยิ่ง การใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพสังคมซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมทั้งหมดผ่านกิจกรรมการสื่อสารที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้จะเป็น 1) แรงจูงใจในการสื่อสารกับผู้อื่นเกิดความต้องการในการสื่อสารซึ่งถ้ากิจกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเกี่ยวโยงไปถึงวัตถุประสงค์และความต้องการของ

ผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการสื่อสารเป็นอย่างดีและเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ 2) ผู้เรียนสามารถสร้างบริบทหรือเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ กิจกรรมการสื่อสารเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกัน ซึ่งสัมพันธภาพดังกล่าวจะสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในการใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสได้ทดลองใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาในสถานการณ์จริง อีกทั้งเป็นการแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งในด้านความคล่องแคล่วและความถูกต้องทั้งนี้ผู้เรียนได้ฝึกยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากกว่านั้นเป็นการเชื่อมโยงทักษะที่แตกต่างกัน เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการฟังเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นทักษะที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง Littlewood (1981); Richards (2006) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายอื่น ๆ ที่สำคัญในการสอนพูดเพื่อการสื่อสารในระดับประถมศึกษา ได้แก่ การมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน กล่าวคือ ทักษะเบื้องต้นของการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารที่เน้นทักษะการฟัง-พูดอย่างได้ผลจริงจึงซึ่งจำเป็นต้องมีแนวทางการเรียนการสอนที่มีมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกพูดและฟังในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย ส่วนการสอนเชื่อมโยงไปสู่ทักษะการอ่านและเขียนนั้นก็อาจจะมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับการพูดเพิ่มเติมที่เหมาะสมวัตถุประสงค์อีกประการหนึ่ง ได้แก่ การให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับกาลเทศะ และสภาพการณ์โดยแนวทางการสอนจะเน้นการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหรือสร้างสถานการณ์จำลอง ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาและ วัตถุประสงค์ประการสุดท้ายเพื่อให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีและถูกต้องในการเรียนภาษาต่างประเทศเห็นความสำคัญและมีแนวคิดที่ ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายเป็นวิธีทำความเข้าใจระหว่างคนที่แตกต่างกันทางเชื้อชาติและภาษา โดยแนวทางในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นอันดับแรกของการเรียนภาษาต่างประเทศ จึงต้องจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ สรุปด้วยตนเองหรือจากกลุ่มย่อยที่ไม่ใช่การบังคับให้ต้องเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ., 2546)

จากประเด็นข้างต้นสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการสอนพูดเพื่อการสื่อสารคือการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา(Use) ในสถานการณ์ต่าง ๆ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในการสื่อสารผ่านกิจกรรมการสื่อสารที่เหมาะสมกับวัยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลายรวมถึงการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและการมีเจตคติที่ดีต่อ

การเรียนรู้ภาษาและถึงแม้การเรียนรู้ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ไม่ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy) การเรียนการสอนในลักษณะนี้จึงเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด

2.3.6 ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ลักษณะของกิจกรรมการเรียนสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การเรียนการสอนที่ผ่านกิจกรรมที่มีความจำเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่เมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มเติมได้นั้นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ทักษะการอ่านเมื่อได้เรียนหรือฝึกไปแล้วผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้หรือในทักษะการพูดผู้เรียนสามารถถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ หรือสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารแสดงถึงความต้องการอื่น ๆ ของตนได้ เป็นต้น การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลาย ๆ ทักษะรวมกันไปผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง การสอนในลักษณะบูรณาการจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี ผู้เรียนควรได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะผสมผสานกันตั้งแต่เริ่มต้น นอกจากนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะที่เหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดและสามารถนำไปใช้ได้จริงควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนมีการฝึกการใช้ภาษาให้มาก ๆ นอกจากกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วผู้เรียนควรมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น กิจกรรมที่เป็นงานคู่ งานกลุ่ม เกม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือผู้เรียนต้องไม่รู้สึกกลัวว่าจะใช้ภาษาผิดทั้งนี้แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่ารูปแบบวิธีการใช้ภาษาผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งจนนักเรียนรู้สึกว่าเป็นการจับผิดควรจะแก้ไขเฉพาะเท่าที่จำเป็นและให้การแก้ไขทันทีที่มีโอกาสเหมาะสม นั่นคือผู้สอนควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรกภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้แต่อาจเพิ่มเติมในเรื่องความถูกต้องได้ตามความเหมาะสมของกิจกรรม นอกจากนี้ยังเป็นการให้ความสำคัญกับการเรียน

การสื่อสารผ่านปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่ต้องการสื่อสาร (Target Language) เนื้อหาที่แท้จริงในการเรียนรู้ (Real situation) เป็นการเตรียมโอกาสให้ผู้เรียนมุ่งมั่นและตั้งใจ ไม่เพียงแต่รู้ภาษาแต่ยังเรียนรู้กระบวนการของภาษาอีกด้วย และยังให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์ส่วนตัวในการเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นสำคัญอีกทั้งยังกระตุ้นให้การเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้นอกห้องเรียน ลักษณะสำคัญประการสุดท้าย สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนในทุก ระดับ ในทุกวิชาต้องเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยสิ่งแวดล้อมทางภาษาซึ่งนักเรียนจะได้มีโอกาสพูดอภิปราย อธิบายและที่สำคัญก็คือ ต้องส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นความสนใจในการเรียนจะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนรู้สึกปลอดภัยที่จะถามแสดงความคิดเห็นโต้แย้งได้ทักษะการพูดจะพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกในปริมาณที่เพียงพอและการส่งเสริมที่ถูกทางโดยต้องมีพื้นฐานที่ดีจากทักษะการฟังเป็นสำคัญ (Campbell & Wales, 1970; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537)

กล่าวโดยสรุป ลักษณะสำคัญของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นคือผู้เรียนต้องรู้จุดมุ่งหมายของการเรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุดได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างอิสระในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความจริง มีโอกาสลองผิดลองถูกโดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ให้การสนับสนุนการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดบ้าง แต่ไม่ใช้การจับผิดผู้เรียนในด้านกฎเกณฑ์โครงสร้างทางภาษามากจนเกินไป ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ภาษาในแนวทางที่ถูกต้องและเหมาะสม

2.3.7 กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ตัวอย่างกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ Harmer (2007); Richards (2006) ซึ่งรวบรวมกิจกรรมได้ดังนี้

กิจกรรมการเติมข้อมูลที่หายไป (Information gaps) เป็นกิจกรรมที่ผู้พูดสองคนต่างมีข้อมูลคนละส่วนกัน ซึ่งหากนำมารวมกันแล้วจะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ด้วยเหตุผลที่ว่าต่างคนมีข้อมูลคนละส่วนกัน ดังนั้นจึงมี “ช่องว่าง” ระหว่างคนทั้งสอง กิจกรรมการเติมข้อมูลที่หายไปแบบหนึ่งที่นิยมกันมากก็คือ การบรรยายและวาดภาพ (Describe and Draw) ในกิจกรรมนี้นักเรียนคนหนึ่งจะมีรูปซึ่งอีกฝ่ายไม่เห็น นักเรียนอีกคน เป็นคนวาดภาพ โดยต้องไม่ดูรูปแบบ โดยนักเรียนที่มีรูปจะเป็นผู้พูดว่าจะให้วาดอย่างไร และบรรยายรูป และนักเรียนที่เป็นคนวาดจะใช้ทักษะการฟังและพูดเพื่อถามคำถาม

เพิ่มเติมในการวาดรูปได้สมบูรณ์มากที่สุด ครูผู้สอนสามารถให้นักเรียนสลับบทบาทหน้าที่ โดยฝ่ายที่เคยบรรยายก็จะเป็นคนวาด และฝ่ายที่เคยวาดก็จะสลับมาเป็นผู้บรรยายแทน ส่วนสำคัญที่เป็นประโยชน์จากการทำกิจกรรมการวาดภาพ คือ ครูผู้สอนสามารถประเมินความเข้าใจของนักเรียนจากรายละเอียดของงาน อีกทั้งเป็นกิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจทางบวกสำหรับนักเรียนได้เป็นอย่างดี

กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role play) นักเรียนจะต้องสมมติตัวเองว่าอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไปและจะต้องแสดงให้สอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ และรวมถึงการสัมภาษณ์ เกมการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนภาษา การสำรวจ (Survey) กิจกรรมเป็นคู่ (Pair work) การเรียนรู้โดยการสอนที่ผู้เรียนฝึกทำกิจกรรมทางภาษาเป็นคู่

กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jigsaw Activities) แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มแต่กลุ่มมีข้อมูลในส่วนของตนที่จำเป็นต้องเติมข้อมูลให้สมบูรณ์โดยทั้งชั้นเรียนจำเป็นต้องเติมส่วนของตนให้สมบูรณ์เพื่อนำไปรวมกับส่วนทั้งหมดให้ครบถ้วนซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ไหวพริบและภาณในการใช้ภาษาในการสนทนาเพื่อทำให้การสนทนามีความหมายในการสื่อสาร กิจกรรมการถ่ายโอนข้อมูล (Information-transfer activities) ผู้เรียนถูกกำหนดให้นำเสนอข้อมูลอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งแตกต่างจากข้อมูลเดิมที่ได้มา เช่น นักเรียนอาจจะอ่านคำสั่ง โดยนักเรียนคนหนึ่งเป็นผู้ถ่ายโอนข้อมูลให้นักเรียนคนที่สองและหลังจากนั้นให้วาดแผนที่แสดงลำดับหรือนักเรียนอาจจะอ่านข้อมูลเกี่ยวกับวิชาหรือหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งหลังจากนั้นให้นำเสนอในรูปแบบแผนภูมิ

กิจกรรมการเติมเหตุผลลงในช่องว่าง (Reasoning - gap activities) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ข้อมูลใหม่จากข้อมูลเดิมโดยผ่านกระบวนการอ้างอิงการให้เหตุผลที่สมเหตุสมผล

กิจกรรมการทำภาระงานให้สำเร็จ (Task-completion activities) เช่น อักษรไขว้ เกม การอ่านแผนที่ และงานอื่น ๆ ในห้องเรียนซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาในการทำงานให้ผลงานเกิดความสำเร็จ

กิจกรรมการแสดงความคิดเห็น (opinion-sharing activities) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้เปรียบเทียบคุณค่า ความคิดเห็น หรือ ความเชื่อ

จากข้อความข้างต้นกล่าวโดยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร (Communicative) การสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงความจริงให้มากที่สุด เน้นทักษะ

สัมพันธ์และทักษะการใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่มีความหลากหลายซึ่งเป้าหมายหลักของทุกกิจกรรมคือให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างแท้จริง

2.4 วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

2.4.1 ความหมายของวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) คือ การสอนโดยใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาทที่ตนได้รับ ซึ่งการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมตินั้นผู้เรียนอาจได้รับบทสนทนาและบทบาทของแต่ละคนที่กำหนดให้โดยกำหนดว่าผู้เรียนจะแสดงเป็นใครและจะพูดอย่างไรบ้าง พูดเกี่ยวกับอะไรแต่สิ่งที่จะพูดผู้เรียนเป็นผู้คิดเองหรือผู้สอนเป็นผู้คิดให้ ขึ้นอยู่กับการปรับใช้ให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของบทบาทสมมติไว้ดังนี้

บทบาทสมมติ (Role Play) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนถูกกำหนดบทบาทให้ใช้ภาษาเป้าหมายที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงซึ่งเป็นกิจกรรมที่ตีมากในการให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในห้องเรียนก่อนที่จะนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนถูกกำหนดให้แสดงบทบาทเป็นบุคคลอื่นตามบริบททางสังคมที่หลากหลายซึ่งเป็นบทบาทที่นักเรียนพบในชีวิตประจำวัน โดยที่ครูเป็นผู้ให้ข้อมูลในการแสดง Nunan (2003) กล่าวว่า เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนแสดงบทบาทตามบริบททางสังคมที่หลากหลายที่ผู้เรียนพบเจอในชีวิตประจำวันโดยที่ครูเป็นผู้ให้ข้อมูลในการแสดงแก่ผู้เรียนตามบทบาทที่ได้รับ Harmer J. (1984) กล่าวว่า เป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลที่มีต่อผู้อื่นที่เป็นไปอย่างธรรมชาติในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นเป็นกิจกรรมที่ผู้แสดงหรือผู้มีส่วนร่วมรู้เนื้อหาหรือหัวข้อที่จะแสดงว่าเกี่ยวข้องกับอะไร เพื่อแสดงออกมาในรูปแบบของการฝึกที่เน้นไปในการใช้ภาษาในการสื่อสาร Revell (1979) กล่าวถึงบทบาทสมมติว่า ผู้เรียนถูกกำหนดบทบาทให้แสดงเป็นบุคคลอื่นในสถานการณ์ที่ต่างกันเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดโดยผู้เรียนได้เรียนรู้การแสดงออกทางความคิด หรือความรู้สึกอื่น ๆ โดยการใช้เสียงพูดเพื่อสื่อความหมาย

นอกจากนี้บทบาทสมมดียังเป็นกิจกรรมที่สำคัญในวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในการสื่อสารในบทบาทและสถานการณ์ทางสังคมที่หลากหลายอีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่นสูงที่ผู้เรียนมีขอบเขตจินตนาการที่กว้างขวางโดยที่ผู้เรียนไม่ได้เตรียมลักษณะพฤติกรรมทางสังคมมาก่อน มากไปกว่านั้นบทบาทสมมดียังเป็นกิจกรรมในห้องเรียนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกภาษาซึ่งมีลักษณะสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจจะพบเจอใน

ชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนอีกด้วย (Freeman, 2000; Harmer J., 1992; Livingstone, 1986; Paulston & Bruder, 1975)

วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ Eckard and An (1981); Harmer (2007); Littlewood (1981); (Revell, 1979) กล่าวว่า เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนถูกเลือกให้แสดงตามสถานการณ์ที่สมมติขึ้นซึ่งเป็นที่เข้าใจตามบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันออกไปอีกทั้งยังเป็นการแสดงออกที่เป็นไปเองตามธรรมชาติของแต่ละบุคคลที่ตอบสนองต่อผู้อื่นในสถานการณ์ที่สมมติที่กำหนดขึ้นมาซึ่งผู้มีส่วนร่วมหรือผู้แสดงรู้มาก่อนว่าเนื้อหาหรือหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับอะไรอาจเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนพบเจอในชีวิตประจำวันเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ยืดข้อมูลหรือบทบาทที่ให้มาเป็นหลัก เป็นการแสดงออกมาในรูปแบบการฝึก อาจกล่าวได้ว่าบทบาทสมมติเป็นละครล้อเลียนประเภทหนึ่งซึ่งผู้เรียนต้องแสดงเป็นตัวละครตามสถานการณ์ที่กำหนดให้และบทสนทนาที่พูดจะเป็นไปตามบทบาทความจำเป็นและความต้องการของบทบาทที่นักเรียนต้องแสดง

จากแนวคิดดังกล่าวทำให้ได้ความหมายของบทบาทสมมติสำหรับงานวิจัยนี้ว่า เป็นวิธีสอนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทซึ่งเน้นการใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมดียังเป็นหนึ่งในกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย เพราะเหตุว่านักเรียนมีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาได้อย่างอิสระในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริงจนเกิดความชำนาญและมีความมั่นใจในการใช้ภาษา

2.4.2 จุดมุ่งหมายของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

Richards (1985); Rivers (1981); Stern (1983) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้ว่า 1) ช่วยให้ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่หลากหลายซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนสามารถฝึกใช้ภาษาได้ถูกต้องมากขึ้น 2) ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพราะจะทำให้ผู้เรียนสนุกสนานและรู้สึกผ่อนคลายในขณะที่เรียนรู้ 3) เพื่อฝึกให้นักเรียนทำงานร่วมกันกล้าแสดงออกซึ่งความรู้สึกและฝึกการแก้ปัญหา 4) ช่วยพัฒนาทักษะการสนทนาระหว่างกันของนักเรียนอีกทั้งยังเป็นโอกาสสำหรับผู้เรียนในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์การสื่อสารที่เรียนมา นอกจากนี้ Harmer J. (1992) กล่าวเพิ่มเติมว่าจุดมุ่งหมายนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลายและเอื้อให้ผู้เรียนใช้ภาษาในระดับที่วิเคราะห์อย่างละเอียด

กาญจนา คุณารักษ์ (2558) อ้างถึง Joyce and Weil (2001) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของบทบาทสมมติไว้ว่า เพื่อ 1) สนับสนุนการเรียนรู้โดยใช้ประสบการณ์รูปแบบของบทบาทสมมติแสดงการเปรียบเทียบที่เป็นจริงในการแก้ปัญหาในชีวิตจริง ผู้เรียนใช้ตัวอย่างของสถานการณ์และประสบการณ์ที่พบเจอในชีวิตจริงมาทำการแสดง ซึ่งส่งผลให้เห็นถึงการตอบสนองทางอารมณ์และพฤติกรรมที่เป็นจริงจากผู้เรียน 2) สามารถทำให้ผู้เรียนแสดงความรู้สึกที่จริงใจ บทบาทสมมติเน้นด้านปัญญาเท่า ๆ กับอารมณ์ นักการศึกษาตระหนักว่าผู้เรียนจะเข้าใจอารมณ์ของตนและเห็นว่าอารมณ์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอย่างไร 3) อารมณ์และความคิดสามารถจะนำไปสู่ความมีสติและปฏิกิริยาต่อกลุ่มเพื่อนและจะนำไปสู่ความคิดใหม่ ๆ ซึ่งจะทำให้ทิศทางการเจริญเติบโตทางด้านความคิดอันจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการแสดงออกทางพฤติกรรมอีกด้วย บทบาทสมมติจะไม่เน้นบทบาทดั้งเดิมของผู้สอนแต่จะกระตุ้นให้ฟังและเรียนรู้จากเพื่อน 4) กระบวนการทางจิตวิทยาที่แฝงอยู่ในกิจกรรมบทบาทสมมติจะสร้างความมีสติด้วยการประสานกันของการแสดงและการวิเคราะห์ และแต่ละคนจะสามารถค้นพบความเชื่อของตนเองโดยการทดสอบค่านิยมและเจตคติของตนกับเพื่อน การวิเคราะห์จะช่วยให้ผู้เรียนประเมินเจตคติ ค่านิยม และความเชื่อของตนอันจะสร้างให้ผู้เรียนเติบโตขึ้น

กล่าวโดยสรุปการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริงที่หลากหลาย เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และส่งเสริมความมั่นใจในการกล้าแสดงออกในรูปแบบที่ถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย

2.4.3 ประเภทของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนที่ครูผู้สอนจะนำกิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้กับนักเรียน ครูผู้สอนจำเป็นจะต้องทำความเข้าใจถึงรูปแบบและประเภทของบทบาทสมมติ มีนักภาษาศาสตร์ได้กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ดังนี้

Littlewood (1981) แบ่งประเภทของบทบาทสมมติออกเป็น 4 ประเภทคือ 1) บทบาทสมมติที่ควบคุมผ่านบทสนทนา 2) บทบาทสมมติที่ควบคุมผ่านบทสนทนาและให้ข้อมูลบางส่วน 3) บทบาทสมมติที่ควบคุมผ่านสถานการณ์และเป้าหมายที่กำหนด และ 4) บทบาทสมมติในรูปแบบของการโต้ว่าที่และการอภิปราย โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) บทบาทสมมติที่ควบคุมผ่านบทสนทนา (Role Play controlled through cued dialogues) เป็นบทบาทสมมติที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดรายละเอียด

และจัดเตรียมรูปแบบหน้าที่ของภาษาไว้ทั้งหมดผู้เรียนมีหน้าที่เพียงเรียนรู้และฝึกภาษาเป้าหมายตามรูปแบบที่ครูผู้สอนกำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะได้รับบรรยากาศพร้อมบทสนทนาฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญก่อนนำภาษาไปใช้แสดงตามบทบาทที่ได้รับ 2) บทบาทสมมติที่ควบคุมผ่านบทสนทนาและให้ข้อมูล (Role play controlled through cues and information) เป็นบทบาทสมมติที่ผู้สอนกำหนดบทบาทให้บางส่วนเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการหาข้อมูลในส่วนที่หายไปเป็นลักษณะที่นักเรียนต้องสนทนาถามตอบเพื่อหาข้อมูลคนละส่วน โดยบรรยากาศสนทนานักเรียนคนที่หนึ่งอาจมีข้อมูลคำถาม และบัตรสนทนาของนักเรียนคนที่สอง มีข้อมูลคำตอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดการสนทนาปฏิสัมพันธ์ 3) บทบาทสมมติที่ควบคุมผ่านสถานการณ์และเป้าหมายที่กำหนด (Role play controlled through situation and goal) มีลักษณะกิจกรรมที่ครูกำหนดสถานการณ์และเป้าหมายไว้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ภาษาในการสนทนาขึ้นเองโดยมีแนวทางจากสถานการณ์และจุดมุ่งหมายทางภาษาเป็นแนวทางในการแสดงบทบาทสมมติ และ 4) บทบาทสมมติในรูปแบบของโต้วาทีและอภิปราย (Role Play in the form of debate or discussion) มีการกำหนดสถานการณ์ที่มีเนื้อหาบนพื้นฐานของความจริง เป็นลักษณะในการอภิปราย และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น

นอกจากนี้ Harper-Whalen and Morris (2005) กล่าวว่า บทบาทสมมติมี 3 ประเภทดังนี้ 1) บทบาทสมมติที่มีบทบรรยาย (Fully scripted role play) คือ บทบาทสมมติที่มีบทบรรยายที่ผู้สอนจัดเตรียมตัวแบบไว้อย่างสมบูรณ์ ผู้เรียนมีหน้าที่เพียงอ่านและท่องจำซึ่งบทสนทนาอาจได้มาจากหนังสือเรียน ซึ่งภายหลังจากการสนทนาแล้วหน้าที่ของภาษาจะถูกเรียนรู้ในรูปแบบของการท่องจำบทบาทสมมติประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระดับผู้เรียนภาษาที่มีพื้นฐานความสามารถทางภาษาค่อนข้างน้อย 2) บทบาทสมมติกึ่งบรรยาย (Semi-scripted role play) คือ บทบาทสมมติที่ประกอบไปด้วยบทบรรยายและการเติมข้อมูลในส่วนที่หายไปในบทสนทนาโดยผู้เรียนจะต้องเติมข้อมูลให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ อีกด้วย นอกจากนี้หากผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาเพียงพอสามารถปรับเปลี่ยนบทสนทนาต้นแบบหรือสร้างบทสนทนาขึ้นเองตามความเหมาะสมได้ (Livingstone, 1983) บทบาทสมมติประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับต้นถึงระดับกลาง และ 3) บทบาทสมมติที่ไม่มีบทบรรยายหรือบทสนทนา (Non-scripted role play) หมายถึง บทบาทสมมติที่แนะนำบทสนทนา (cued dialogues) แนะนำข้อมูล (Littlewood, 1981) หรือแนะนำสถานการณ์และจุดมุ่งหมายโดยผู้สอนมีบทบาทในการกำหนด

โครงสร้างทางภาษากิจกรรมน้อยลง ซึ่งผู้เรียนกำหนดบทสนทนาตามสถานการณ์ที่ผู้สอนแนะไว้เบื้องต้น บทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกออกมา บทบาทสมมติประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาที่ค่อนข้างสูง นอกจากนี้ อารมณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวว่า บทบาทสมมติประเภทนี้แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) การแสดงบทบาทสมมติแบบละคร เป็นการแสดงบทบาทตามเรื่องราวที่มีอยู่แล้วผู้แสดงจะได้ทราบเรื่องราวทั้งหมดแต่จะไม่ได้รับบทที่กำหนดให้แสดงตามอย่างละเอียด ผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามความคิดของตนและดำเนินเรื่องไปตามท้องเรื่องที่กำหนดไว้แล้วซึ่งมีลักษณะเหมือนละคร และ 2) การแสดงบทบาทสมมติแบบแก้ปัญหาเป็นการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนได้รับทราบสถานการณ์หรือเรื่องราวแต่เพียงเล็กน้อยเท่าที่จำเป็นซึ่งมักเป็นสถานการณ์ที่เป็นปัญหาหรือมีความขัดแย้งแฝงอยู่ผู้แสดงบทบาทจะใช้ความคิดของตนในการแสดงออกและแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างเสรี

กล่าวโดยสรุป ประเภทของบทบาทสมมติที่ใช้ในงานวิจัยนี้ เป็นบทบาทสมมติที่มีบทและเป็นแบบเต็มข้อมูลบางส่วนในเวลาทดสอบเพื่อความเหมาะสมในการสอนและประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนวัยเยาว์ เปิดโอกาสในการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความมั่นใจและความชำนาญในการใช้ภาษาก่อนภาษาไปใช้สถานการณ์จริง

2.4.4 ลักษณะสำคัญและองค์ประกอบของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินั้น เพื่อให้เกิดผลที่ดีครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงลักษณะสำคัญและองค์ประกอบของบทบาทสมมติเป็นอย่างดี ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้แนวทางของลักษณะสำคัญและองค์ประกอบของการสอนแบบบทบาทสมมติไว้ดังนี้

Littlewood (1981); Ments (1989) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของบทบาทสมมติไว้ว่า บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดเชิงบวกและรู้สึกปลอดภัยในการแสดงทัศนคติและความรู้สึก เหตุการณ์ เชื่อมโยงใกล้เคียงกับโลกภายนอกห้องเรียนของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในระดับสูงต่อการทำกิจกรรม โดยผู้เรียนสมมติตัวเองในสถานการณ์ใกล้เคียงความจริงที่อาจจะเกิดขึ้นนอกห้องเรียนหรืออาจจะเป็นสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปที่พบเจอในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้เรียนปรับตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์นั้น ๆ บางทีอาจจะต้องสมมติตนเองเป็นผู้อื่น ผู้เรียนแสดงบทบาทเสมือนสถานการณ์นั้นเกิดขึ้นจริง โดยจะเน้นการสื่อความหมายทางภาษามากกว่าการฝึกรูปแบบของภาษา นอกจากนี้ Paulston and Bruder (1975) กล่าวถึง องค์ประกอบของบทบาทสมมติไว้ 4 ประการ ดังนี้ได้แก่ 1) สถานการณ์ (Situation) เป็นการกำหนดสถานที่ ฉาก หรือ คำ

โครงการรวมถึงสถานการณ์อื่นที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสำเร็จซึ่งภาระงานหรืองานจะมีความยากง่ายตามระดับของผู้เรียน เช่น การแสดงบทบาทสมมติรับโทรศัพท์หรือการเจรจาที่ซับซ้อนทางธุรกิจ ครูผู้สอนควรจะมีการสอดแทรกข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือธรรมเนียมปฏิบัติเพิ่มเติมในส่วนนี้ได้ 2) บทบาท (Role) เป็นส่วนหนึ่งที่กำหนดผู้แสดง ลักษณะของตัวละคร บทบาทที่กำหนดควรแต่งชื่อขึ้นมา รวมถึงข้อมูลส่วนตัว ประสบการณ์ สถานภาพ และปัญหาส่วนตัว ความชอบ อาจจะเป็นบทบาทง่าย ๆ ที่พบเจอในชีวิตประจำวัน โดยผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในบทบาทนั้น 3) สำนวนที่ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ (Useful expressions) ซึ่งประกอบไปด้วย ข้อมูลทางวงจภาษาและอวจนภาษา อาทิเช่น วลีและศัพท์เฉพาะรวมถึงหลักโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ต้องนำมาใช้แสดงบทบาทสมมติ 4) พื้นฐานความรู้เดิม (Background knowledge) ในบางกรณีที่ผู้เรียนต้องแสดงบทบาทสมมติในสิ่งที่ผู้เรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอกับบทบาทหรือสถานการณ์ที่ได้รับ ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดงแก่ผู้เรียนก่อน ควรเริ่มจากเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อนมากนัก นอกจากนี้ ทิศนา แคมมณี (2550) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของวิธีสอนแบบบทบาทสมมติไว้ในลักษณะเดียวกัน คือ จะต้อง มี 1) มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ 2) มีการแสดงบทบาทสมมติ ทั้งนี้ในส่วนที่แตกต่างเพิ่มเติมคือ องค์ประกอบที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน การอธิบายความรู้และความรู้สึก รวมถึงผลของการเรียนรู้ กล่าวคือ 3) มีผู้สอนและผู้เรียน 4) มีการอธิบายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ และ 5) มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

กล่าวโดยสรุป การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการสอนควรมีลักษณะที่สำคัญ คือ การสื่อสารความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา การฝึกตามบทบาทและสถานการณ์ที่ใกล้เคียงในชีวิตจริงและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจเชิงบวกตลอดถึงควรมีการอธิบายผลสรุปการทำงานกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องอันจะส่งผลให้การเรียนมีประสิทธิภาพและตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.4.5 ขั้นตอนของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

Richards (2008) , ทิศนา แคมมณี (2550) และ กาญจนา คุณารักษ์ (2558) กล่าวถึงขั้นตอนของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้ ดังนี้ 1) ขั้นเตรียม เป็นขั้นทบทวนคำศัพท์ให้ผู้เรียนเพื่อนำความรู้ไปเชื่อมโยงกับเนื้อหาความรู้ในโลกแห่งความจริงและบริบทของบทบาทสมมติ ระบุ ติความปัญหาหรือแนะนำปัญหาให้ชัดเจน เปิดประเด็น อธิบายบทบาท ผู้สอน และ ผู้เรียนนำเสนอ

สถานการณ์และบทบาทสมมติ 2) ชั้นคัดเลือกตัวแสดง ผู้สอนและผู้เรียนอธิบายลักษณะของตัวละคร วิเคราะห์บทผู้เรียนกำหนดฉาก เลือกผู้แสดงบทบาท แต่ยังไม่ต้องสร้างบทสนทนา 3) ชั้นสาธิตและดึง ความรู้เป็นขั้นแบบอย่าง ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นการแนะนำและดึง ความรู้แต่ละขั้นออกมาและเป็นการสอนหน้าที่ของภาษาที่จำเป็นสำหรับแต่ละขั้นตอน 4) ชั้นฝึกและ ทบทวน เป็นการช่วยเหลือและฝึกผู้เรียนโดยใช้บทสนทนาที่เตรียมไว้บอกบทบาทหรือจัดเตรียม ภาษาเพื่อการการฝึก รวมถึงการช่วยเหลืออื่นๆ ตามความเหมาะสม 5) ชั้นแสดง ผู้แสดง แสดงตาม บทบาทที่ได้รับและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก และ 6) ชั้นอภิปรายและประเมินผล ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับ ประเด็นสำคัญ ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดถึงพฤติกรรมที่แสดงออก ของผู้แสดงสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับอาจรวมถึงความถูกต้องในด้านการใช้ภาษาประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้เรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

กล่าวโดยสรุปขั้นตอนในการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินั้น สามารถเริ่มจากขั้นเตรียม ความพร้อมของผู้เรียนในด้านคำศัพท์และพื้นฐานความรู้เดิม ชั้นคัดเลือกนักแสดง ชั้นสอนหน้าที่ของ ภาษาและการสาธิตเป็นแบบอย่าง ชั้นการฝึกทบทวน ตลอดถึงขั้นการแสดง และชั้นอภิปราย ประเมินผล เพื่อสรุปและข้อเสนอแนะแก้ไขในการแสดง และมากไปกว่านั้นเพื่อประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้เรียนในด้านภาษาอีกด้วย

2.4.6 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

แม้ว่าบทบาทสมมติจะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมการใช้ ภาษาและสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีในห้องเรียนก็ตาม แต่การใช้บทบาทสมมติก็มีข้อดีและข้อจำกัดที่ผู้สอน ควรคำนึงถึงดังนี้

ข้อดีด้านการแสดงออก Ladousse (1987) กล่าวถึง ข้อดีของบทบาทสมมติว่าเป็นเทคนิคที่ ช่วยกระตุ้นการพูดให้มากขึ้นสำหรับผู้เรียนที่รู้สึกกลัวและขาดความมั่นใจ ซึ่งผู้เรียนที่พูดน้อยมักจะมี ปัญหาในการพูดเกี่ยวกับการถ่ายทอดประสบการณ์ของตน ในทางตรงกันข้าม หากได้แสดงเป็นคนอื่น จะทำให้รู้สึกว่าคุณลักษณะของตนเข้าใจง่ายไม่ยุ่งยากที่จะบอกข้อมูลเหล่านี้ อีกทั้งการได้แต่งตัวตาม บทบาทช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้สนใจการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ได้กล่าวถึงข้อดีของ บทบาทสมมติไว้ดังนี้ นักเรียนมีโอกาสแสดงความรู้สึกภายในของตนที่ซ่อนอยู่ ได้แลกเปลี่ยนความ คิดเห็นส่วนตัวและบอกปัญหา นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นและเข้าใจถึงแรงบันดาลใจของผู้อื่น และตนเอง มีโอกาสฝึกพฤติกรรมในรูปแบบที่หลากหลาย ได้แต่งตัวแสดงบทบาทปัญหาและ

เหตุการณ์ทั่วไปทางสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ทั้งรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกได้แสดงความคิดเห็นและให้ความสำคัญต่อการแสดงออกทางอารมณ์และภาษาท่าทาง อีกทั้งยังเกิดแรงจูงใจในประสิทธิผลของการทำกิจกรรมให้ผลตอบรับรวดเร็วทั้งผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนรู้แบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ เป็นการปิดช่องว่างระหว่างการฝึกตามรูปแบบและสถานการณ์จริงและเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกควบคุมอารมณ์ และการแสดงออกทางความรู้สึกข้อดีด้านทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นผู้เรียนได้ฝึกการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในขณะการฝึกซ้อม สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ โดยผ่านรูปแบบการสนทนาจนเกิดความมั่นใจ ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ลองผิดลองถูกได้ฝึกแก้ภาษาแม้จะมีความผิดพลาดบ้างก็สามารถเรียนรู้และมีโอกาสแก้ไขได้ด้วยตนเองและช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาส่งผลให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ นอกจากนี้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาผ่านการสนทนาและฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

ข้อจำกัดเบื้องต้นของการแสดงบทบาทสมมติคือสภาวะจิตใจของผู้แสดงซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติรวมถึงบรรยากาศในห้องเรียน นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดอื่น ๆ ดังนี้ คือ ครูผู้สอนขาดอำนาจการควบคุมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ง่ายในการทำกิจกรรมใช้เวลาค่อนข้างมาก ใช้ทรัพยากรมากหมายรวมถึง ผู้คนพื้นที่ และหัวข้อพิเศษผลของกิจกรรมขึ้นอยู่กับคุณภาพของครูและผู้เรียน ผลสะท้อนอาจนำไปสู่การยกเลิก การทำกิจกรรมอาจเกิดการเล่นเพื่อความสนุกสนานไม่เอาจริงจัง การเรียนรู้อาจถูกแยกออกจากทฤษฎีที่น่าเชื่อถือได้ และบางทีอาจจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้ว ซึ่งก่อนนำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินั้นครูผู้สอนต้องมีการศึกษาถึงข้อดีและข้อจำกัดของกิจกรรมบทบาทสมมติมาเป็นอย่างดีเพื่อนำมาวางแผนการจัดการเรียนการสอนและปรับใช้กับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนอันจะส่งผลให้การเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพและตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้เป็นอย่างดี

กล่าวโดยสรุปในด้านข้อดีของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีทั้งด้านการแสดงออกและความรู้ ที่จะช่วยส่งเสริมความมั่นใจในผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงออก ข้อดีด้านภาษาผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษาในการสื่อสารจนเกิดความมั่นใจและใช้ภาษาอย่างมั่นใจ ในส่วนของข้อจำกัด ได้แก่ ด้านสภาวะจิตใจของผู้เรียน ด้านการเตรียมการจัดการ ด้านจำนวนคนและเวลาในการจัดกิจกรรม

ด้านความยากง่ายของหัวข้อในการนำมาทำการแสดง ซึ่งก่อนนำกิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจให้ดีเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนเกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพกับผู้เรียนสูงสุด

2.4.7 บทบาทของผู้สอนในการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

บทบาทของครูในการเรียนการสอนก็จะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนการสอนในแต่ละประเทศ สำหรับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ Harmer J. (2001) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูไว้ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้บอกบท (Prompter) ในบางครั้งผู้เรียนไม่สามารถคิดคำหรือบทบาทในหัวข้อต่อไปได้หรือในบางครั้งไม่สามารถพูดอย่างคล่องแคล่วอย่างที่ครูผู้สอนคาดหวัง ครูผู้สอนสามารถปล่อยให้ผู้เรียนหาทางออกจากสถานการณ์นี้ด้วยตนเองและในความเป็นจริงแล้วบางครั้งอาจจะเป็นทางเลือกที่ดีอย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนอาจจะช่วยผู้เรียนโดยการให้คำแนะนำ หรือ ช่วยเหลือในด้านคำศัพท์ บทสนทนา ตามความเหมาะสม

2. เป็นผู้มีส่วนร่วม (Participant) ครูผู้สอนควรเป็นแบบอย่างที่ดีผู้สร้างภาพลักษณ์ที่ดี เมื่อต้องการให้ผู้เรียนสร้างภาษาขึ้นบางครั้งจะเกิดผลดี หากจัดกิจกรรมที่คล่องตัวและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและในบางครั้งครูผู้สอนอาจจะต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการอภิปรายหรือการแสดงบทบาทสมมติอย่างเหมาะสมอย่างไรก็ตามบางเหตุการณ์ครูผู้สอนก็ไม่ควรมีส่วนร่วมมากเกินไปดังนั้นควรให้ความสนใจในการพูดและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนในการเรียนมากกว่าการมีส่วนร่วม

3. ผู้ให้ผลสะท้อน (Spectator) ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ผลสะท้อนในการทำกิจกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก กล่าวคือ เป็นผู้แนะนำ ให้การช่วยเหลือและแก้ไข ข้อผิดพลาด ในระหว่างกิจกรรมการสรุปผลการทำกิจกรรม ซึ่งในส่วนของการแก้ไขข้อผิดพลาดในการพูดนั้นหากผู้สอนมุ่งเน้นแก้ไขข้อผิดพลาดมากเกินไปอาจจะเป็นการขัดจังหวะกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ในทางตรงกันข้าม การช่วยเหลือและการแก้ไขเพียงเล็กน้อยจะช่วยให้ผู้เรียนออกจากสถานการณ์ที่ยากและไม่เข้าใจและการล้อเล่นในการสื่อสารทุกอย่างขึ้นอยู่กับความรู้และการสังเกตของครูและการให้ผลสะท้อนที่เหมาะสมกับสถานการณ์

จากข้อความข้างต้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินั้นจะให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นหลักในการดำเนินกิจกรรมผู้สอนเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้านเป็นผู้ให้ความรู้กรณีที่ผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม กระตุ้น

ให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และเป็นผู้ให้คำแนะนำแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องอันจะส่งผลให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้

2.5 การประเมินทักษะการพูด

การทดสอบทักษะการพูดจะเน้นการสื่อความหมายมากกว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ความหมายของสารของผู้พูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดการปฏิสัมพันธ์จะมีเฉพาะส่วนตอนเริ่มพูดที่มีการละลายพฤติกรรม (ice breaking) และตอนลงท้ายที่ผู้พูดให้มีการซักถามความเห็นผู้ฟังเป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีต่อการทดสอบการพูด ผู้เข้าสอบต้องรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองว่าพูดในฐานะใดหรือสวมบทบาทใดในการพูดและในการพูดนี้มีผู้ฟังร่วมอยู่ด้วยหรือไม่ ผู้ฟังเป็นใคร มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องผู้พูดจะพูดมากน้อยเพียงใดนอกจากนี้ผู้พูดต้องรู้ว่า จะพูดในสถานการณ์ใดมีครูเป็นผู้ฟังให้คะแนนมีเพื่อนร่วมชั้นเป็นกรรมการตัดสินหรือไม่มีสื่อโสตทัศนใดที่ใช้ เช่นมีภาพนิ่ง สไลด์ วิดิทัศน์ เทปบันทึกเสียงประกอบการพูดหรือไม่ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544)

2.5.1 วิธีทดสอบความสามารถในด้านการพูด

การทดสอบทักษะการพูด ถือว่าเป็นทักษะที่ทำหายทั้งการเตรียมการทดสอบ การดำเนินการ และการให้คะแนน ด้วยเหตุนี้คนส่วนใหญ่จึงพบข้อจำกัดหลายประการในการวัดทักษะทางด้านการพูด อย่างไรก็ตามนักวิชาการหลายท่านได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดหลายรูปแบบดังมีรายละเอียดดังนี้

ประเภทของการสอบพูด Thornberry (2011) ได้กล่าวถึงประเภทของการสอบพูด ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (interviews)

การสัมภาษณ์ควรจัดขึ้นในห้องที่แยกออกจากห้องเรียน และเรียกผู้เรียนเข้าไปสัมภาษณ์ทีละคน ระหว่างนั้นผู้สอนอาจมอบหมายผู้เรียนคนอื่นในห้องเรียนให้ทำภาระงานการเขียนหรืออ่าน (โดยให้ภาระงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการสอบ) การสัมภาษณ์นั้นค่อนข้างไม่เป็นปรนัยในแง่ของรูปภาพที่ใช้สนทนา จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากผลการให้สัมภาษณ์ของผู้เรียนมีคุณภาพต่ำ ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้ประเมิน อาจจะยากที่ต้องรักษาความลึกลับในการสัมภาษณ์พร้อมกับประเมินความสามารถด้านการพูดของผู้ให้สัมภาษณ์ในเวลาเดียวกัน วิธีหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ทำได้โดยพูดคุยกับผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยบริบทที่เป็นกันเองในเบื้องต้นจะช่วยผ่อนคลายบรรยากาศได้ ใช้รูปภาพหรือการเลือกหัวข้อสัมภาษณ์เพื่อเป็นขอบเขตในการสัมภาษณ์ โดยเฉพาะควรมีการกำหนดเวลาหนึ่งหรือสองนาทีเพื่อให้ผู้เรียน

เตรียมตัวหากพบว่าหัวข้อนั้นยาก หากคำถามซ้ำกับผู้ที่สัมภาษณ์รายอื่นซึ่งอาจจะมีผลต่อผู้ให้สัมภาษณ์เอง ควรมีบุคคลที่สามเป็นผู้ร่วมประเมินเพื่อประกันความเที่ยงตรงของการประเมิน

2. การพูดสด (live monologues)

ผู้เรียนจะได้เตรียมตัวและเลือกหัวข้อที่จะนำเสนอแบบสั้น ๆ ด้วยตนเองมาก่อน การวัดผลและการประเมินความสามารถของผู้เรียนนั้นต้องเปิดกว้าง หากมีผู้เรียนคนอื่นรับบทบาทเป็นผู้ชมควรให้มีการถาม-ตอบด้วยซึ่งจะเป็นการพิสูจน์ความสามารถของผู้พูดในการโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติแต่การให้ผู้เรียนพูดหรือนำเสนอนั้นต้องเป็นการทดสอบที่มีเหตุมีผลและตอบสนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

3. บันทึกเสียงการพูด (recorded monologues)

การบันทึกเสียงการพูดช่วยให้ผู้เรียนกดดันน้อยกว่าการพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นรูปแบบการสอบที่ไม่เป็นทางการและไม่ต้องฝึกฝนมากเท่าการพูดสด (Live monologues) ผู้เรียนมีโอกาสได้บันทึกเสียงพูดของตนเกี่ยวกับหัวข้อที่ครูเลือกให้ หรือตนเองเลือกเอง เช่น หัวข้อกีฬาหรือกิจกรรมยามว่างที่ชื่นชอบ ข้อดีของการสอบแบบนี้คือผู้เรียนจะได้ส่งงานหลังจากที่ผู้สอนสอนเนื้อหาที่นั้น ๆ จบแล้ว และสามารถตรวจสอบผลลัพธ์ได้ด้วย ‘การตรวจสอบสามด้าน’ (triangulation) คือวิธีที่ผู้ตรวจจะนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐาน

4. บทบาทสมมติ (role play) การเล่นเกมบทบาทสมมติของนักเรียนในห้องเรียนสามารถนำมาใช้ในการสอบได้ ‘บทบาท’ ซึ่งสามารถเล่นได้ทั้งผู้สอบหรือผู้เรียน แต่อิทธิพลของคู่สนทนาเป็นเรื่องที่ควบคุมยาก บทบาทสมมติจึงไม่ต้องใช้ทักษะการแสดงที่ซับซ้อนหรือจินตนาการที่มากมาย การใช้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเป็นในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจง่ายหรืออาจรวมไปถึงการให้ข้อมูลที่ยากขึ้น แต่ผู้สอนควรให้ข้อมูลในการสอบแก่ผู้เรียนด้วย

5. การทำงานร่วมกัน และการอภิปราย

เป็นวิธีการที่คล้ายกับการเล่นเกมบทบาทสมมติ ใช้ในกรณีที่ไม่ต้องมีการการสมมติแต่ต้องการลงมือทำด้วยตนเองหรือผู้เรียนเลือกสถานการณ์ที่ตอบสนองความคิดเห็นของตนเองต่อรูปแบบ (theme) ที่เกี่ยวข้องกับคำชี้แจง การแสดงบทบาทสมมตินั้นอาจมีการกระทบถึงผู้อื่นแต่อย่างน้อยทักษะการโต้ตอบของผู้เรียนก็ใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน

Luoma (2004) ได้กล่าวถึง การประเมินทักษะการพูดแบ่งตามวิธีการวัดได้ดังนี้

1. การวัดทักษะการพูดทางตรง เช่น การอ่านออกเสียงการพูดตามบทที่เตรียมตัวการ นำเสนองาน หรือการสัมภาษณ์ ที่มีการเตรียมตัวและไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน การสัมภาษณ์ การ บรรยายสื่อ งานที่มีการปฏิสัมพันธ์ หรือบทบาทสมมติ

2. การวัดทักษะการพูดทางอ้อม เป็นการใชแบบฝึกคำถามแบบมีตัวเลือก เช่น การเติมบท สนทนา หรือ บทพูดตามสถานการณ์

จากข้อความข้างต้น ในการวัดทักษะการพูดนั้นมามีวิธีการวัดทางตรง และทางอ้อม ซึ่งมี ลักษณะกิจกรรมการวัดผลที่ต่างกันออกไป ซึ่งก่อนจะทำการวัดและประเมินผลทักษะการพูดผู้สอน ควรศึกษาและเลือกแนวทางการวัดที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลที่แท้จริง ในงานวิจัยนี้ ใช้วิธีการทดสอบ การพูดโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในรูปแบบการแสดงเพื่อให้ผู้เรียนไม่รู้สึ กกดดัน เมื่อต้องทำการสอบซึ่งการแสดงบทบาทสมมตินั้นเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างรู้สึก อิสระและเป็นไปในลักษณะสนทนา มากกว่าการสอบโดยมุ่งเน้นผลของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.5.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในทักษะทางภาษาไม่มีทักษะใดที่จะประเมินให้เที่ยงตรงแม่นยำได้ยากเท่าการประเมิน ความสามารถในการพูด ด้วยเหตุนี้เราจึงยึดเวลาการประเมินผลหรือการทดสอบไปไว้ลำดับสุดท้าย ของการทำกิจกรรม มากกว่านั้น ปัญหาอีกประการที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลทักษะการพูดในการ ทดสอบทางภาษา คือภาษาพูดมีความซับซ้อนซึ่งไม่เหมือนกับภาษาเขียน กล่าวคือผู้พูดต้องใช้ ความสามารถหลายอย่างในเวลาเดียวกันซึ่งความสามารถแต่ละประการมักจะพัฒนาในระดับที่ แตกต่างกัน การวัดและประเมินทักษะการพูดจึงควรมีเกณฑ์ที่ชัดเจน ดังรายละเอียด เช่น

Heaton (1990) ได้แบ่งเกณฑ์การประเมินไว้แบบภาพรวมเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 พูดสนทนาได้คล่องมีความมั่นใจออกเสียงถูกต้องชัดเจน

ระดับ 4 พูดสนทนาได้คล่องมีความมั่นใจออกเสียงค่อนข้างชัดเจน มีผิดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 3 พูดสนทนาได้ค่อนข้างคล่องมีความมั่นใจ ออกเสียงไม่ชัดเจนเป็นบางครั้ง

ระดับ 2 พูดสนทนาได้บ้างเล็กน้อย ไม่ค่อยมั่นใจ ออกเสียงผิดค่อนข้างมาก

ระดับ 1 พูดสนทนาเกือบไม่ได้ ไม่มั่นใจ ออกเสียงส่วนมากไม่ถูกต้อง พูดแล้วหยุดนาน

Luoma (2004) ได้กล่าวถึงการประเมินทักษะการพูดไว้ว่าควรประกอบด้วย 1) ความราบรื่น ความคล่องแคล่วในการพูด 2) ความถูกต้องในการพูดการออกเสียงที่ถูกต้องการเน้นคำถูกต้องตามหลักการเน้นคำ ในระดับคำ ระดับประโยค และระดับข้อความ ความถูกต้องในการใช้หลักไวยากรณ์ 3) การออกเสียง การเน้นคำ ถูกต้องตามหลักการเน้นคำ 4) ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามบริบท ความเหมาะสมของศัพท์และสำนวนที่ใช้ และปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารที่เป็นไปอย่างสะดวกได้ผล

ตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ประเด็น การประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					คะแนน รวม
	5	4	3	2	1	
1. การออกเสียง (Pronunciation)	การออกเสียงได้ เทียบเท่า ชาวต่างชาติที่เป็น เจ้าของภาษา	สามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาในการ ออกเสียงอยู่บ้าง	การออกเสียงมีปัญหา อยู่บ้าง มักจะออก เสียงผิดทำให้เกิดการ สับสน	การออกเสียงมีปัญหา มากซึ่งยากแก่การทำ ความเข้าใจ	การออกเสียงมี ปัญหามากมายจน ผู้ฟังไม่สามารถ เข้าใจคำพูดได้เลย	
2. ไวยากรณ์ (Grammar)	มีข้อบกพร่องการ ใช้ไวยากรณ์เพียง เล็กน้อย	มีข้อบกพร่องในการ ใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้	มีการใช้ไวยากรณ์ผิด อยู่บ่อยครั้ง ความหมายผิดไปบ้าง	สามารถใช้ไวยากรณ์ ง่ายได้ แต่มีการเรียง ลำดับคำผิดบ่อย	ไม่สามารถสื่อ ความหมายให้ผู้ฟัง เข้าใจเนื่องจากใช้ ไวยากรณ์ผิดมาก	
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	มีความสามารถใน การใช้คำศัพท์ สำนวนได้เทียบเท่า กับเจ้าของภาษา	ใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมใน บางครั้ง	ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ใน การสนทนาอยู่ใน วงจำกัด	ใช้คำศัพท์ผิดและมี ความรู้ด้านคำศัพท์ จำกัด	ไม่สามารถสนทนา ได้เนื่องจากขาด ความรู้ด้านคำศัพท์	
4. ความ คล่องแคล่วของ การใช้ภาษา (Fluency)	สามารถพูดได้อย่าง ต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจนทำให้ สื่อสารได้ คล่องแคล่ว เช่นเดียวกับ เจ้าของภาษา	พูดมีความ คล่องแคล่วในการพูด ดีแต่การพูดสะดุด ตะกุกตะกักบ้างแต่ยัง สื่อสารได้	ความเร็วความคล่อง ในการพูดยังมีไม่ค่อย มากนักพูดเป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆทำให้ สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดมีการหยุดเว้นช่วง ในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็น เวลานานบ้างพูดได้ บางคำแต่เป็นจำนวน คำที่ทำให้สื่อ ความหมายได้บ้าง	มีการหยุดเว้นวรรค ในคำพูดนานมาก ไม่สามารถสนทนา หรือพูดได้น้อยมาก ทำให้สื่อ ความหมายไม่ได้ เลย	

ประเด็นการประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					คะแนนรวม
	5	4	3	2	1	
5. ความถูกต้อง (Accuracy)	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์สื่อสารได้ถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่อสื่อสารได้	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขนาดการออกเสียงเน้นหนักสื่อสารได้	ออกเสียงคำ/ประโยคผิดหลักการออกเสียงทำให้สื่อสารได้บ้าง	ออกเสียงคำ/ประโยคผิดหลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้เลย	
6. ความเข้าใจ (Comprehension)	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหาเลย	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่พูดซ้ำบ้างเป็นบางครั้ง	ผู้พูดเข้าใจสิ่งที่พูด แต่พูดได้ค่อนข้างช้า และมีการพูดซ้ำๆ	ผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดคำพูด จะพูดช้า พูดคำซ้ำไปซ้ำ	ผู้พูดไม่สามารถพูดเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้เลย	
7. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture)	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงได้เหมาะสมกับบทสนทนาและมีท่าทางประกอบอย่างเป็นธรรมชาติ	พูดได้ถูกต้องเหมาะสมกับบทสนทนาแต่มีท่าทางประกอบแต่ไม่เป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงได้เหมาะสมกับบทสนทนาได้บ้างแต่ไม่มีท่าทางประกอบที่เป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่เหมาะสมหรือพูดได้น้อยมาก	พูดได้น้อยมากหรือพูดไม่ได้เลย	

ตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความหมายเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละด้านซึ่งประกอบไปด้วยการออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) ความเข้าใจ (Comprehension) และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) โดยในแต่ละด้านมีความหมายในการให้คะแนนที่ลงในรายละเอียดต่างกัน แต่ในทุกเกณฑ์นั้นล้วนมุ่งเน้นในการพูดเพื่อสื่อความหมายและสื่อสาร ซึ่งในการวัดและประเมินผลความสามารถ เพื่อให้เกิดการวัดและประเมินผลที่แท้จริงและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ในการพัฒนาทักษะการ

พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นอาจมีการปรับเปลี่ยนซึ่งอาจจะเลือกเกณฑ์ในบางหัวข้อที่เหมาะสม เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพและบริบทของผู้เรียน

กล่าวโดยสรุปการวัดและการประเมินผลความสามารถในด้านการพูดวัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการพูดเพื่อสื่อสาร ตลอดจนสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ตลอดจน การใช้น้ำเสียง ท่าทางในการสื่อสาร และความถูกต้องในการใช้ภาษาอีกด้วย

ในงานวิจัยนี้ได้ปรับเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจาก 7 ด้าน โดยศึกษาจากเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินทักษะทางภาษา การวัดและประเมินผลทางภาษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และ Cambridge English Assessing Speaking Performance (2011) ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านการออกเสียง (Pronunciation) ด้านหลักไวยากรณ์ (Grammar) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) ความเข้าใจ (Comprehension) และ การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) โดยได้เลือกพิจารณาการประเมินได้เป็น 3 ระดับคือ ความถูกต้อง (Accuracy) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และ การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งความรู้พื้นฐานทางด้านหลักกฎเกณฑ์ทางด้านภาษายังไม่มากพออีกทั้งในงานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าการเน้นความถูกต้องในด้านหลักกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติสามารถรวบรวมได้ดังต่อไปนี้

พิชญ์ภวิศ ภูมิมณี และ สมบูรณ์ พินธุรักษ์ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ โรงเรียนบ้านโคกลาดอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบทดสอบย่อยในการประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนดีขึ้น และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก และได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในงานวิจัยว่า การจัดกลุ่มนักเรียนควรจัดเป็นกลุ่มแบบคละความสามารถ คือ เก่งปานกลาง และอ่อน เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันและกัน นักเรียนที่อ่อน จะได้พัฒนาความสามารถตนเองตามศักยภาพ ส่วนนักเรียนที่เก่งจะได้เพิ่มทักษะการอธิบายหรือการถ่ายทอดความรู้ให้เพื่อนในกลุ่ม นอกจากนี้ ครูผู้สอนจะต้องเตรียมแหล่งข้อมูลความรู้ให้แก่ผู้เรียนทั้งในรูปแบบของสื่อการเรียนการสอน และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ประกอบกิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้เรียนสามารถค้นคว้าได้ตามต้องการ

ปาริชาติ เตชะ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาทสมมติ โรงเรียนแม่หมอกวิทยา อำเภอถิ่น จังหวัดลำปาง ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการฟังการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนทักษะการฟังและการพูดมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 86.95 และ 80.25 ตามลำดับ และจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.00 และ 80.25 ตามลำดับซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70.00 และได้ให้ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งนี้ว่า ในการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติครูผู้สอนควรคำนึงถึงความเหมาะสมในเรื่องของเวลาเรียนการทำกิจกรรมในแต่ละเรื่องใช้เวลาเรียนไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับประโยคในหัวข้อสนทนาที่กำหนดไว้ในแต่ละบทเรียนและทักษะการฟังพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยเวลาในการทำความเข้าใจและฝึกฝนจึงจะเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาดังนั้นครูผู้สอนอาจเตรียมตัวนักเรียนล่วงหน้าก่อนเวลาเรียนและนำมาเรียนในช่วงเวลาว่างจะทำให้การเรียนการสอนได้ผลมากยิ่งขึ้น ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนครู

ผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด สร้างบรรยากาศในการเรียนโดยเน้นการลงมือปฏิบัติจริง ให้ความช่วยเหลือตามที่จำเป็น และพยายามสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของผู้เรียน ไม่ควรจับผิด ควรให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกฝนและแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดสถานการณ์การใช้ภาษาที่คิดว่าอยากเรียน เป็นการกระตุ้นความสนใจใฝ่รู้ในการเรียนรู้ภาษาสร้างแรงจูงใจและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

อรุณทัย กิตติธีระวัฒน์ (2551) ศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านร้องเชียงแวง กิ่งอำเภอภูซาง จังหวัดพะเยา จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามีทั้งหมด 3 ชนิด คือ 1) แผนการเรียนรู้การจัดทำกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2) แบบประเมินการพูดระหว่างเรียน และ 3) แบบวัดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาสื่อสารในบทสนทนา โดยใช้แบบวัดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาสื่อสารในบทสนทนาทดสอบก่อนเรียน หลังจากนั้นจึงดำเนินการสอนที่ละแผนควบคู่กับการใช้แบบประเมินการพูดระหว่างเรียนจนครบทั้ง 10 แผน และใช้แบบวัดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาสื่อสารในบทสนทนาทดสอบหลังเรียน นำผลการประเมินการพูดระหว่างเรียน และผลการประเมินการวัดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาสื่อสารในบทสนทนามาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น 2) ผลการประเมินการพูดระหว่างเรียนโดยเฉลี่ยนักเรียนผ่านเกณฑ์ระดับ 3 ขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 60 และ 3) ผลการประเมินแบบวัดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาสื่อสารในบทสนทนา หลังเรียนปรากฏว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76

กรรณิการ์ กาญจันดา (2550) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิงครัตน์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 12 คน ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 และนักเรียนมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เกศสุดา ปงลังกา (2550) ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน โรงเรียนวชิราธรรมโสภิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรีโดยใช้ระยะเวลาทดลอง 4 สัปดาห์ ๆ ละ 16 ชั่วโมง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บข้อมูล คือ แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง รวมถึงแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test dependent Samples) และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูป ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

สอดคล้องกับ นุชจรี ภูเงิน (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 22 คนโดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างสุ่มอย่างง่าย โดยใช้เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลดังนี้ 1) แบบทดสอบวัดทักษะการพูด 2) แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดของนักเรียนในการรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้ 1) ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง 2) ครูสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติผู้วิจัยทำการสอน 3) สังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด 4) ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทดลองโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษชุดเดียวกันกับก่อนการทดลอง ผลการวิจัยพบว่าคะแนนการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนก่อนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติสอบได้ 1-2 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเป็น 1.47 คะแนน ส่วนการพูดภาษาอังกฤษ หลังการใช้บทบาทสมมติสอบได้ 3-8 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.47 คะแนน และเมื่อพิจารณาคะแนนพัฒนาการ พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น คือได้ ร้อยละ 16.57-75.00 ค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ 34.89 และพฤติกรรมของนักเรียนจะเกิดทักษะในการสนทนาภาษาอังกฤษ นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้อย่างถูกต้องและทำให้มีความเชื่อมั่นในการอ่านออกเสียง อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2.6.2 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

Sunardi (2013) นักศึกษามหาวิทยาลัย Tanjungpura Indonesia ทำการวิจัยเรื่องการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนใน SMA NEGERI 1 PESAGUANKETAPANG Indonesia โดยทำการทดสอบก่อนเรียน และหลังจากใช้บทบาทสมมติในการสอน หลังจากนั้นทำการทดสอบหลังเรียนพบว่ามีความคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 11.47 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการสอนโดยใช้บทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนได้

Erasma, Gatot Sutapa, and Salam. (2012) ทำการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับนักเรียนสายวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ (SMP) Negeri 3 Meliau Indonesia ซึ่งนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 38 คน วิธีการวิจัยเป็นแบบวิจัยในชั้นเรียน ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยใช้การวัดผลประเมินผลโดยใช้แบบบันทึกภาคสนามและแบบสังเกต และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน โดยอ้างจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน กล่าวคือผลการทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 57.24 และผลทดสอบหลังเรียนร้อยละ 66.18 ซึ่งมีคุณภาพในเกณฑ์ดีซึ่งหมายความว่า การใช้เทคนิคบทบาทสมมติในการสอนสามารถพัฒนาความสามารถของนักเรียนได้ดีขึ้น

Sumpana (2010) ทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโดยใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนในห้องเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในหลักสูตร Immersion Program 1 of the Sate Senior High School Of Karangpandan, Indonesia โดยมีจุดประสงค์คือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนและเพื่อศึกษาตรวจสอบหาประสิทธิภาพของเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมติและเพื่อหาจุดแข็งและจุดอ่อนของการสอนแบบบทบาทสมมติ ปัญหาในการวิจัยคือความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ขั้นตอนการวิจัยประกอบด้วย การวางแผน การปฏิบัติ การสังเกต และการตรวจสอบผล โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้เทคนิคการสังเกต และไม่สังเกตซึ่งเทคนิคที่ไม่ใช่การสังเกตคือการใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ ส่วนเทคนิคการสังเกตใช้บันทึกภาคสนามและแบบฟอร์มการสังเกตเป็นการเก็บข้อมูล มีการประเมินผ่านการทดสอบก่อนเรียน และทดสอบหลังเรียนเพื่อเปรียบเทียบว่าบทบาทสมมติ

สามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้ดีเพียงไรซึ่งผลการวิจัยพบว่า บทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนได้ดีและเป็นเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับการเรียนรู้และมีจุดแข็งมากกว่าจุดอ่อน นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนสามารถพูดได้ดีขึ้นและพัฒนาคำศัพท์และโครงสร้างหลักไวยากรณ์ได้ดีขึ้นอีกด้วย การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นซึ่งจากการเปรียบเทียบผลต่างคะแนนการทดสอบก่อนเรียน คือร้อยละ 59 และหลังเรียนโดยใช้บทบาทสมมติร้อยละ 71

Islam P. & Islam T. (2012) ทำการศึกษาผลของการใช้บทบาทสมมติเพื่อกระตุ้นทักษะการพูดสำหรับนักเรียนในห้องเรียนที่มีขนาดใหญ่เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนบังคลาเทศ 120 คนที่ศึกษาในสาขาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยสแตมฟอร์ด ประเทศบังคลาเทศ ระยะเวลาจาก มกราคม ถึง เมษายน 2012 ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม การสังเกตในห้องเรียน และผลการประเมินพฤติกรรมในห้องเรียนซึ่งผลการประเมินพฤติกรรมในห้องเรียนนำเสนอในรูปแบบกราฟซึ่งผลของการพัฒนาทักษะการพูดที่เรียนรู้ผ่านบทบาทสมมติพัฒนาการที่ดีขึ้นและมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาทักษะการพูด ซึ่งอ้างอิงจากผลแบบสอบถามของนักเรียนซึ่งผลปรากฏว่าบทบาทสมมติช่วยกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้กระตุ้นให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการพูดแล้วนักเรียนยังมีความมั่นใจในการพูดและสื่อสารได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วมากขึ้น ผลการสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม แสดงให้เห็นถึงข้อดีและข้อจำกัดของพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำบทบาทสมมติเป็นกลุ่มในขณะที่อยู่ในชั้นเรียน แบบสังเกตในห้องเรียนทำให้ครูรู้ถึงความสามารถทางการพูดของนักเรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ และประเมินความคล่องแคล่ว ความถูกต้องในการใช้ภาษาได้อีกด้วย นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถบันทึกพัฒนาการของนักเรียนในการประเมินพัฒนาการทักษะการพูดและสามารถสรุปผลของการใช้บทบาทสมมติในห้องเรียนที่มีขนาดใหญ่อีกด้วย ซึ่งผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการแสดงบทบาทสมมติซึ่งมีความแตกต่างกับการทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่ทำในห้องเรียนซึ่งภายหลังจากการใช้บทบาทสมตินักเรียนมีพัฒนาการด้านความสามารถในการพูดมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในชีวิตได้ มีการแบ่งปันความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ภายในได้ และแสดงออกอย่างอิสระในห้องเรียนที่มีขนาดใหญ่ กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคที่ดีในการที่จะใช้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในจำนวนที่จำกัด นักเรียนได้รับผลตอบแทนที่สามารถ

นำไปพัฒนาในคราวต่อไปได้ซึ่งผลตอบรับของนักเรียนอยู่ในรูปแบบวิดีโอทำให้ผู้เรียนเห็นจุดอ่อนและจุดแข็งของตนได้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าบทบาทสมมติจะเป็นเทคนิคที่มีผลทางบวกต่อการพัฒนาทักษะการพูดก็ตาม แต่ยังมีข้อเสนอแนะเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ เนื่องจากบางครั้งนักเรียนลืมนบทสนทนาซึ่งอาจจะทำให้การดำเนินกิจกรรมติดขัดซึ่งครูผู้สอนควรคำนึงถึงประเด็นนี้อีกด้วย และครูผู้สอนควรจะให้แบบบันทึกผลตอบรับแบบที่เตรียมและเป็นรูปแบบการเขียน

Lajooee and Barimani (2013) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนคำศัพท์โดยใช้บทบาทสมมติและการท่องจำของผู้เรียนที่เป็นเพศหญิงที่อยู่ในระดับการเรียนรู้มากกว่าระดับกลางที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับผู้เรียนชาวอิหร่าน 75 คน โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในทุก ๆ สถาบันในอิหร่าน โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองมีจำนวน 37 คน และกลุ่มควบคุม จากนั้นได้ทำการทดสอบก่อนเรียนเปรียบเทียบกัน ซึ่งกลุ่มควบคุมได้เรียนรู้คำศัพท์ผ่านวิธีการท่องจำ โดยในขณะเดียวกันกลุ่มทดลองได้เรียนรู้คำศัพท์ผ่านการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่าผลคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองซึ่งเป็นผู้เรียนที่เรียนรู้คำศัพท์โดยการ角色扮演สมมติมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนรู้โดยการท่องจำ ซึ่งสรุปได้ว่าการเทคนิคเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม การวิจัยครั้งนี้เป็นลักษณะการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Research) โดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One-Group-Pretest-Posttest Design) (Nunan & Bailey, 2009) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 การกำหนดกลุ่มประชากร ตัวแปรที่ศึกษา และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพราน จังหวัดนครปฐม ในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน

3.1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพราน จังหวัดนครปฐมภาคฤดูร้อน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งแต่ละห้องมีการจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ

3.1.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.1.3 รูปแบบการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre- Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ (One-Group-Pre test-Post-test Design) (Nunan & Bailey, 2009) โดยทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว

3.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพราน จังหวัดนครปฐม จำนวน 4 บทเรียน

2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นการวัดทักษะการพูดทางตรง จำนวน 4 ข้อ ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 20 ข้อเป็นแบบสอบถามประเมินค่า 5 ระดับตามรูปแบบของ Likert (1961) ได้แก่

ระดับ 5 หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
ระดับ 4 หมายถึง	พึงพอใจมาก
ระดับ 3 หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ระดับ 2 หมายถึง	พึงพอใจน้อย
ระดับ 1 หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

3.2 การสร้างพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาข้อมูลในการสร้างเครื่องมือจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ 1) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในด้านการพูดเพื่อนำมาจัดทำแผนการเรียนบทเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2) กรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ในระดับ A1 และ A2 ในด้านการพูดและ 3) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลไปสร้างเครื่องมือในการวิจัย อันได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระยะที่ 1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

1.1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในด้านการพูดเพื่อนำมาจัดทำแผนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติมีหัวข้อดังนี้

สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต 1.2 ป.4/1 พูด/เขียนโต้ตอบการสื่อสารระหว่างบุคคล สาระการเรียนรู้แกนกลางบทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอโทษ ขอขอบคุณ ชมเชย พูดแทรกอย่างสุภาพ

จากการศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในด้านการพูด มีดังนี้ พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล พูดแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ ใช้ภาษาสื่อสารถามตอบใน

เรื่อง อาหาร เครื่องดื่มพูดเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว

1.2. ศึกษากรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ในระดับ A 1 และ A 2 ในด้านการพูด มีการสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อกิจกรรม การสนทนาทาง โทรศัพท์ การบรรยาย การโต้แย้ง การนำเสนอ ซึ่งทักษะความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของเด็กประถมศึกษาเทียบอยู่ในระดับ A1 และ A2 โดย A1- A2 คือระดับ ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียน สามารถทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอขอบคุณ การขอ และให้ความช่วยเหลือ โต้ตอบคำถามส่วนตัวง่าย ๆ การจับจ่ายใช้สอยราคาสินค้า หรือหมายเลข โทรศัพท์ สถานที่ ภูมิศาสตร์ การเดินทาง และสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไปในการใช้ชีวิตประจำวัน บรรยายความคิด สามารถให้ข้อมูลส่วนตัว เช่นที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ สัญชาติอายุ ครอบครัวและ สามารถบรรยายเกี่ยวกับตัวเองและครอบครัวด้วยภาษาง่าย ๆ ได้ สามารถโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษได้ ในกรณีที่คุณสนทนาพยายามช่วยพูดอย่างช้า ๆ ชัด ๆ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐาน ในสถานการณ์ง่าย ๆ ด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์เพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหาที่มีลักษณะที่เหมาะสมเพื่อนำมาจัดทำบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและเพื่อจัดทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 2 คำอธิบายกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ในระดับ A 1 และ A 2 ในด้านการพูด

ระดับ	การสนทนา (Conversation)	การปฏิสัมพันธ์ (Interaction)	การแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Exchange)
A1	สามารถทักทายและกล่าวลาอย่างง่าย ๆ ได้ ถามทุกข์-สุข ได้ตอบ คำถามง่าย ๆ และสามารถ ขอบุคตักทักใจ คำพูด และขอความช่วยเหลือได้ ถามและตอบคำถามส่วนตัวเมื่อ คู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และเฝ้าต่อการเข้าใจ	สามารถพูดติดต่อกับผู้อื่นด้วยคำ วลี หรือภาษาทำทางง่าย ๆ สามารถบอกได้ว่าไม่เข้าใจ ขอให้คู่สนทนาพูดซ้ำ	สามารถเข้าใจ ส่วนวน การทักทาย การกล่าวลา ถาม - ตอบ เกี่ยวกับที่อยู่ บุคคลที่รู้จัก ถ้าคู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และชัดเจน
A2	สามารถสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน พูดบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว เพื่อน และบุคคลอื่น ถาม -ตอบคำถามง่าย ๆ และโต้ตอบในเรื่องที่คุ้นเคย	สามารถสนทนาสั้น ๆ โดยใช้คำทักทาย การกล่าวลา พูดแสดงความต้องการ การขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	สามารถถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ และแผนผัง สามารถบรรยาย และถามเกี่ยวกับการซื้อขาย

จากการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในด้านการพูดและกรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ในระดับ A 1 และ A 2 ในด้านการพูด พบว่ามีหัวข้อ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วน ดังนี้ ส่วนที่หนึ่งคือ ด้านเนื้อหา ได้แก่ การพูดเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว การจับจ่ายใช้สอยราคาสินค้า หรือหมายเลขโทรศัพท์ สถานที่ ภูมิศาสตร์ การเดินทาง การพูดแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมที่หลากหลายพร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ ส่วนที่สองคือ ด้านทักษะการพูดที่คาดหวังในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้แก่ การพูดโต้ตอบสื่อสารระหว่างบุคคล การใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูดแสดงความต้องการ การขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และ

กิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การพูด ชี้-
 ขาย และการพูดเกี่ยวกับลมฟ้าอากาศ ความสามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ต้องใช้ใน
 ชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะในส่วนของที่เป็นข้อเท็จจริง และรูปธรรม สามารถโต้ตอบด้วย
 ภาษาอังกฤษได้ ในกรณีที่คู่สนทนาปรับการพูดให้ช้าและชัด สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง
 กับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้

1.3 กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเนื้อหาที่สอนทั้ง 4
 บทเรียน มีความสัมพันธ์กับสาระที่ 1 และ 2 จากการศึกษาคำการวิเคราะห์ทักษะการพูดจากผลการ
 เรียนรู้ที่คาดหวังดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ทักษะการพูดจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	จุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน 1.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการ สื่อสารระหว่างบุคคล สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและ นำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	นักเรียนสามารถกล่าวคำทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ แสดงความต้องการ ของตนเอง ขอความช่วยเหลือ ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว แสดงความรู้สึก ของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ไกลตัวพูดและทำท่า ประกอบอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา

จากตารางที่ 3 การวิเคราะห์ ดังกล่าวสามารถกำหนดจุดประสงค์การพูดให้สัมพันธ์กับบทสนทนา
 และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ดังนี้ 1) การทักทาย 2) การกล่าวลา 3) การขอบคุณ 4) การบอกขอ
 โทษ 5) การแนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว 6) การแสดงความต้องการของตนเอง 7) การขอ
 และให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ และ 8) การพูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่อง
 ต่าง ๆ ไกลตัว

1.4 รวบรวมเนื้อหาสำหรับบทบาทสมมติเพื่อคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน เพื่อใช้แสดงบทบาทสมมติ โดยทำการสำรวจเนื้อหาจากหนังสือเรียน งานวิจัย ข้อมูลจากสื่อ อินเทอร์เน็ต และพบว่าเนื้อหาประเด็นที่พบเจอในชีวิตประจำวันมากที่สุดมีดังต่อไปนี้

1. การทักทาย (Greetings)
2. การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People)
3. การบอกทิศทาง (Giving Directions)
4. การซื้อของ (Shopping)

1.5 จัดทำหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 4 บทเรียนโดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

Lesson 1 Greetings มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Greeting, Introducing personal information การทักทาย การแนะนำตนเอง การถาม ตอบ ข้อมูลส่วนบุคคล

Lesson 2 Describing People มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบรรยายลักษณะบุคคล

Lesson 3 Giving Directions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบอกทิศทาง

Lesson 4 Shopping มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การซื้อของบทสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ

1.6 กำหนดกิจกรรมขั้นตอนการสอนของแต่ละบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในงานวิจัยนี้มี 3 ขั้นตอน Richards (2008) ดังนี้

1. ขั้นเตรียม เป็นขั้นทบทวนคำศัพท์ ความรู้ในโลกแห่งความจริงเชื่อมโยงกับเนื้อหาและบริบทของบทบาทสมมติ

2. ขั้นสาธิตและดึงความรู้ขั้นตอนการสาธิตเป็นขั้นแบบอย่าง แบบฉบับมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นการแนะนำและดึงความรู้แต่ละขั้นออกมาและเป็นการสอนหน้าที่ของภาษาที่จำเป็นสำหรับแต่ละขั้นตอน

3. ขั้นฝึกและทบทวน เป็นการช่วยเหลือและฝึกนักเรียนโดยใช้บัตรที่บอกบทบาทหรือจัดเตรียมภาษาเพื่อการฝึก รวมถึงการช่วยเหลืออื่น ๆ

1.7 กำหนดเนื้อหาบทเรียนบทบาทสมมติสำหรับแต่ละบท โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ไวยากรณ์ภาษาที่ใช้ (Table of unit Content Specification) ดังแสดงในตารางที่ 4 (ภาคผนวก ก)

1.8 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทั้ง 4 บทเรียน โดยศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติของ Richards (2008) , และกาญจนา คุณารักษ์ (2558) ดัง

รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Table of Activities Specification) (ภาคผนวก ข)

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทั้ง 4 บทเรียน ให้ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างชาติ ตรวจสอบความเหมาะสมด้านภาษาและชาวไทย จำนวน 3 ท่านตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ของบทเรียนเพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของเนื้อหา จุดประสงค์ และการประเมินผล

2.2 นำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของรูปแบบของกิจกรรมของโครงสร้างกรอบเนื้อหาที่สร้างขึ้น โดยใช้สูตรอ้างอิงโดย ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม (2557) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ให้คะแนน +1 ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์
- ให้คะแนน 0 ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์
- ให้คะแนน -1 ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าเนื้อหานั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

เกณฑ์การตัดสินความเหมาะสมของเนื้อหาแต่ละบทเรียน

บทเรียนที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5-1.00 หมายถึง บทเรียนมีเนื้อหาคุณภาพ

บทเรียนที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 หมายถึงควรปรับปรุง ตัดทิ้ง หรือไม่มีคุณภาพ

โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ค)

2.3 ปรับปรุงแก้ไขบทเรียนบทบาทสมมติตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ก่อนนำไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 10 คน

3.2.2. การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสร้างแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดทางตรงมีขั้นตอนการดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การสร้างแบบทดสอบ

1.1 ศึกษาเอกสารในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.2 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และกำหนดจุดประสงค์การทดสอบโดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้จากตารางกำหนดเนื้อหา

1.3 สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบทางตรงโดยคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือ เอกสาร และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมติ กำหนดจุดประสงค์การทดสอบ ทักษะการวัดและชนิดของแบบทดสอบให้สอดคล้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังแสดงในตารางที่ 5 (ภาคผนวก ง)

1.4 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากตารางวิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบ จำนวน 4 ข้อ 20 คะแนน (ภาคผนวก จ)

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

2.1 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ผู้ทรงคุณวุฒิชาวต่างชาติ ตรวจสอบความเหมาะสมด้านภาษา ชาวไทย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2 นำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ฉ)

2.3 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามคำแนะนำ และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ก่อนนำไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study)

2.4 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่องกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยนักเรียนทุกคนจะได้รับการประเมินโดยผู้วิจัยที่ทำหน้าที่เป็นผู้สอนและผู้ประเมิน และกรรมการอีก 2 ท่าน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) และพบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 1.00 ตาม Cohen (1988) ระบุว่าค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระยะที่ 1 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

1.1 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยปรับปรุงรูปแบบการประมาณค่าตามแนวคิดของ Likert (1961) ซึ่งกำหนดค่าระดับความพึงพอใจไว้ 5 ระดับดังนี้

พึงพอใจระดับมากที่สุด	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 5
พึงพอใจระดับมาก	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 4
พึงพอใจระดับปานกลาง	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 3
พึงพอใจระดับน้อย	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 2
พึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 1

1.2 กำหนดโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ด้านดังนี้

1. ด้านเนื้อหาสาระ
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ
4. ด้านผู้เรียน
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน

1.3. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามโครงสร้างเนื้อหา

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1. นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ของเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2. นำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ข)

3.3 การศึกษานำร่อง

ในการศึกษานำร่องได้นำเครื่องมืองานวิจัยทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคฤดูร้อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเลือกนักเรียนจากการสุ่มอย่างง่าย โดยดำเนินการทดลองตามลำดับดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางตรง ก่อนเรียน จำนวน 4 ข้อ 20 คะแนน นักเรียนแต่ละคู่ทำข้อสอบโดยการจับสลาก 2 ข้อ จาก 4 ข้อ ทั้งนี้นักเรียนมีเวลาในการเตรียมตัวก่อนสอบโดยในการประเมินจะมีกรรมการผู้ทดสอบ 3 ท่าน ประกอบไปด้วยครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่านรวมทั้งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้สอนและผู้ประเมินเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนในชั้นการศึกษานำร่อง

ผู้ประเมินคนที่	$\bar{X}$	S.D.	r	p
1	9.93	1.53	.65	.01
2	10.00	1.60		
3	10.23	1.50		

จากตารางที่ 4 พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 0.65 ซึ่งหมายความว่า ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (Cohen, 1988)

2. ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอนบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 บทเรียน

3. หลังการทดลอง นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางตรงหลังการเรียนครบทั้ง 4 ซึ่งแบบทดสอบหลังเรียนเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยในการประเมินจะมีกรรมการผู้ทดสอบ 3 ท่านรวมทั้งผู้วิจัยซึ่งมีผลค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน
ในชั้นการศึกษานำร่อง

ผู้ประเมินคนที่	$\bar{X}$	S.D.	r	p
1	16.47	1.11	.72	0.01
2	16.87	1.19		
3	17.20	1.24		

จากตารางที่ 5 พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 0.72 ซึ่งหมายความว่า ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 Cohen (1988)

4. เปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจ

3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

3.4.1 ขอนหนังสือขออนุญาตทดลองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากรเพื่อขอความร่วมมือในการดำเนินการทดลองตามแนวทางที่พัฒนาขึ้นจากโรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

3.4.2 ซีแจงวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งจัดทำขึ้นจำนวน 4 บทเรียนใช้เวลาในการทดลอง 5 วัน ๆ ละ 2 คาบเรียนที่ต่อเนื่องกัน เนื่องจากว่าการแสดงบทบาทสมมติต้องใช้เวลาในการจัดเตรียม และทำการแสดงตามขั้นตอนรวมทั้งสิ้น 10 คาบเรียน ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบ 4 คาบเรียน ซึ่งนักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 2 ข้อ จากที่กำหนดให้ 4 ข้อซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูดทางตรง ซึ่งในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นจะมีสถานการณ์กำหนดให้ 4 สถานการณ์ โดยให้นักเรียนแต่ละคู่จับสลากเลือกเพียง 2 สถานการณ์ จากนั้นให้นักเรียนตกลงเลือกบทบาทและพูดสนทนาแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่คู่ของตนได้รับ กำหนดเวลาให้สถานการณ์ละ 3-5 นาทีต่อ 1 คู่โดยนักเรียนที่ทำกรทดสอบแล้วจะถูกแยกออกไป เพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลซึ่งกันและกันและการเหลื่อมล้ำในการทำการทดสอบ

โดยภายหลังที่เรียนจบแล้วนักเรียนทำการทดสอบหลังเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

3.4.3 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางตรง ดังรายละเอียดข้างต้น โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน รวม 3 ท่าน เป็นผู้ประเมินและบันทึกคะแนน

3.4.4 ดำเนินการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผนการจัดเรียนรู้

3.4.5 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางตรงซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียนดังรายละเอียดข้างต้น โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน เป็นผู้ประเมินบันทึกคะแนน

3.4.6 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3.4.7 นำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การเปรียบเทียบคะแนนทักษะพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ โดยใช้สถิติ t -test (Dependent Sample) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ค่าสถิติ

3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำไปแปลความหมายค่าตามเกณฑ์ที่กำหนด (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

เกณฑ์การประเมิน	ความหมาย
ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง พึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง พึงพอใจที่สุด

3.6 สรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 6 ตารางสรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย

ลำดับที่	รายการเครื่องมือ	จำนวน
1	แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	4 บทเรียน
2	แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	1 ชุด
3	แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	1 ชุด

ตารางที่ 6 แสดงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 บทเรียน ซึ่งใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน 2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งใช้วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนโดยใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 1 ชุด และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 1 ชุด ใช้วัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบาทสมมติภายหลังการเรียนการสอน

บทที่ 4

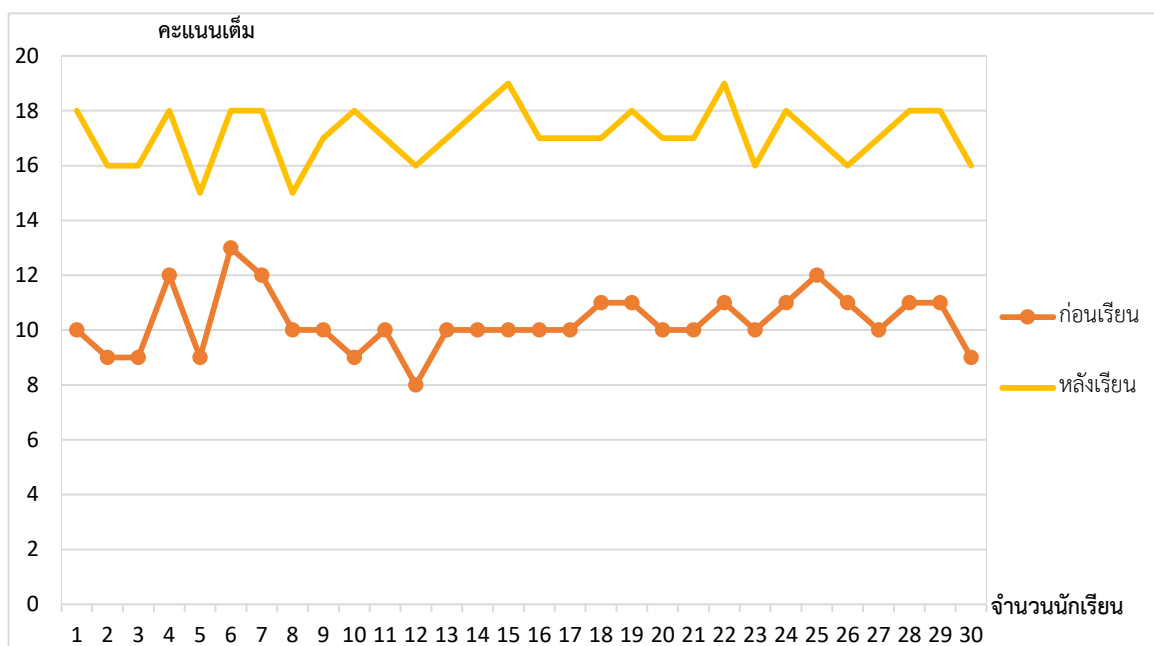
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ มีผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามวิจัยดังนี้ 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ และ 2) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับใด

4.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นแบบทดสอบที่วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรงและเป็นชุดเดียวกัน จำนวน 2 สถานการณ์ จาก 4 สถานการณ์ โดยใช้วิธีการจับสลาก มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งผลการวิเคราะห์ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างพบว่า คะแนนหลังการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ดังแสดงในภาพที่ 1

รูปภาพที่ 1. คะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากรูปภาพที่ 1 แสดงให้เห็นนักเรียนทุกคนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้นภายหลังจากการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการเรียนการสอนซึ่งวิเคราะห์ได้จาก คะแนนการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงสุดและต่ำสุด โดยก่อนเรียนมีคะแนนสูงสุด 13 คะแนน และ ต่ำสุด 8 คะแนน ในขณะที่หลังเรียนมีคะแนนสูงสุด 19 คะแนน และต่ำสุด 15 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 ผลการทดสอบหลังเรียนมีนักเรียนที่มีผลต่างของคะแนนสูงสุดมีค่าเท่ากับ ค่าต่างสูงสุดอยู่ที่ 9 คะแนน จำนวน 2 คน (ร้อยละ 6.67) และค่าต่างต่ำสุดอยู่ที่ 5 คะแนน จำนวน 4 คน (ร้อยละ 13.33) โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 18 คะแนน จำนวน 24 คน (ร้อยละ 80.00) (รายละเอียดดังภาคผนวก ซ)

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	D	t	df	Sig
ก่อนเรียน	20	10.33	1.06	6.9	-26.76*	58	.000
หลังเรียน	20	17.30	0.95				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 7 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 17.30 คะแนน (S.D. = 0.95) ในขณะที่ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 10.33 คะแนน (S.D. = 1.06) และผลต่างเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ย (D) มีค่าเท่ากับ 6.9 คะแนน ค่าสถิติ t เท่ากับ -26.76 สรุปได้ว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งตามเกณฑ์หัวข้อเกณฑ์การประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน

หัวข้อเกณฑ์การประเมิน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ค่าความต่าง D	t
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
ความถูกต้อง (Accuracy)	3.63	0.61	6.63	0.61	3.00	-18.89
ความคล่องแคล่ว (Fluency))	4.00	0.64	7.07	0.69	3.07	-17.79
ท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture)	2.70	0.79	3.60	0.56	0.90	-5.06
ผลรวมทุกด้าน	10.33	2.04	17.30	1.86	6.97	-41.74

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยแบ่งตามเกณฑ์การประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นหัวข้อเกณฑ์การประเมินเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ คะแนนเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) หลังเรียน (Mean = 7.07, S.D. = 0.69) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 4.00, S.D. = 0.64) ที่ 3.07 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 48.33) รองลงมาคือคะแนนเฉลี่ยด้านความถูกต้อง (Accuracy) โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (Mean = 6.63, S.D. = 0.61) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 3.63, S.D. = 0.61) ที่ 3.00 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 37.5) ลำดับสุดท้ายคือด้านท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) โดย

นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (Mean = 3.60, S.D. = 0.56) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 2.70, S.D. = 0.79) ที่ 0.90 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 14.17)

4.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ภายหลังจากทำการทดลองเสร็จสิ้นทั้ง 4 บทเรียน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านผู้เรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอนจำนวน 20 ข้อ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D. = 0.41) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านเนื้อหาสาระ

ผลจากการทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านเนื้อหาสาระพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากในทุก ๆ ด้านโดยมีรายละเอียดรายการประเมินดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 9 ความพึงพอใจในด้านเนื้อหาสาระ

รายการประเมิน	Mean	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหาสาระ รวม	4.40	0.58	พึงพอใจมาก
บทบาทสมมติเป็นเนื้อหาที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
เนื้อหาบทบาทสมมติมีความน่าสนใจ	4.27	0.79	พึงพอใจมาก
เนื้อหาบทบาทสมมติมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4.27	0.74	พึงพอใจมาก
นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษา/คำศัพท์ได้ดี	4.07	0.79	พึงพอใจมาก

จากตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนด้านเนื้อหาสาระมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับความพึงพอใจมาก (Mean = 4.40, S.D. = 0.58) โดยมีรายละเอียดเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยมากไปน้อยดังนี้ บทบาทสมมติเป็นเนื้อหาที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 5.00, S.D. = 0.00) และรายการประเมินข้อที่เหลืออยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ เนื้อหาบทบาทสมมติมีความน่าสนใจ (Mean = 4.27, S.D. = 0.79) ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน (Mean = 4.27, S.D. = 0.74) และนักเรียนเข้าใจ

รูปแบบภาษา/คำศัพท์ได้ดี (Mean = 4.07, S.D. = 0.58) ดังแสดงในตารางที่ 9 นอกจากนี้นักเรียนยังให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติในด้านนี้ไว้ว่าเป็นเนื้อหาที่พบเจอในชีวิตประจำวันและเข้าใจได้ดี มีความน่าสนใจ ดังตัวอย่าง เช่น

“เนื้อหาสนุก น่าสนใจมากค่ะ” (เด็กหญิง ก)

“เนื้อหาเข้าใจง่าย คำศัพท์ไม่ยากครับ” (เด็กชาย ข)

4.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาท

สมมติในด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านกิจกรรมบทบาทสมมติพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับที่พึงพอใจมากที่สุดโดยมีรายละเอียดรายการประเมินดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 10 ความพึงพอใจในด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ

รายการประเมิน	Mean	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	
ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ	รวม	4.90	0.22	พึงพอใจมากที่สุด
นักเรียนสามารถนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	5.00	0.00	พึงพอใจมากที่สุด	
กิจกรรมบทบาทสมมติสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	พึงพอใจมากที่สุด	
กิจกรรมบทบาทสมมติตรงตามความต้องการของนักเรียน	4.83	0.38	พึงพอใจมากที่สุด	
กิจกรรมบทบาทสมมติตรงกับความสนใจของนักเรียน	4.77	0.50	พึงพอใจมากที่สุด	

จากตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.90, S.D. = 0.22) โดยพิจารณาในรายละเอียดแต่ละรายการประเมินพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดทุกข้อซึ่งมีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับดังนี้ นักเรียนสามารถนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง และ กิจกรรมบทบาทสมมติสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน (Mean = 5.00, S.D. = 0.00) นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมติตรงตามความต้องการของนักเรียน (Mean = 4.83, S.D. = 0.38) และกิจกรรมบทบาทสมมติตรงกับความสนใจของนักเรียน (Mean = 4.77, S.D. = 0.50) ดังแสดงในตารางที่ 10 นอกจากนี้นักเรียนยังได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมที่มีต่อบทบาทสมมติในด้านกิจกรรมบทบาทสมมติไว้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ตรงกับความสนใจของนักเรียน

ดังตัวอย่างเช่น

“สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ครับ” (เด็กชาย ค)

“เป็นเรื่องที่หนูสนใจและอยากรู้ค่ะ” (เด็กหญิง ง)

4.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาท

สมมติในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับที่พึงพอใจมากที่สุดโดยมีรายละเอียดรายการประเมินดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 11 ความพึงพอใจด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	Mean	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	4.85	0.33	พึงพอใจมากที่สุด
นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	5.00	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี	4.90	0.31	พึงพอใจมากที่สุด
นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	4.77	0.57	พึงพอใจมากที่สุด
กิจกรรมบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น	4.73	0.45	พึงพอใจมากที่สุด

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.85, S.D.= 0.33) โดยพิจารณาในแต่ละรายการประเมินพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดทุกรายการซึ่งมีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับ ดังนี้ นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง (Mean = 5.00, S.D.= 0.00) กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี (Mean = 4.90 , S.D. = 0.31) นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น (Mean = 4.77, S.D.= 0.57) กิจกรรมบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น (Mean = 4.73, S.D.= 0.45) ดังแสดงในตารางที่ 11 นอกจากนี้นักเรียนยังได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษไว้ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ดี นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

ดังตัวอย่างเช่น

“ เป็นกิจกรรมที่สนุกได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษจริงค่ะ” (เด็กหญิง จ)

“ เป็นกิจกรรมที่ทำให้เข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้นครับ” (เด็กชาย ฉ)

4.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาท

สมมติในด้านผู้เรียน

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านผู้เรียนพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับที่พึงพอใจมากที่สุดโดยมีรายละเอียดรายการประเมินดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 12 ความพึงพอใจด้านผู้เรียน

รายการประเมิน	Mean	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านผู้เรียน	4.78	0.49	พึงพอใจมากที่สุด
บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	4.93	0.25	พึงพอใจมากที่สุด
บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น	4.80	0.55	พึงพอใจมากที่สุด
บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	4.73	0.58	พึงพอใจมากที่สุด
บทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	4.67	0.61	พึงพอใจมากที่สุด

จากตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้านผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.78, S.D. = 0.49) โดยพิจารณาในรายละเอียดแต่ละรายการประเมินพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด ในทุกหัวข้อการประเมิน โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับดังนี้ บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น (Mean = 4.93, S.D. = 0.25) บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น Mean = 4.80, S.D. = 0.55) บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น (Mean = 4.73, S.D. = 0.58) และ บทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น (Mean = 4.67, S.D. = 0.61) ดังแสดงในตารางที่ 12 นอกจากนี้นักเรียนยังได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติในด้านผู้เรียนไว้ว่า ทำให้นักเรียนสนใจการเรียนมากขึ้น ช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ดังตัวอย่างเช่น

“อยากให้มีกิจกรรมบทบาทสมมติเยอะ ๆ ครับ” (เด็กชาย ช)

“เป็นกิจกรรมที่สนุกทำให้ หนูกล้าใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นค่ะ” (เด็กหญิง ข)

4.2.5 ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านสื่อการเรียนการสอน

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านสื่อการเรียนการสอนพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับที่พึงพอใจมากที่สุดโดยมีรายละเอียดรายการประเมินดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 13 ความพึงพอใจด้านสื่อการเรียนการสอน

รายการประเมิน	Mean	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านสื่อการเรียนการสอน	4.83	0.46	พึงพอใจมากที่สุด
สื่อการสอนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในเนื้อหามากขึ้น	4.90	0.30	พึงพอใจมากที่สุด
สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.87	0.43	พึงพอใจมากที่สุด
สื่อการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนได้มากขึ้น	4.83	0.46	พึงพอใจมากที่สุด
สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น	4.73	0.58	พึงพอใจมากที่สุด

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้านสื่อการเรียนการสอน ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.83, S.D. = 0.46) โดยพิจารณาในรายละเอียดแต่ละรายการประเมินพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดในทุกรายการ โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับดังนี้ สื่อการสอนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในเนื้อหามากขึ้นอยู่ใน (Mean = 4.90, S.D. = 0.30) สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน (Mean = 4.87, S.D. = 0.43) สื่อการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนได้มากขึ้น (Mean = 4.83, S.D. = 0.46) สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น (Mean = 4.73, S.D. = 0.58) ดังแสดงในตารางที่ 13 นอกจากนี้ นักเรียนยังได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมบทบาทสมมติในด้านสื่อการเรียนการสอนไว้ว่าช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น และช่วยส่งเสริมทักษะการพูดได้มากขึ้นดังตัวอย่างเช่น

“สื่อการสอนช่วยให้ เรียนแล้วเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายครับ” (เด็กชาย ฉ)

“ สื่อการสอนทำให้เรียนสนุก น่าสนใจ ทำให้พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นครับ” (เด็กชาย ฎ)

“ ชอบเรียนเพราะได้แต่งตัวเหมือนจริงค่ะ” (เด็กหญิง ฎ)

จากข้อมูลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทุกด้านแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S. D. = 0.41)

บทที่ 5

การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม” การวิจัยครั้งนี้เป็นลักษณะงานวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre- Experimental Research) โดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One-Group-Pretest-Posttest Design) ซึ่งในบทนี้จะรายงานในหัวข้อการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล การนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน บทสรุป ปัญหาที่พบในการวิจัย และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐมมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 บทเรียน 2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน และ ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่า t -test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 5 วัน ๆ ละ 2 คาบ คาบเรียนละ 50 นาทีซึ่งเป็นคาบเรียนที่ต่อเนื่องกัน เนื่องจากว่าการแสดงบทบาทสมมติต้องใช้เวลาในการจัดเตรียมและทำการแสดงตามขั้นตอน รวมเวลาเรียนทั้งหมด 10 คาบเรียน ซึ่งไม่รวมการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวนครั้งละ 2 คาบเรียน รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 14 คาบเรียน ภายหลังจากที่เรียนจบแล้วนักเรียนจะได้ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ก่อนเริ่มเรียนได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยการจับสลาก จำนวน 2 สถานการณ์ จากที่กำหนดให้ 4 สถานการณ์ใช้เวลาทดสอบ 3-5 นาที ต่อ 1 คู่ โดยเงื่อนไขการให้คะแนนคือ มีกรรมการผู้ประเมิน 3 ท่าน ประกอบไปด้วย ผู้วิจัยซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้สอนและผู้ประเมิน ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน เป็นผู้ประเมิน บันทึกคะแนนภายหลังจากการทดสอบ ก่อนเรียนได้ดำเนินการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 4 บทเรียนหลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียน (Post-Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบและวิธีการทดสอบแบบเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน นำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์โดยใช้ค่า t -test (Paired sample t -test) หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนแล้ว นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ นำผลที่ได้มาคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามหัวข้อเกณฑ์การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในแต่ละหัวข้อพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นในทุก ๆ ด้านดังนี้ ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) ด้านความถูกต้อง (Accuracy) และด้านการแสดงท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด 5 ด้านเรียงลำดับดังนี้ ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ส่วนในด้านเนื้อหาสาระพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

5.2 การอภิปรายผล

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น โดยพบได้จากคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญวิจัยทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอภิปรายผลเป็นประเด็นได้ดังนี้

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากเกณฑ์การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ พบว่านักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนในแต่ละหัวข้อจะพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากทุก ๆ หัวข้อเรียงลำดับจากมากไปน้อยคือ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) และท่าทางน้ำเสียงประกอบคำพูด (Gesture) อาจสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนหลังเรียนสูงขึ้นในทุก ๆ หัวข้อ เนื่องจากว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเป็นรูปแบบที่กำหนดสถานการณ์ให้ในงานวิจัยนี้ได้กำหนดบทบาทสมมติในหัวข้อที่เป็นสถานการณ์จริงที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน อาทิ เช่น การทักทาย การถามทิศทาง การซื้อของ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันทา แก้วพันช่วง (2550) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ของตนได้ตามศักยภาพควรเริ่มต้นจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นรูปธรรมและเน้นการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงให้มากขึ้นโดยนักเรียนควรจะได้รับบทบาทสมมติแบบมีบทให้ซึ่งก่อนทำการแสดงนักเรียนได้ทำการฝึกซ้อมจนเกิดความมั่นใจ นักเรียนได้ลองแสดงจริงมีประสบการณ์ตรงในการแสดงออกทางภาษามีความรู้ ความเข้าใจในภาษาที่ถูกต้อง กล่าวคือ เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาในการสื่อสารแล้วนักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมากขึ้น ซึ่ง กาญจนา คุณารักษ์ (2558) อ้างถึง (Joyce & Weil, 2001) กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่าเป็นกิจกรรมสนับสนุนการเรียนรู้ที่เป็นการแสดงที่สวมบทบาทเสมือนชีวิตจริง จะเป็นตัวอย่างให้นักเรียนเข้าใจบทบาทของชีวิตจริงและนักเรียนสามารถแสดงการตอบสนองทางอารมณ์และพฤติกรรมและยังเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพอีกประการหนึ่งอีกด้วย นอกจากนี้ ผลคะแนนที่สูงขึ้นยังอาจเกิดจากการที่นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้นหลังจากได้ทำกิจกรรมฝึกการใช้ภาษาจนเกิดความถูกต้องในขั้นตอนการฝึกซ้อม ก่อนแสดงบทบาทสมมติ นอกจากนี้ Islam P. & Islam T. (2012) ได้ให้ผลการวิจัยสนับสนุนเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดที่เรียนรู้ผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติที่ส่งเสริมความคล่องแคล่วไว้ว่า ภายหลังจากการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินักเรียนมีพัฒนาการในด้านการพูดดีขึ้น อีกทั้งยังมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาทักษะการพูดเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการพูดมีความมั่นใจในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วมากขึ้น

5.2.2 ความพึงพอใจต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2 นักเรียนได้ให้ข้อมูลความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในแบบสอบถามพบประเด็นในการอธิบายในด้านต่าง ๆ คือ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านผู้เรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจรวมทุกด้านโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับพึงพอใจมาก (Mean = 4.75, S.D. = 0.41) โดยสามารถอธิบายผลในแต่ละด้านดังนี้

1. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดกับบทบาทสมมติที่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันตรงกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน (Mean = 4.90, S.D. = 0.22) และนักเรียนยังสามารถนำความรู้ที่ได้จากกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้อาจเกิดจากการคัดเลือกบทบาทสมมติตามหลักการแนวคิดของ Richards (2006) ที่กล่าวว่า การใช้สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันจะมีส่วนอย่างมากในการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการใช้ภาษาและส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่ง Littlewood (1981) และ Ments (1989) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของบทบาทสมมติที่สนับสนุนไว้ว่า หากผู้เรียนได้สมมติตัวเองในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงชีวิตจริงที่อาจจะเกิดขึ้นนอกห้องเรียนหรืออาจจะเป็นสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปที่พบเจอในชีวิตประจำวัน จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในระดับสูงต่อการทำกิจกรรม อีกทั้งยังเป็นเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดเชิงบวกและรู้สึกปลอดภัยในการแสดงทัศนคติและความรู้สึก การเชื่อมโยงใกล้เคียงกับโลกภายนอกห้องเรียนของผู้เรียนอีกด้วย

2. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.85, S.D = 0.33) อาจเนื่องมาจากกิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสในการฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญและมั่นใจในการใช้ภาษาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537), Campbell and Wales (1970) ที่ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทักษะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เมื่อนักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติทางภาษาซ้ำ ๆ ในปริมาณที่เพียงพอและได้รับการส่งเสริมที่ถูกต้อง รู้สึกปลอดภัยที่จะถาม ซึ่งเมื่อนักเรียนมีพื้นฐานที่ดีจากทักษะการฟังและพูดผ่านการฝึกปฏิบัติ ก็ส่งผลให้ทักษะการพูดเกิดประสิทธิภาพอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ Littlewood (1981) และ Richards (2006) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารที่เน้นทักษะการฟัง-พูด

เพื่อให้ได้ผลจริงจึงจำเป็นต้องมีแนวทางการเรียนการสอนที่มีมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกพูดและฟังในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย โดยผ่านการแสดงตามบทบาทที่บ่อยครั้งและหลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ จนก่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้นและส่งผลให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นอีกด้วย

3. ด้านสื่อการเรียนการสอน นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D. = 0.41) อาจเนื่องมาจากในการแสดงบทบาทสมมตินั้นนักเรียนได้ใช้สื่อจริงประกอบการแสดงการแต่งตัวตามบทบาทรวมถึง การจัดสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริงซึ่งเป็นปัจจัยที่ตรงตามความต้องการและลักษณะสำคัญของผู้เรียนวัยเยาว์ที่ได้แต่งตัวสวมบทบาทตามจินตนาการในหัวข้อต่าง ๆ โดยสอดคล้องกับ กาญจนา คุณารักษ์ (2558) อ้างถึง Joyce and Weil (2001) กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้โดยใช้ประสบการณ์รูปแบบของบทบาทสมมติแสดงการเปรียบเทียบที่เป็นจริงในการแก้ปัญหาในชีวิตจริง ผู้เรียนใช้ตัวอย่างของสถานการณ์และประสบการณ์ที่พบเจอในชีวิตประจำวันมาทำการแสดง และ Ladousse (1987) กล่าวเสริมถึงของบทบาทสมมติว่าผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงเป็นคนอื่นเป็นเทคนิคที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนที่กลัวและขาดความมั่นใจในการพูดกล้าพูดมากขึ้นทั้งการได้แต่งตัวตามบทบาทอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนสนใจในเนื้อหาและช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น

4. ด้านผู้เรียน กิจกรรมบทบาทสมมติเอื้อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Eckard and Mary Kearny. (1981), Harmer J. (1984), Littlewood (1981) และ Revell (1979) กล่าวว่า บทบาทสมมติว่าเป็นการแสดงออกที่เป็นไปเองตามธรรมชาติของแต่ละบุคคลที่ตอบสนองต่อผู้อื่นในสถานการณ์ที่สมมติที่กำหนดขึ้นมาซึ่งผู้มีส่วนร่วมหรือผู้แสดงรู้มาก่อนว่าเนื้อหาหรือหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับอะไร เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ยึดข้อมูลหรือบทบาทที่ให้มาเป็นหลักเป็นการแสดงออกมาในรูปแบบการฝึกจนเกิดความชำนาญและมีความมั่นใจในการใช้ภาษา มากไปกว่านั้นหากมีการฝึกฝนในปริมาณที่เพียงพอและได้รับการส่งเสริมที่ถูกต้อง เมื่อผู้พูดได้เรียนรู้การใช้ภาษาถูกต้องจะส่งผลให้ทักษะในการพูดภาษาจะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีซึ่ง Richards (1985), Rivers (1981) และ Stern (1983) ได้ให้แนวคิดที่สนับสนุนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไว้ว่า ช่วยให้ผู้เรียนมีความยึดหยุ่นในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่หลากหลายซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนสามารถฝึกใช้ภาษาได้ถูกต้องมากขึ้น และได้กล่าวถึง ข้อดีของบทบาทสมมติด้านทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะได้ฝึกการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในขณะการฝึกซ้อมสามารถใช้

ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ โดยผ่านรูปแบบการสนทนาจนเกิดความมั่นใจซึ่งทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ลองผิดลองถูกได้ฝึกแก้ภาษาแม้จะมีความผิดพลาดบ้างก็สามารถเรียนรู้และมีโอกาสแก้ไขได้ด้วยตนเองและช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาส่งผลให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ

5. ด้านเนื้อหาสาระ นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดนอกจากเนื้อหาของบทบาทสมมติที่มีความน่าสนใจเป็นเรื่องที่พบเจอในชีวิตประจำวันแล้วยังมีความง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับผู้เรียน อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ไม่ยากเกินไปและอยู่ในระดับความรู้ของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ได้จริง โดยผ่านการแสดงตามบทบาทในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมายผ่านบริบทและการลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งมีส่วนสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายขึ้นอีกทั้งยังเอื้อให้นักเรียนได้เข้าใจรูปแบบและคำศัพท์ได้ดีและสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่ง ทำให้แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทสมมติที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนไว้ว่า การเลือก สถานการณ์ (Situation) เป็นการกำหนดสถานที่ ฉาก หรือเค้าโครงเรื่อง รวมถึงสถานการณ์อื่นที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติขึ้นเพื่อให้เกิดประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ภาระงานหรืองานควรมีความง่ายตามระดับของผู้เรียน นอกจากนี้ในการกำหนด บทบาท (Role) ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งการกำหนดผู้แสดงลักษณะของแต่ละคน บทบาทที่กำหนดควรตั้งชื่อขึ้นมารวมถึงข้อมูลส่วนตัวประสบการณ์ สถานภาพ และปัญหาส่วนตัว ความชอบ อาจจะเป็นบทบาทง่าย ๆ โดยคำนึงถึงวัยและระดับของเป็นหลักซึ่งควรให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความเข้าใจในบทบาทนั้น ๆ ก่อน ในบางกรณีผู้เรียนต้องแสดงบทบาทสมมติในสิ่งที่ผู้เรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอเกี่ยวกับบทบาทหรือสถานการณ์ที่ได้รับผู้สอนจำเป็นต้องให้ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดงแก่ผู้เรียนก่อน โดยเริ่มจากเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อนมากนัก

5.3 การนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการเรียนการสอนในประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. เนื้อหาการสอนกิจกรรมบทบาทสมมติ ครูผู้สอนอาจต้องพิจารณาปรับกิจกรรมบทบาทสมมติก่อนนำไปใช้ เพื่อให้มีระดับเนื้อหาเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียนเป็นหลักโดยครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกกำหนดสถานการณ์ที่นักเรียนสนใจที่หลากหลาย

เนื่องจากการเสริมสร้างนักเรียนให้มีความคิดสร้างสรรค์และนักเรียนได้เลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจตามวัยของผู้เรียน

2. การแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในขณะที่นักเรียนแสดงบทบาทสมมติครูผู้สอนควรมีการแก้ไขที่เหมาะสมกับสถานการณ์ กล่าวคือ ครูผู้สอนไม่ควรแก้ไขมากเกินไป เพราะอาจทำให้นักเรียนอาจรู้สึกว่าคุณจับผิดจนขาดความมั่นใจ ด้วยประเด็นความมั่นใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับผู้เรียนในวัยเยาว์เกิดแรงจูงใจทางบวกในการใช้ภาษาที่สอง ในทางตรงกันข้ามครูผู้สอนควรสอนการแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสม โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองโดยครูอธิบายและสรุปร่วมกันภายหลังจากการแสดงบทบาทสมมติอีกครั้งทั้งนี้ยังเป็นการสรุปเนื้อหาในภาพรวมกับนักเรียนทุกคนอีกด้วย

3. บทบาทของครูผู้สอนในแต่ละขั้นของการแสดงบทบาทสมมติ ครูควรคอยดูแลให้ความช่วยเหลือนักเรียนในทุกขั้นตอน ขั้นเตรียมก่อนแสดงครูคอยให้ความช่วยเหลือในด้านการเตรียมสื่ออุปกรณ์การแสดง ในขั้นแสดง ครูควรเป็นผู้ชมที่ดีให้นักเรียนแสดงได้ตามที่เตรียมมาหากมีข้อเพิ่มเติมสงสัย หรือข้อเสนอแนะ ควรทำในภายหลังที่นักเรียนแสดงจบทันทีและในขั้นหลังแสดงครูควรมีการให้แรงเสริมในการเรียนอาจเป็นการชมเชย เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจในการพูดและแสดงบทบาทสมมติในครั้งต่อไป

4. สื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติควรเป็นสื่อจริง หรือ เสมือนจริงให้มากที่สุด เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่คล้ายสถานการณ์จริงหากเป็นสื่อที่นักเรียนไม่สะดวกในการจัดหามาใช้ในการแสดง ครูควรจัดเตรียมให้นักเรียน เพื่ออำนวยความสะดวกและตัดความกังวลของนักเรียนในเรื่องความพร้อมของอุปกรณ์การแสดง ลักษณะและรูปแบบของสื่อควรจัดหาได้ง่าย มีความคงทนพอสมควรและสะดวกต่อการจัดเก็บ

5.4 บทสรุป

การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม เป็นงานวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre- Experimental Research) โดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One-Group-Pretest-Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) เพื่อศึกษา

ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ผลจากการศึกษาวิจัยที่สำคัญ สรุปได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ในการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ด้านโดยรวมทั้ง 5 ด้านนั้นนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D = 0.41) อันเนื่องมาจากกิจกรรมบทบาทสมมติที่จัดทำขึ้นเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่พบเจอในชีวิตประจำวัน มีความน่าสนใจเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่เรียนง่ายขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงซึ่ง ส่งผลให้พัฒนาการทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนดีขึ้น อีกทั้งยังเอื้อให้นักเรียนได้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา และเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ที่มากขึ้น

5.5 ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการทำวิจัยได้พบข้อจำกัดในการวิจัยดังนี้

1. ระดับความรู้พื้นฐานในด้านภาษาและคำศัพท์ของนักเรียนที่แตกต่างกันอย่างมากส่งผลต่อข้อจำกัดทางเวลาและการนำภาษามาใช้แสดงบทบาทสมมติ เพราะจำเป็นต้องใช้เวลาค่อนข้างนานมาก เช่นเวลาในการเตรียมตัวแสดงบทบาทสมมติ
2. ขนาดของห้องเรียนเป็นลักษณะโต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่งเรียนแบบบรรยายเต็มพื้นที่ห้องทำให้นักเรียนมีพื้นที่ไม่เหมาะสมในการเตรียมความพร้อม และทำการแสดงเนื่องจากบางสถานการณ์ในการแสดงต้องมีการเคลื่อนไหวเดินไปมา
3. จำนวนนักเรียนมีมาก ทำให้นักเรียนใช้พื้นที่มากยังทำให้ต้องใช้เวลาในแต่ละกิจกรรมในขณะที่ชั่วโมงเรียนที่จำกัดซึ่งการเร่งทำกิจกรรม ซึ่งมีผลทำให้ความสนใจของนักเรียนในการร่วมกิจกรรมน้อยลง

5.6 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

1. การวิจัยที่เก็บข้อมูลนอกเหนือจากในชั้นเรียน โดยอาจพัฒนารูปแบบกิจกรรมบทบาทสมมติที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีมากขึ้นเพียงใด

2. ควรมีการดำเนินการวิจัยในทักษะอื่น เช่น ทักษะการอ่านและการเขียน โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่นักเรียนสามารถเขียนบทเอง โดยเชื่อมโยงความรู้ที่ได้จากทักษะการอ่านและการเขียน

รายการอ้างอิง

- Bachman, L. F. (1990). *Fundamental considerations in language teaching*: Oxford: Oxford University Press.
- Bailey, K. M. (2005). *Practical English Language Teaching Speaking*. New York: The McGraw Hill
- Bern, M. S. (1990). *Contexts of competence: Social and cultural consideration in communicative language teaching*: New York: Plenum Press.
- Bromley, K. D. A. (1992). *Language arts: Exploring connections*. . Boston: Allyn and Bacon.
- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching* NY: White Plains, : Pearson Longman.
- Brown, J. D. (2012). *Principles and Practices for Teaching English As An International Language* New York: Routledge.
- Brumfit, C. J., & Johnson, K. (1979). *The communicative approach to language teaching*. Great Britain Oxford: Oxford University Press.
- Burns, A., & Joyce, H. (1997). *Focus on speaking*. Sydney: National Center for English Language Teaching and Research.
- Byrne, D. (1991). *Teaching Oral English* Harlow: Longman Group.
- Campbell, R., & Wales, R. (1970). The Study of Language Acquisition. *New Horizons in Linguistics*, 242-260.
- Canale, M. (1983). *Language and Communication* London: Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. from ProQuest Information and Learning Company
- Clement, R. (2006). Motivation, self- confidence, and group cohesion in the foreign language classroom. *44*, 417-488.
- Cohen, J. (1988). *Statistical power analysis for the behavior sciences* Hillsdale NJ: Lawrence Erlbaum.

- Cook, V. (1993). Second Language Learning and Language Teaching *Canadian Journal of Linguistics*, 38(4), 441. doi:10.1017/S0008413100020090
- Cummins, J. (1984). Bilingualism and Special Education *Multilingual Matters Limited, 1984. University of Michigan*(Assessment and Pedagogy).
- Dick, W., Carey, L., & Carey, J. O. (2001). *The Systematic Design of Instruction* (5th ed.). New York: Addison-Wesley, Longman.
- Dornyei, Z. (2001). *Motivational Strategies in the Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dulay, H, Burt, M., & Krashen, S. (1997). *Language Two*. Oxford: Oxford University Press.
- Eckard and Mary Kearny. (1981). Language in Education: Theory and practice 38 Teaching conversation Skill in ESL .Washington DC By the Center for Applied Linguistics. .
- Eckard, R., & An, Mary Kearny. (1981). Language in Education: Theory and practice. Teaching conversation Skill in ESL Theory and Practice, (Non-Journal).
- Erasma, Y., Gatot Sutapa, & Salam., Urai. (2012). Improving Students' Speaking Ability in Class Thru The Role Play Technique. *Journal Pendidikan dan Pembelajaran,, Vol 2, No 10*
- Europe, The Council of. (2001). Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment. Retrieved March 8, 2015, from www.coe.int/lang-CEFR
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional-notional approach: from theory to practice*. : New York: Oxford University Press.
- Freeman, D. L. (2000). *Techniques and principles in language teaching*. : NY: Oxford University Press.
- Freeman, D. L., & Long, M. H. . (1991). An introduction to second language acquisition research . London: Longman. xvi + 238 pp. *Interlanguage Studies Bulletin* (Utrecht), 8(2), 161–166.
- Gardner, R. C. (1985). *Social psychology and second language learning: The role of attitudes and motivation*: London: Edward Arnold.
- Ghauth, G.H. (2003). The relationship between forms of instruction, achievement and perceptions of classroom climate. *Educational Research*, 45(1), 83-93.

- Halliday, M. A. K. (1975). *Learning how to mean: Explorations in the development of language*. London: Edward Arnold. (New York: Elsevier, 1977).
- Harmer J. (1984). *The practice of English language teaching*. London: Longman. .
- Harmer J. (1992). *The practice of English language teaching*. London: Longman.
- Harmer, J. (2001). *The Practice of English Language Teaching*. England: Harlow : Longman : Pearson Education (UK)
- Harmer, J. (2007). *How to Teach English* (2nd Edition ed.): Pearson Education Limited.
- Harmer J. (2001). *The practice of English language teaching* (3rd ed.). Malaysia: Pearson Education Limited. .
- Harper-Whalen, Susan. , & Morris, S. (2005). Using a role-play activity in training. In: Training Solutions 9, 1-4. *Journal of Language Teaching and Research*(Vol. 8, No. 5,), 863-870.
- Harris, D. P. (1969). *Testing English as a second language*. . New York: McGraw-Hill.
- Heaton, J.B. . (1990). *Classroom Testing: testing speaking skills*. London. Longman.
- Holliday, A. (2006). "Native-speakerism". *ELT Journal*, Vol. 60 (4), 385–387. . Retrieved from <https://doi.org/10.1093/elt/ccl030>.
- Islam P. & Islam T. (2012). Effectiveness of role play in enhancing the speaking skills of the learners in a large classroom. *An investigation of tertiary level students Stamford Journal of English*, 7, 218-233. Retrieved from <https://doi.org/10.3329/sje.v7i0.14475>.
- Jenkins, J. (2006). Points of view and blind spots: ELF and SLA. *International Journal Applied Linguistics*, 16(2). Retrieved from <https://doi.org/10.1111/j.1473-4192.2006.00111.x>.
- Joyce, B., & Weil, M. (2001). *Models of teaching* (5th ed.). Massachusettes Pearson Allyn and Bacon. .
- Kachru, B. B. (1982). *The Other Tongue: English Across Cultures*. (2nd ed. ed.): Urbana: University of Illinois Press.
- Kagan, S. (1995). We Can Talk: Cooperative Learning in the Elementary ESL Classrooms. *Elementary Education Newsletter*, 17(2), 3-4.
- Keller, J. M. (1987). Development and use of the ARCS model of motivational design. *Journal of Instructional Development*, 10(3).

- Kirkpatrick, A. . (2011). *English as an Asian Lingua Franca and the Multilingual Model of ELT*, Cambridge University Press.
- Krashen, S. (1987). *Principles and Practice in Second Language Acquisition* Englewood Cliffs, N.J: Prentice-Hall International.
- Ladousse, G.P. (1987). *Role Play - Resource Books for Teachers*: Oxford University Press.
- Lajoee, E. S., & Barimani, S. (2013). Contrastive study on learning vocabulary through role-play and memorization among EFL female learners. *Journal of Academic and Applied Studies*, 3(1), 1-19.
- Likert, Rensis A. (1961). *New Patterns of Management*. : New York: McGraw-Hill Book Company Inc.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*.: Cambridge University Press.
- Littlewood, W. (1992). *Teaching oral communication: a methodological framework* USA: Cambridge University Press.
- Livingstone, Carol. (1983). *Role play in language learning*: Harlow Essex : Longman.
- Livingstone, Lan. (1986). *Dicing With Dragons: An Introduction to Role-Playing Games* . Plume Book/New American Library.
- Luoma, Sri. (2004). *Assessing speaking*.: Cambridge: Cambridge University Press.
- Lynch, T. (1996). *Communication in the Language Classroom*. : Hong Kong: Oxford University Press.
- McKay, S.L. (2002). *Teaching English As An International Language*. . Oxford:: Oxford University Press.
- Ments, Morry V. (1989). *The effective use of role-play: a handbook for teachers and trainers* (Revised, Subsequent ed.). New York: Nichols Pub Co.
- Nunan, D. (1999). *Second Language Teaching & Learning*. U.S.: University of Hong Kong.
- Nunan, D. (2003). *Practical English Language Teaching* McGraw–Hill Education.
- Nunan, D., & Bailey, K.M. (2009). *Exploring Second Language Classroom Research: A Comprehensive Guide*: Heinle, Cengage Learning.
- Paulston, C. B., & Bruder, M. N. (1975). *Teaching English as a second language: techniques and procedures*. Cambridge: Winthrop Publishers.
- Revell, J. (1979). *Teaching techniques for communicative English*. Malaysia: Macmillan Press, Ltd.

- Richards, J. C. (1985). *The Context of Language Teaching*: Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*: Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. C., Platt, J. T., & Weber, H. (1985). *Longman dictionary of applied linguistics*. England: Longman.
- Richards, J.C. (2008). *Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice*: Cambridge University Press.
- Rivers, W. M. (1981). *Teaching foreign language skills* (2nd ed.). Chicago: University of Chicago Press.
- Ross, Elinor P., & Bettey, D. R. (1990). *An Introduction To Teaching The Language Arts*. U.S: The Dryden Press.
- Savignon, Sandra J. (2002). *Interpreting Communicative Language Teaching*. US: Yale University Press.
- Schickedanz, J. A., & York, M. E. (1997). *Strategies for teaching Young Children* New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Selinker, L. (1972). Interlanguage. *International Review of Applied Linguistics*, 10(3), 209-241.
- Stern, H. H. (1983). *Fundamental Concepts of Language Teaching*. Shanghai: Shanghai Foreign Language Education Press.
- Sumpana. (2010). *Improving The Students' Speaking Skill By Role Play*. (Magister Degree in Language Teaching Study), Muhammadiyah University of Surakarta,
- Sunardi. (2013). *Teaching Speaking Ability Through Role Play*. Tanjungpura University
- Thornberry, S. (2011). *How to teach Speaking* (1 edition ed.): Pearson Education.
- Walker, C. O., Greene , B. A., & Mansell, R. A. (2006). Identification with academics, intrinsic/extrinsic motivation, and self-efficacy as predictors of cognitive engagement. *Learning and Individual Differences*. 16, 1-12.
- Watterson, M. (2008). Repair of Non-Understanding in English in International Communication. *World Englishes*, 27(3/4), 378-406.
- Widdowson, H. G. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.

Wong, S. L. (2005). Language learning strategies and language self-efficacy: Investigating the relationship in Malaysia. *RELC Journal*, 33(3), 245-269.

Yule, G. (1996). *The study of Languages* Cambridge University Press.

กรรมนิการ์ กาญจนันดา. (2550). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เอกสารรายงานการวิจัย เรื่องการศึกษาภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.

เอกสารรายงานการวิจัย เรื่องการศึกษาภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการ สื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2546.: กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กาญจนา คุณารักษ์. (2558). การออกแบบการเรียนการสอน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตนครปฐม พระราชวังสนามจันทร์.

เกศสุตา ปงลังกา. (2550). การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการ พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.

ไชยยศ ไผวิทยศิริธรรม. (2557). การวัดและประเมินผลการศึกษา *Educational Measurement and Evaluation*. : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ทิตนา แคมมณี. (2550). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นุชจรี ภู่งเงิน. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โรงเรียนกรุงเทพการบัญชี วิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ปาริชาติ เตชะ. (2553). การพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาทสมมติ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย.

พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การเรียนรู้ของครูยุคใหม่ กรุงเทพฯ: อักษร เจริญทัศน์.

- พิชญ์ภวิศ ภูมิภณี และ สมบูรณ์ พินธุรักษ์. (2553). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี,
- สรรพร ศิริจันทร์. (2557). การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติและการสร้างเสริมความเข้าใจของครูสอนภาษาอังกฤษคนไทยในภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางเพื่ออาเซียน วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยพายัพ,
- สุนันทา แก้วพันช่วง (2550). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.
- สุมาลี ภัทรประภากร. (2542). อีวีย์ ซี.ปี., หลักการสอนคริสเตียนศึกษา, แปลโดยพรรณิ สุปรัชญาสกุล และคนอื่นๆ, . กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุโณทัย กิตติธรรวัฒน์ (2551). การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). (พิมพ์ครั้งที่ 4 ed.): กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ภาคผนวก ก: ตารางกำหนดเนื้อหาบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Table of unit Content Specification)

Topic of Role Play	Learning Objectives	Direct Test	Expected Structure
<p>1. Greeting BECC F1.2: Endowment with language communication skills for exchange of data and information; efficient expression of feelings and opinions CEFR A1 A basic ability to communicate and exchange information in a simple way.</p>	<p>1. Identify information about oneself and others when greeting. 2. Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting. 3. Exchange information when greeting with others in a conversation. 4. Present information about greeting new people.</p>	<p>Situation In the classroom</p>	<p>Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... - What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you - Nice to meet you too. Vocabulary introduce, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.</p>
<p>2. Describing people BECC F1.3: Ability to present data, information, concepts and views about various matters through speaking and writing. CEFR A2 An ability to deal with simple, straightforward information and begin to express oneself in familiar contexts.</p>	<p>1. Identify information about describing people 2. Ask for information and answer questions about describing people. 3. Exchange information when describing people with others in a conversation. 4. Present information when describing people.</p>	<p>Describing people Situation At the zoo</p>	<p>Adjectives-Pronoun (Possessive adjective) What does he/she look like? He/She has short/long hair. He/she is tall/ short. What is he/she wearing? He/She is wearing a pink shirt Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful, black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair.</p>

Topic of Role Play	Learning Objectives	Role Play	Expected Structure
<p>3. Giving directions</p> <p>BECC</p> <p>F1.3: Ability to present data, information, concepts and views about various matters through speaking and writing.</p> <p>CEFR A2</p> <p>An ability to deal with simple, straightforward information and begin to express oneself in familiar contexts.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Identify information about giving directions. 2. Ask for information and answer questions about giving directions. 3. Exchange information when asking and answering questions about directions with others in a conversation. 4. Present information about giving directions. 	<p>Giving directions</p> <p>Situation</p> <p>In the city</p>	<p>-Preposition of Place</p> <p>-Excuse me. Where is the .....?</p> <p>It is .....</p> <p>Vocabulary</p> <p>turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.</p>
<p>4. Shopping</p> <p>F1.3: Ability to present data, information, concepts and views about various matters through speaking and writing.</p> <p>CEFR A2</p> <p>An ability to deal with simple, straightforward information and begin to express oneself in familiar contexts.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Identify information about shopping. 2. Ask for information and answer questions about shopping 3. Exchange information when asking and answering questions about shopping with others in a conversation. 4. Present information about shopping. 	<p>Shopping</p> <p>Situation</p> <p>At the flower shop</p>	<p>Can I help you?</p> <p>May I help you?</p> <p>I'm looking for some flowers.</p> <p>How much is it?</p> <p>It's <u>two hundred baht</u></p> <p>Vocabulary</p> <p>cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.</p>

ภาคผนวก ข: ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

Lesson Plan 1 Greeting

Unit: Greeting

Level: Prathom 4

Time: 50 minutes

Theme: Introduce oneself and others

1. Objectives: Learning Objectives

1. Identify information about oneself and others when greeting.
2. Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting.
3. Exchange information when greeting with others in a conversation.
4. Present information about greeting new people.

2. Language Focus

Vocabulary: introduce, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.

Form/ Structure: - What is your name?

- My name is.....

- What is your nickname?

- My nickname is.....

- Where do you come from?

- I come from.....

- What is your nationality?

- My nationality is.....

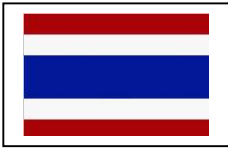
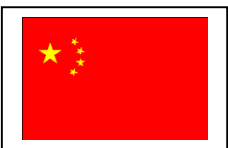
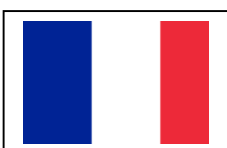

- Nice to meet you

- Nice to meet you too.

3. Materials:

- flag cards.
- Flag picture cards.
- Personal information cards.
- Sentence cards, Role play cards.

Procedures

Step/ Time	Activity	Material
<p>Preparation 15 minutes.</p> <p>Match the flashcards with picture</p>	<p>-T shows the various national flags picture cards. Then sticks them on the board.</p> <p>Picture cards</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center; margin-top: 10px;"> </div> <p>-Ss tell the names and nationalities of the countries from the picture cards.</p> <p>-T shows flashcards of the countries and nationalities. Then pronounce the vocabulary.</p> <p style="text-align: center;">Flashcards</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">China</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Thailand</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">France</div> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center; margin-top: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Canada</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Korea</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Thai</div> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center; margin-top: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Canadian</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Korean</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">Chinese</div> </div> <p>-Ss repeat the vocabulary about countries and nationalities.</p> <p>-T gives flashcards to the students.</p> <p>-Ss match the flashcards with picture cards on the board. Repeat the vocabulary.</p> <p>-T presents information about greeting.</p>	<p>picture cards</p> <p>flashcards</p>

Step/ Time	Activity	Material
	<div data-bbox="472 439 1110 770" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-bottom: 10px;"> <p>Good morning/ Good afternoon. How are you? I'm Miss Sirikan . My nickname is Kan. I come from... Thailand. My nationality is Thai. Nice to meet you.</p> </div> <p>-Ss repeat the structures from the teacher's presentation. -T asks and answer the questions through puppets. -T Good morning. How are you? -PP Good morning. I'm very well. -T What is your name? -PP My name is Sirikan. -T what is your nickname? -PP My nickname is Kan. -T Where do you come from? -PP I come from Thailand. -T What is your nationality? -PP my nationality is Thai. -T nice to meet you. -PP nice to meet you too. -T asks students to repeat all the conversation. -T divides students in to 2 groups. -Ss practice the conversation. -T asks students practice conversation in pair. -T explains the structure, ask and answer about oneself. -T divides students into group of four.</p>	<p>Power point slides</p> <p>puppet</p>

Step/ Time	Activity	Material
Rearrange sentences	<p>-T gives separated sentences for each group.</p> <p>Separated Sentences cards</p> <p>What is your name ?</p> <p>My name is Sirikan</p> <p>What is your nickname ?</p> <p>My nickname is Kan</p> <p>Where do you come from ?</p> <p>I come from Thailand</p> <p>What is your nationality ?</p> <p>my nationality is Thai</p> <p>Nice to meet you</p> <p>Nice to meet you too</p> <p>-T asks students rearrange the sentences.</p> <p>-Ss rearrange the sentences in the correct order. Then read their sentences.</p> <p>-Ss read their sentences.</p> <p>-T gives role play cards to students.</p>	Separated Sentences cards

Step/ Time	Activity	Material				
Act out role play	<p style="text-align: center;">Student A role play card</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 30%; text-align: center; vertical-align: middle;"> </td> <td style="padding: 5px;"> Name: <u>Rinda</u> Surname: <u>Sirawat</u> Nickname: Da Age: 15 years Country: Thailand Nationality: Thai </td> </tr> </table> <p style="text-align: center;">Student B role play card</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 30%; text-align: center; vertical-align: middle;"> </td> <td style="padding: 5px;"> Name: Leeching Surname: Wáng Nickname: Ming Age: 13 years Country: China Nationality: Chinese </td> </tr> </table> <p>-T asks students to work in pair. -Ss read information and practice their role. -T prepares the costume (e.g dress, scarf, hat.) for each pair. -Ss dress up. And act out role play. -T checks whether students can communicate through role play. -T tells the situation about greeting new people.” You are new student in this school, so you try to make a new friend. -T sticks personal information cards on the classroom wall.</p>		Name: <u>Rinda</u> Surname: <u>Sirawat</u> Nickname: Da Age: 15 years Country: Thailand Nationality: Thai		Name: Leeching Surname: Wáng Nickname: Ming Age: 13 years Country: China Nationality: Chinese	role play cards
	Name: <u>Rinda</u> Surname: <u>Sirawat</u> Nickname: Da Age: 15 years Country: Thailand Nationality: Thai					
	Name: Leeching Surname: Wáng Nickname: Ming Age: 13 years Country: China Nationality: Chinese					

Step/ Time	Activity	Material
<p>Rehearsal 20 minutes</p>	<p style="text-align: center;">Personal information cards.</p> <div style="display: flex; flex-direction: column; align-items: center;"> <div style="display: flex; align-items: center; border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> <div style="margin-left: 10px;"> <p>Name : Fifi (correct colons)</p> <p>Surname : Yang</p> <p>Nickname : Pei</p> <p>Age : 15</p> <p>Country : China.</p> <p>Nationality : Chinese</p> </div> </div> <div style="display: flex; align-items: center; border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> <div style="margin-left: 10px;"> <p>Name : Orika</p> <p>Surname : Sumikawa</p> <p>Nickname : Yuri</p> <p>Age : 13</p> <p>Country : Japan</p> <p>Nationality : Japanese</p> </div> </div> <p>-T give the blank personal information cards to students. They have to fill in the blanks.</p> <div style="display: flex; align-items: center; border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> <div style="margin-left: 10px;"> <p>Name: .....</p> <p>Surname: .....</p> <p>Nickname : .....</p> <p>Age : .....</p> <p>Country :.....</p> <p>Nationality : .....</p> </div> </div> <p>-Ss find the personal information on the classroom wall to fill in the blank personal information cards.</p> <p>-T checks personal information cards.</p> <p>-Ss read the information.</p> <p>-T asks students do pair work.</p> <p>-Ss practice the conversation.</p> <p>-T asks students to do role play.</p> </div>	<p>Personal information cards</p>

Step/ Time	Activity	Material		
<p>Fill in the blanks</p>	<p>-Ss prepare role play (conversation, costume)</p> <p>-Ss act out role play .</p> <p>-T observes when they do role play.</p> <p>T asks students to do pair work, make the role play situation about greeting, that both of them are new friends. They want to know each other</p> <p>-T tells the situation one student is a new student in the class who want to make friends, And another one is a classmate. Using a guided role from the teacher. Each student get one guided role play card.</p>			
<p>Act out role play</p>	<p style="text-align: center;">Guided role play</p> <table border="1" style="width: 100%;"> <tr> <td data-bbox="443 987 855 1288" style="text-align: center;"> </td> <td data-bbox="855 987 1166 1288"> <p>Name : .....</p> <p>Surname: .....</p> <p>Nickname: .....</p> <p>Age: .....</p> <p>Country:.....</p> <p>Nationality: .....</p> </td> </tr> </table>		<p>Name : .....</p> <p>Surname: .....</p> <p>Nickname: .....</p> <p>Age: .....</p> <p>Country:.....</p> <p>Nationality: .....</p>	<p>Guided role play</p>
	<p>Name : .....</p> <p>Surname: .....</p> <p>Nickname: .....</p> <p>Age: .....</p> <p>Country:.....</p> <p>Nationality: .....</p>			
<p>Do role play 20 minutes</p>	<p>-Ss make a conversation about greeting new people from a guided role play by themselves.</p> <p>-Ss present their conversation about greeting new people.</p> <p>-T corrects the conversation.</p> <p>-Ss practice the conversation.</p> <p>-Ss prepare the role play. (e.g conversation, performance, costume etc.)</p> <p>-Ss act out role play.</p> <p>-T observes when they do role play.</p>	<p>Costume and other materials</p>		

Lesson Plan 2 Describing People

Unit Describing people

Level: Prathom 4

Time: 50 minutes

Theme: Describing physical appearance

1.Objectives:

1. Identify information about describing people
2. Ask for information and answer questions about describing people.
3. Exchange information when describing people with others in a conversation.
4. Present information when describing people.

2. Language Focus

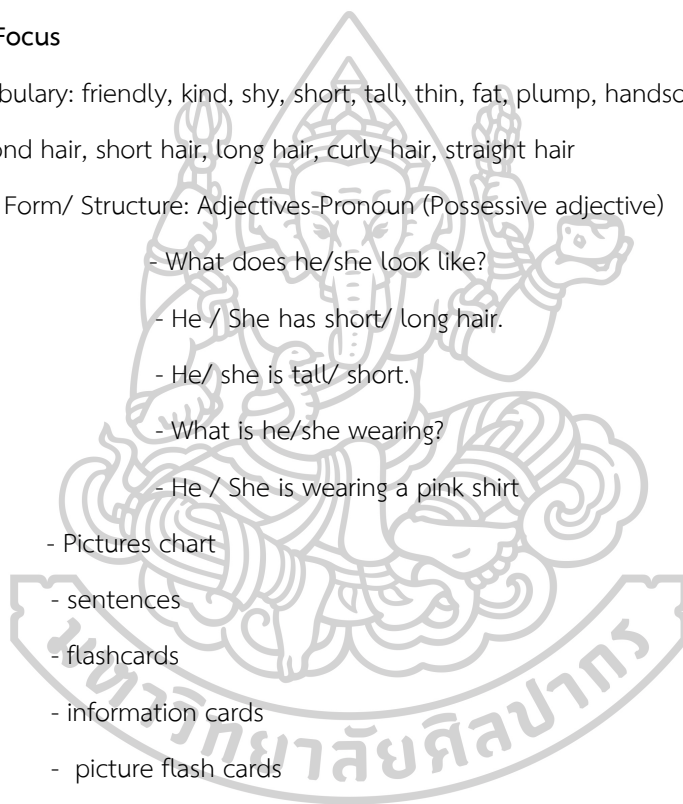
Vocabulary: friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful ,
black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair

Form/ Structure: Adjectives-Pronoun (Possessive adjective)

- What does he/she look like?
- He / She has short/ long hair.
- He/ she is tall/ short.
- What is he/she wearing?
- He / She is wearing a pink shirt

3. Material:

- Pictures chart
- sentences
- flashcards
- information cards
- picture flash cards

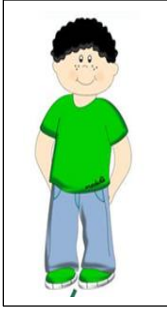

Procedures

Step/ Time	Activity	Material
<p data-bbox="268 421 400 495">Preparation 15 minute</p> <p data-bbox="245 965 424 1093">read and study the information from the chart</p> <p data-bbox="280 1261 387 1335">fill in the blanks.</p>	<p data-bbox="451 421 1114 495">-T shows the information chart about people appearance. Information chart 1</p> <div data-bbox="504 528 1187 898" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p data-bbox="523 551 703 580">Name: James</p> <p data-bbox="523 611 608 640">Age: 8</p> <p data-bbox="523 672 719 701">Hair: red, short</p> <p data-bbox="523 732 660 761">Eye: green</p> <p data-bbox="523 792 727 822">Height: 95 cms.</p> <p data-bbox="523 853 1046 882">Clothes: green jumpers, brown trousers.</p> </div> <p data-bbox="451 965 1310 1290">-Ss read the information from the chart. -Ss study from the information chart. -T gives blank information cards to the students. and then asks them to fill their own information in the information cards. -Ss fill their own information in the information cards. -T sticks a lot of new information charts around the classroom wall. (differences information)</p> <p data-bbox="770 1312 999 1341">Information chart 2</p> <div data-bbox="568 1357 1259 1794" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p data-bbox="587 1379 788 1408">Name: Thomas</p> <p data-bbox="587 1440 687 1469">Age: 12</p> <p data-bbox="587 1500 826 1529">Hair: brown/ short</p> <p data-bbox="587 1561 724 1590">Eye: black</p> <p data-bbox="587 1621 815 1650">Height : 100 cms.</p> <p data-bbox="587 1682 1225 1711">Clothes: pink T-shirt, blue trousers, brown shoes.</p> <div data-bbox="1031 1424 1190 1621" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-left: auto; margin-right: auto;"> <p data-bbox="1046 1447 1134 1536">Who is he????</p> </div> </div> <p data-bbox="451 1861 1078 1935">-T asks students to study from the information chart 2. -T gives each student an information card.</p>	<p data-bbox="1342 517 1477 591">Information chart 1</p>

Step/ Time	Activity	Material
<p>find the information match with pictures</p>	<p style="text-align: center;">Information chart 2</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: fit-content;"> <p>Name: James Age: 8 Hair: yellow, short Eye: green Height: 95 cms. Clothes: purple t- shirt, blue shorts, blue shoes.</p> </div> <p style="text-align: center;">picture cards</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> </div> <p>-T asks students to find the information that match with their picture card. -Ss find the information around the classroom wall that match with picture card. Then stick it on the information cards. -T asks students to read their information. Then checks the answer. -T presents the structures how to describe people. Using power point slides.</p> <p>What is his/her name? -His/ her name is..... -How old is he /she? -He/ she is ..... years old. -What does he/she look like? -He / She has short/ long hair -He/ she is tall/ short. -What is he/she wearing? -He / She is wearing blue shirt.</p>	<p>Information chart 2</p> <p>Information chart 2</p> <p>Picture cards</p>

Step/ Time	Activity	Material
	<p>-Ss read the sentences from teacher's presentation.</p> <p>-T asks students to repeat the structures describing people after teacher. (whole class)</p> <p>-Ss are divided into two groups. Then practice the structures describing people.</p> <p>-T asks students to practice structure in pairs.</p> <p>-T divides students into group of 3-4</p> <p>-T gives a situation that all students in each group go on a field trip in a history class. one student is a teacher and the rest are students who give the detail about lost student.</p> <p>-T tells the situation that two of your friends are lost from the group. You have to give details about their appearances to the teacher.</p> <p>-T gives role play cards to students in each group.</p> <p style="text-align: center;">Student A</p> <div data-bbox="475 1003 1179 1413" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p>Name: Ben</p> <p>Age: 10</p> <p>Hair: short/ curly</p> <p>Eye: blue</p> <p>Height : 120 cms.</p> <p>Clothes: green T- shirt, blue trousers</p> </div> <p style="text-align: center;">Student B</p> <div data-bbox="472 1509 1192 1921" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p>Name: Jane</p> <p>Age: 10</p> <p>Hair: long/ yellow</p> <p>Eye: blue</p> <p>Height : 110 cms.</p> <p>Clothes: red T- shirt, blue skirt</p> </div>	<p>role play cards</p>

Step/ Time	Activity	Material
do role play	<p style="text-align: center;">Role play card Student C</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p style="text-align: center;">Teacher</p> <p>C: What is his/her name? A:/B.....</p> <p>C: How old is he /she? A/B.....</p> <p>C: What does he/she look like? A/B.....</p> <p>C: What is he/she wearing? A/B.....</p> </div> <p>-Ss read the information in role play card. -T prepares the costume.(wig, hat, clothes etc.) -Ss act out role play. -T checks whether students can communicate through role play. -T tells situation that you and your two younger sisters go to an amusement park. But one of them gets lost from you. when she goes to buy some ice cream. So you ask for help from the amusement park officer.You describe the appearance of your younger sister. And the location where she got lost from you. -T gives the role play cards to the students.</p> <p style="text-align: center;">Role Play Card Student A</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p>Name: Rose</p> <p>Age:7</p> <p>Hair: long/ blond</p> <p>Eyes: red</p> <p>High: 90 cms.</p> <p>Clothes: yellow dress.</p> <div style="text-align: right; margin-top: 10px;"> </div> </div>	Costume

Step/ Time	Activity	Material
Fill n the blanks	<p style="text-align: center;">Role Play card Student A</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p>A: What is his/her name? B: .....</p> <p>A: How old is he /she? B:.....</p> <p>A: What does he/she look like? B:.....</p> <p>A: What is he/she wearing? B:.....</p> </div> <p style="text-align: center;">Role Play card Student B</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p>A: .....</p> <p>B: Her name is Rose.</p> <p>A: .....</p> <p>B: She is seven years old.</p> <p>A: .....</p> <p>B: She is short and plump.</p> <p>A: .....</p> <p>B: She is wearing yellow dress.</p> </div>	Role play cards

Step/ Time	Activity	Material
<p>practice the conversation</p> <p>act out role play</p>	<p>-Ss fill in the role play cards. Then ask and answer the questions.</p> <p>-T checks role play cards.</p> <p>-Ss read the information. on role play card.</p> <p>-T asks students to pair up in order to do a role play.</p> <p>-Ss practice the conversation. and prepare role play costume and other materials.</p> <p>-Ss act out role play.</p> <p>-T observes when they do role play.</p>	<p>Role play costume and other materials.</p>
<p>Do role play 20 minutes</p> <p>Fill the information by themselves</p>	<p>-T asks students to pair up in order to do a role play.</p> <p>-T gives the situation by telling students orally. that one student is someone who find lost younger and another one is an amusement park officer.</p> <p>-T tells the situation that you and your two younger sisters go to the amusement park. But one of them lost from you after she asks you to buy some ice cream. So you ask some help from the amusement park officer describe your younger sister. And the location where she lost from you</p> <p>-T gives the guided role play cards to the students.</p> <p>Guided Role Play card</p> <p>Student A (amusement park officer)</p> <div data-bbox="427 1357 1066 1760" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p>Name: .....</p> <p>Age:.....</p> <p>Hair: .....</p> <p>Eyes:.....</p> <p>High: .....</p> <p>Clothes:.....</p> </div>	<p>Role play cards</p> <p>Guided role play cards</p>

Step/ Time	Activity	Material
	<p style="text-align: center;">Guided Role Play card</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p>A: What is his/her name? B: .....</p> <p>A: How old is he /she? B:.....</p> <p>A:What does he/she look like? B:.....</p> <p>A:What is he/she wearing? B:.....</p> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p>Name: .....</p> <p>.Age:.....</p> <p>Hair: .....</p> <p>Eyes:.....</p> <p>High: .....</p> <p>Clothes:.....</p> </div>	<p style="text-align: center;">Guided role play cards</p>

Step/ Time	Activity	Material
<p data-bbox="244 622 387 701">Complete the dialogue</p> <p data-bbox="244 1267 352 1346">Act out role play.</p>	<p data-bbox="416 376 671 405">Guided Role Play card</p> <p data-bbox="802 427 916 456">Student B</p> <div data-bbox="584 499 1163 958" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: fit-content;"> <p data-bbox="603 524 906 553">A: .....</p> <p data-bbox="603 580 932 609">B: Her name is .....</p> <p data-bbox="603 636 940 665">A: .....</p> <p data-bbox="603 692 956 721">B: She is .....</p> <p data-bbox="603 748 973 777">A: .....</p> <p data-bbox="603 804 995 833">B: She is .....</p> <p data-bbox="603 860 987 889">A: .....</p> <p data-bbox="603 916 991 945">B:She is wearing.....</p> </div> <p data-bbox="416 1077 1134 1106">Ss fill in the picture cards, Then ask and answer the questions.</p> <p data-bbox="416 1133 707 1162">-T checks role play cards.</p> <p data-bbox="416 1189 887 1218">-Ss read the information in role play card</p> <p data-bbox="416 1245 788 1274">-Tasks students to do pair work.</p> <p data-bbox="416 1301 751 1330">-Ss practice the conversation.</p> <p data-bbox="416 1357 783 1386">-T asks students to do role play.</p> <p data-bbox="416 1413 1099 1442">-Ss prepare role play (conversation, costume, performance)</p> <p data-bbox="416 1469 668 1498">-Ss act out role play .</p> <p data-bbox="416 1525 831 1554">-T observes when they do role play.</p>	<p data-bbox="1329 1223 1474 1442">conversation -costume, performance -other materials.</p>

ภาคผนวก ค: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (Index of Item Objective Congruence: IOC)

Lesson/ Learning Objectives	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปล ความหมาย
		1	2	3		
Lesson 1 Greeting 1. Identify information about oneself and others when greeting. 2. Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting. 3. Exchange information when greeting with others in a conversation. 4. Present information about greeting new people.	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัดตามหลักสูตรในกลุ่มสาระการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	2. บทบาทสมมติที่ใช้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	3. กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายสอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน	1	0	1	0.67	เหมาะสม
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อขณะร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	5. การวัดผลและประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
Lesson 2 Describing people 1. Identify information about describing people 2. Ask for information and answer questions about describing people. 3. Exchange information when describing people with others in a conversation. 4. Present information when describing people.	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัดตามหลักสูตรในกลุ่มสาระการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	2. บทบาทสมมติที่ใช้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	3. กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายสอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อขณะร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	5. การวัดผลและประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม

Lesson/ Learning Objectives	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปล ความหมาย
		1	2	3		
Lesson 3 Giving direction 1. Identify information about giving directions. 2. Ask for information and answer questions about giving directions. 3. Exchange information when asking and answering questions about directions with others in a conversation. 4. Present information about giving directions.	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัดตามหลักสูตรในกลุ่มสาระการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	2. บทบาทสมมติที่ใช้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	3. กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายสอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อขณะร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	5. การวัดผลและประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
Lesson 4 Shopping 1. Identify information about shopping. 2. Ask for information and answer questions about shopping. 3. Exchange information when asking and answering questions about shopping with others in a conversation. 4. Present information about shopping.	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัดตามหลักสูตรในกลุ่มสาระการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	2. บทบาทสมมติที่ใช้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	3. กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายสอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อขณะร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1.00	เหมาะสม
	5. การวัดผลและประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	0.67	เหมาะสม

ผู้ประเมิน .....

...../...../..... วัน/เดือน/ปี

ขอขอบพระคุณในความร่วมมืออย่างสูง

ณัฐชญา บุปผาชาติ

(ผู้วิจัย)

ภาคผนวก ง: ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

(Table of Test Specification)

Learning Objectives	Direct Test	Expected Structure	No. of items	Test Type	Evaluation	Weight (100%)
<p>Lesson1</p> <p>1. Identify information about oneself and others when greeting.</p> <p>2. Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting.</p> <p>3. Exchange information when greeting with others in a conversation.</p> <p>4. Present information about greeting new people.</p>	<p>Topic of Role Play</p> <p>1. Greeting Situation In the classroom</p>	<p>Present Simple tense.</p> <p>- What is your nickname? - My nickname is.....</p> <p>- Where do you come from? - I come from.....</p> <p>- What is your nationality? - My nationality is.....</p> <p>- Nice to meet you - Nice to meet you too.</p> <p>Vocabulary introduce, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.</p>	1	Speaking Skill through role play		100
<p>Lesson 2</p> <p>1. Identify information about describing people</p> <p>2. Ask for information and answer questions about describing people.</p> <p>3. Exchange information when describing people with others in a conversation.</p> <p>4. Present information when describing people.</p>	<p>Topic of Role Play</p> <p>2. Describing people Situation at the zoo</p>	<p>Adjectives-Pronoun (Possessive adjective)</p> <p>What does he/she look like? He/She has short/long hair. He/she is tall/ short. What is he/she wearing? He/She is wearing a pink shirt</p> <p>Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful ,black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight h</p>				
Total					20	100

Learning Objectives	Direct Test	Expected Structure	No. of items	Test Type	Evaluation	Weight (100%)
<p>Lesson 3</p> <p>1. Identify information about giving directions.</p> <p>2. Ask for information and answer questions about giving directions.</p> <p>3. Exchange information when asking and answering questions about directions with others in a conversation.</p> <p>4. Present information about giving directions</p>	<p>Topic of Role Play</p> <p>3. Giving directions Situation</p> <p>In the city</p>	<p>-Preposition of Place</p> <p>-Excuse me. Where is the .....? It is .....</p> <p>Vocabulary</p> <p>turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.</p>	1			100
<p>Lesson 4</p> <p>1. Identify information about shopping.</p> <p>2. Ask for information and answer questions about shopping</p> <p>3. Exchange information when asking and answering questions about shopping with others in a conversation.</p> <p>4. Present information about shopping.</p>	<p>Topic of Role Play</p> <p>4.Shopping Situation</p> <p>At the flower shop</p>	<p>Can I help you?</p> <p>-May I help you?</p> <p>-I'm looking for some flowers.</p> <p>-How much is it?</p> <p>It's two hundred baht</p> <p>Vocabulary</p> <p>cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.</p>		Speaking Skill through role play	Speaking test rubric (20 points)	
Total					20	100

ภาคผนวก จ: แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อน และ หลังการ
ทดลอง

คำชี้แจง : จากสถานการณ์ จำนวน 4 สถานการณ์ ที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนแต่ละคู่จับสลากเลือกเพียง 2 สถานการณ์
2. ให้นักเรียนกำหนดผู้พูดตามสถานการณ์ พูดสนทนาแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่คู่
ของตนได้รับ
3. กำหนดเวลาให้สถานการณ์ละ 3-5 นาที
4. นักเรียนที่ทำการทดสอบแล้วจะถูกแยกออกไป เพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลซึ่งกันและกัน
และเพื่อไม่ให้เกิดการเหลื่อมล้ำในการทำการทดสอบ

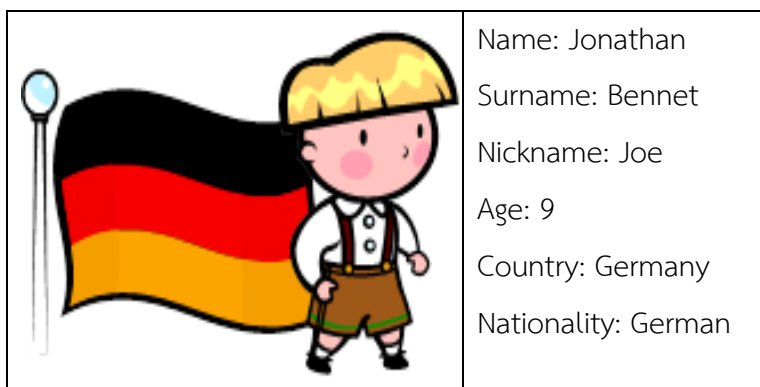
Guided role-play card   Student A   Role-play 1

Role-play 1 Greeting

Situation 1 In the classroom

You are a current student in the class. You meet a new classmate. You want to make friend with him/her. And then you greet and introduce yourself to him/her.

Role: Student A is a current student. Student B is a new student.

A: Good morning. How are you?

B: Good morning. I'm fine. Thank you, and you?

A: Good morning. I'm very well.

A: What's your name?

B: My name is Jonathan

B: What's your surname?

A: My surname is Bennet.

B: What's your nickname?

A: My nickname is Joe.

B: Where do you come from?

A: I come from Germany.

B: What is your nationality?

A: My nationality is German.

B: Nice to meet you.

A: Nice to meet you too.

Guided role-play card Student B Role-play 1

Role-play 1 Greeting

Situation 1 In the classroom

You are a new student in the class. You meet your classmate who currently study here. You want to make friend with him/her. And then you greet and introduce yourself to him/her.

Role: Student A is a current student. Student B is a new student.

Name: Julia

Surname: Pearson

Nickname: Bell

Age: 10

Country: Canada

Nationality: Canadian

A: Good morning. How are you?

B: Good morning. I'm fine. Thank you, and you?

A: Good morning. I'm very well.

A: What's your name?

B: My name is Julia.

B: What's your surname?

A: My surname is Pearson.

B: What's your nickname?

A: My nickname is Bell.

B: Where do you come from?

A: I come from Canada.

B: What is your nationality?

A: My nationality is Canadian.

B: Nice to meet you.

Role-play 2

Role-play card Student A

Role-play 2 Describing people.

Situation 2 At the zoo

You and your two younger sisters went to the zoo. But one of them got lost after she asked you to buy some water. So you ask for some help from the zoo officer. And the zoo officer asks you to describe your younger sister and the location where she was lost from you.

Role: Student A is visitor who loses his/her younger sister.

Student B is a zoo officer.

A: Excuse me, I'm looking for my little sister.

Officer: .....

A: It's around 1 p.m.

Officer: .....

A: I last saw her at the souvenir shop.

Officer: .....

A: Her name is Liza She is 7 years old.

Officer: .....

A: She is short and she has short brown hair.

Officer: .....

A: She is wearing a yellow blouse, pink skirt, and white shoes.

Officer: .....

A: That's my little sister, Liza. Thank you very much.

Name: Liza

Age: 7

Hair: short/brown

Eye: blue

Height: 110 cms.

Clothes: red T- shirt, blue skirt

Role -play 2

Role-play card Student B is a zoo office

Role -play 2 Describing people.

Situation 2 At the zoo

You are a zoo officer, you are on duty, one girl asks you for some help that she lost her younger sisters went to the zoo. You ask her to describe her younger sister and the location where she was lost.

Role: Student A is someone who find his/her younger sister.

Student B is a zoo officer.

A: .....

Officer: Good afternoon. Don't worry. When did it happen?

A: .....

Officer: Where did it happen?

A: .....

Officer: What's her name?

A: .....

Officer: What does she look like?

A: .....

Officer: What is she wearing?

A: .....

Officer: Umm, Ok. I have all details of a short girl with short brown hair.

She is wearing a yellow blouse, pink skirt, and white shoes. She is seven years old. That's right?

A: .....

	Name: Liza
	Age: 7
	Hair: short/brown
	Eye: blue
	Height: 110 cms.
Clothes: red T- shirt, blue skirt	

Role -play 3

Role play card Student A is the new comer.

Role -play 3 Giving directions

Situation 3 In the city

You have just moved to a new house in the city. One day, you want to go to somewhere in town, and then ask for the directions from the local. You are on the West street.

Role: Student A is the new comer.

Student B is a local resident

New comer: Excuse me! Where is the hospital?

Local: .....

new comer: Thank you!

Role-play 3

Role-play card Student B is a local resident.

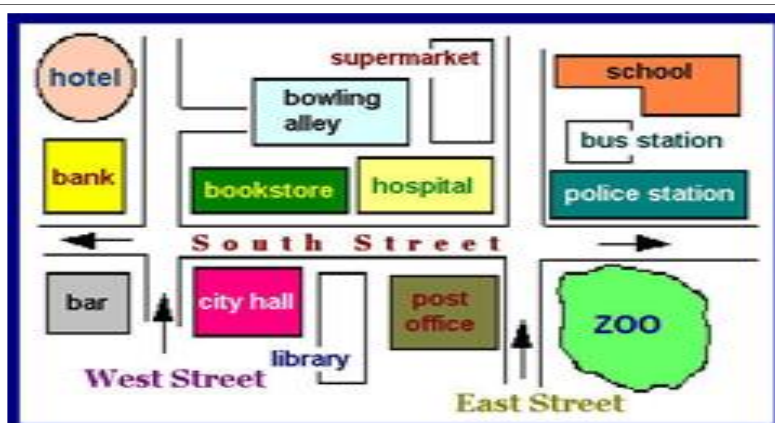
Role-play 3 Giving directions

Situation 3 In the city

You live here. One day, you meet someone who wants to go somewhere in town. You help him/her to find directions. You are on the West street.

Role: Student A is the new comer.

Student B is a local resident.

New comer: .....

Local : Go straight on West street. Turn right at the first corner.
Go straight on the South street. Then turn left. You'll see it at
the corner on your left.

New comer: .....

Local: You're welcome.

Role play 4

Role-play card Student A is a florist.

Role play 4 Shopping

Situation 4 At the flower shop

You are at your shop. Suddenly the customer gets in the shop. He/she wants to buy a bunch of flowers. You ask for the kind of the flowers that he/she wants from your shop.

Role: Student A is a florist.

Student B is a customer.

At the flower shop

Florist.: May I help you?

Customer: .....

Florist: What kind of flower do you want?

Customer: .....

Florist: Here. Do you like them?

Customer: .....

Florist: It costs 120 baht.

Customer: .....

Flower
shop

Role play 4

Role-play card Student B is a customer.

Role play 4 Shopping

Situation 4 At the flower shop

You want to buy a bunch of flowers for your close friend's birthday. You are at a flower shop. You want to buy a flower bouquet from the florist.

Role: Student A is a florist.

Student B is a customer.

At the flower shop

A: .....

B: I am looking for some flowers.

.....

B: Those're the red roses over there.

.....

B: They're very nice. How much does it cost?

.....

B: Here it is.

**Flower
shop**

ภาคผนวก ฉ: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัด
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมติ (Index of Item Objective Congruence: IOC)

Learning Objectives	Direct Test	Expected Structure	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปล ความหมาย
			1	2	3		
1. Identify information about oneself and others when greeting. 2. Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting. 3. Exchange information when greeting with others in a conversation. 4. Present information about greeting new people.	Topic of Role Play 1. Greeting Situation In the classroom	Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... - What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you - Nice to meet you too. Vocabulary introduce, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.	1	1	1	1.00	เหมาะสม
1. Identify information about describing people 2. Ask for information and answer questions about describing people. 3. Exchange information when describing people with others in a conversation. 4. Present information when describing people.	Topic of Role Play 2. Describing people Situation at the zoo	Adjectives-Pronoun (Possessive adjective) What does he/she look like? He/She has short/long hair. He/she is tall/ short. What is he/she wearing? He/She is wearing a pink shirt Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful ,black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair.	0	1	1	0.67	เหมาะสม

Learning Objectives	Direct Test	Expected Structure	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปล ความหมาย
			1	2	3		
1. Identify information about giving directions. 2. Ask for information and answer questions about giving directions. 3. Exchange information when asking and answering questions about directions with others in a conversation. 4. Present information about giving directions.	Topic of Role Play 3. Giving directions Situation In the city	-Preposition of Place -Excuse me. Where is the .....? It is ..... Vocabulary turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.	1	1	1	1.00	เหมาะสม
1. Identify information about shopping. 2. Ask for information and answer questions about shopping 3. Exchange information when asking and answering questions about shopping with others in a conversation. 4. Present information about shopping.	Topic of Role Play 4. Shopping Situation At the flower shop	Can I help you? -May I help you? -I'm looking for some flowers. -How much is it? It's <u>two hundred baht</u> Vocabulary cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.	1	1	1	1.00	เหมาะสม

ผู้ประเมิน.....

...../...../.....

วัน/เดือน/ปี

ขอขอบพระคุณในความร่วมมืออย่างสูง

ณัฐชญา บุปผาชาติ

(ผู้วิจัย)

ภาคผนวก ข: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม
ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(Index of Item Objective Congruence: IOC)

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นและหากท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้
เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะที่กำหนดให้โดยมีค่าระดับความคิดเห็นดังต่อไปนี้

-1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความและรูปแบบของภาษาไม่มีความเหมาะสม

0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความและรูปแบบของภาษามีความเหมาะสม

แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความและรูปแบบของภาษามีความเหมาะสม

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปล ความหมาย
	1	2	3		
1. ด้านเนื้อหาสาระ					
1.1 เนื้อหาบทบาทสมมติมีความน่าสนใจ	1	1	1	1.00	เหมาะสม
1.2 เนื้อหาบทบาทสมมติมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
1.3 บทบาทสมมติเป็นเนื้อหาที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
1.4 นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษา/คำศัพท์ได้ดี	1	1	1	1.00	เหมาะสม
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ					
2.1 กิจกรรมบทบาทสมมติตรงตามความต้องการของนักเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
2.2 กิจกรรมบทบาทสมมติตรงกับความสนใจของนักเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
2.3 นักเรียนสามารถนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	1	1	1	1.00	เหมาะสม
2.4 กิจกรรมบทบาทสมมติสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ					
3.1 นักเรียนความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษดีขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
3.2 กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอังกฤษได้ดี	1	1	1	1.00	เหมาะสม
3.3 กิจกรรมบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
3.4 นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	1	1	1	1.00	เหมาะสม

ภาคผนวก ข: ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม
ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(Index of Item Objective Congruence: IOC) (ต่อ)

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปล ความหมาย
	1	2	3		
4. ด้านผู้เรียน					
4.1 บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
4.2 บทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
4.3 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
4.4 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
5.1 สื่อการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนได้มากขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
5.2 สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	1	1	1	1.00	เหมาะสม
5.3 สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม
5.4 สื่อการสอนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในเนื้อหามากขึ้น	1	1	1	1.00	เหมาะสม

ผู้ประเมิน .....

...../...../.....วัน/เดือน/ปี

ขอขอบพระคุณในความร่วมมืออย่างสูง

ณัฐชญา บุปผาชาติ

(ผู้วิจัย)

ภาคผนวก ซ: คะแนนผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นักเรียนคนที่	คะแนนเต็ม 20 คะแนน		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	10	18	8
2	9	18	8
3	9	16	7
4	12	18	6
5	9	18	9
6	13	18	5
7	12	18	6
8	10	15	5
9	10	17	7
10	10	18	8
11	10	17	7
12	8	16	8
13	10	17	7
14	10	18	8
15	10	19	9
16	10	17	7
17	10	17	7
18	11	17	6
19	11	18	7
20	10	17	7
21	10	17	7
22	11	19	8
23	10	16	6
24	11	18	7
25	12	17	5
26	11	16	5
27	10	17	7
28	11	18	7
29	11	18	7
30	9	16	7
ผลรวม	310	519	
ร้อยละ	51.67	86.50	
ผลต่าง	205	34.17	

ภาคผนวก ฅ: คะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจากการ
วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งตามเกณฑ์หัวข้อเกณฑ์การประเมินก่อนเรียน
และหลังเรียน

นักเรียนคนที่	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน
	ก่อนเรียน				หลังเรียน			
	ความถูกต้อง	ความคล่อง แคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการ พูด		ความ ถูกต้อง	ความคล่อง แคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการ พูด	
	8	8	4	20	8	8	4	20
1	4	4	2	10	8	7	3	18
2	4	4	1	9	7	8	3	18
3	4	4	1	9	7	7	2	16
4	4	5	3	12	8	7	3	18
5	3	3	3	9	7	8	3	18
6	5	5	3	13	7	8	3	18
7	4	4	4	12	6	8	4	18
8	4	3	3	10	6	6	3	15
9	3	4	3	10	6	7	4	17
10	4	4	2	10	7	7	4	18
11	4	4	2	10	6	8	3	17
12	3	3	2	8	6	6	4	16
13	3	5	2	10	7	7	3	17
14	3	5	2	10	7	7	4	18
15	4	4	2	10	7	8	4	19
16	3	4	3	10	7	6	4	17
17	3	5	2	10	6	7	4	17
18	4	4	3	11	7	7	3	17
19	3	4	4	11	7	7	4	18
20	4	3	3	10	6	7	4	17
21	3	4	3	10	7	6	4	17
22	5	3	3	11	7	8	4	19
23	3	4	3	10	6	6	4	16
24	4	4	3	11	6	8	4	18
25	4	5	3	12	6	7	4	17
26	3	4	4	11	6	6	4	16
27	3	4	3	10	6	7	4	17
28	4	3	4	11	7	7	4	18
29	4	4	3	11	7	7	4	18
30	3	4	2	9	6	7	3	16
ผลรวม	109	120	81	310	199	212	108	519
ร้อยละ	45.42	50.00	33.75	51.67	82.92	88.33	45.00	86.50

ภาคผนวก ญ: แบบบันทึกการประเมินทักษะการพูด

คำชี้แจง กรุณาประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนเป็นรายบุคคลโดยใช้วิธีสังเกตในขณะที่นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ แล้วใส่คะแนนให้ตรงกับพฤติกรรมที่เป็นจริงของนักเรียน

 ก่อนเรียน

 หลังเรียน

เลขที่ ..... ห้อง .....

นักเรียน คนที่	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน
	ความถูกต้อง	ความคล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการพูด	
	8	8	4	
1				
2				

ผู้ประเมิน ..... วันที่.....เดือน..... ปี.....

เกณฑ์การประเมิน	
คะแนน	ความหมาย
16-20 คะแนน	ดีมาก
13-15 คะแนน	ดี
10-12 คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ประเด็น การประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1	0		
ความถูกต้อง (Accuracy)	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงออกเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์สื่อสาร ได้ถูกต้อง	หมายถึง ออก เสียงคำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคเป็นส่วน ใหญ่สื่อสารได้	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ขาดการออก เสียงเน้นหนัก สื่อสารได้	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารได้บ้าง	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิดหลักการ ออกเสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้เลย	2	8
ความ คล่องแคล่ว (Fluency)	พูดต่อเนื่องไม่ ติดขัดพูด ชัดเจนทำให้ สื่อสารได้	พูดตะกุกตะกัก บ้างแต่ยัง สื่อสารได้	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำแต่ เป็นจำนวนคำที่ ทำให้สื่อ ความหมายได้ บ้าง	พูดได้น้อยมากทำ ให้สื่อความหมาย ไม่ได้เลย	2	8
การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบ การพูด (Gesture)	แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทสนทนาและมี ท่าทางประกอบ อย่างเป็น ธรรมชาติ	พูดได้ถูกต้อง เหมาะสมกับบท สนทนาแต่มี ท่าทางประกอบ แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียง ได้เหมาะสมกับ บทสนทนาได้ บ้างแต่ไม่มี ท่าทางประกอบ ที่เป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียง ที่ไม่เหมาะสม หรือพูดได้น้อย มาก	พูดได้น้อยมากหรือ พูดไม่ได้เลย	1	4
รวม						5	20

ภาคผนวก ก: รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการให้คำปรึกษาตรวจสอบหาความเชื่อมั่นและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรณัฐกิจ รุ่งเรือง   อาจารย์ประจำสาขาวิชาการประถมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์
2. ดร. กรพินธ์   ผรณาปิติ   ภาควิชาภาษาประเทศ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน
3. อาจารย์ อุษา พุทธชาติเสวี   ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ
ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน นครปฐม

ภาคผนวก ก: หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ หนังสือขอตกลงเครื่องมือ และ
หนังสือขอเก็บข้อมูล

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (พศ) / 1980

วันที่ 20 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง

ด้วย นางสาวณัฐชญา บุปผาชาติ รหัสประจำตัว 57254302 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหอ
แซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพชยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 6806 (พ.ล.) 1981
ว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

20 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.กรพันธ์ พรณานิติ

ด้วย นางสาวณัฐชญา บุปผาชาติ รหัสประจำตัว 57254302 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหอ
แซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 6806 (พษ) / ๑๘๒

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

20 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์อุษา พุทธชาติเสวี

ด้วย นางสาวณัฐชญา นุปผาชาติ รหัสประจำตัว 57254302 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตสาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (รช) / 2409

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์

อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 เมษายน 2561

เรื่อง ขอลความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน

ด้วย นางสาวณัฐชญา บุญพาชาติ รหัสประจำตัว 57254302 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม " มีความประสงค์ จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจาก นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนของท่าน จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอลความอนุเคราะห์จากท่านโปรดแจ้ง นักเรียน ทราบเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 6806 (พศ) / 1983

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

20 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน

ด้วย นางสาวณัฐชญา นุปผชาติ รหัสประจำตัว 57254302 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม " มีความประสงค์ จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 30 คน ในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ณัฐชญา บุปผาชาติ
วัน เดือน ปี เกิด	3 มิถุนายน 2522
สถานที่เกิด	นครพนม
วุฒิการศึกษา	สถาบันราชภัฏนครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	4 หมู่ 2 ต. น้ำก่ำ อ.ธาตุพนม จ. นครพนม 48110

